

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 110
ΔΕΣ 5

Τι θηρίς και θαμάστη

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ
ΤΟΥ ΘΕΣΑΥΡΟΥ

Οι απευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν, τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν νὰ συνοδεύονται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, δὲ διαβιβάζονται δὲ εἰς τὸν περιοδικὸν «Θησαυρὸς» διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα, ὁδὸς Σανταροῦ 5, Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 12 ἕως 18 Ἰουλίου ἔχουν ὡς ἀκολουθεῖ:

Ἦραι κατ'ἀλλήλους:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 9.15—11 π.μ. τῆς Δευτέρας (15), 3—4 μ.μ. τῆς Τρίτης (16), 7.45—9.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (18).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: 7—8 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (12), 7—8 μ.μ. τῆς Τετάρτης (17), 11—1.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (18).

3) Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια: 5.15—7 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (14) ὁ 7—μ.μ. τῆς Δευτέρας (15).

4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 11—12 π.μ. τῆς Δευτέρας (15).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς ὑποθέσεις: 2.30—4 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (12), 1.15—5 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (14), 9.15—11 μ.μ. τῆς Τετάρτης.

Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας εἶνε εὐνοϊκὴ ἡ ὥρα 4—5 μ.μ. τῆς Δευτέρας (15).

6) Διὰ τὸ μέλλον σας: 9—10 μ.μ. τῆς Τετάρτης (17), 5.95—6.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (18).

7) Ἡ ὥρα 3—4 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (13) εἶνε ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ζωὴν σας.

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Δ) ΡΟΣ
ΚΑΜΑ

ΜΑΙΡΗΝ ΣΤΑΝΚΦΗΛΔ. — Ἡ ζωὴ σας δὲν θὰ εἶνε πολὺ μακάρι, ἰδίως ἀπὸ τῆς οἰκογενειακῆς καὶ οικονομικῆς πλευρᾶς. Θὰ σὰς κάμῃ νὰ ὑποφέρετε ὀλίγον. Ἐνα φλογερὸν αἰσθημα θὰ σὰς συνδέσῃ μὲ ἕνα νέον, τοῦ ὁποῖου θὰ γίνετε ἀργότερα σύζυγος. Σὰς προσδοκῶμεν ὅμως ὅτι θὰ παρουσιασθῶν πλείστα ἐμπόδια καὶ ὅτι πολλὰς φορές ἡ ἐννοία αὐτὴ θὰ σὰς φανῇ ὡς ματαιομηνία. Θὰ πραγματοποιηθῇ ὅμως παρ' ὅλα αὐτά. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐχάριςτος. Ἡ κοινωνικὴ σας θέσις θὰ ἀνέλθῃ ἐπίσης αἰσθητάς.

ΑΚΕΦΟΝ. — 1) Διαμένει ἐπάνω σὲ καθαρὸν χρυσάκι. 2) Πολλὰ καὶ ἀπότομοι μεταπτώσεις. Θὰ παραμένετε πάντως εἰς ἕνα ἀνώτερον ἐπίπεδον. 3) Γάμος περίξ τοῦ 1945. 4) Κατόπιν συνοικεσίου. 5) Ἡ τυχὴ δὲν σὰς παρέχει μεγάλαν εὐνοίαν εἰς ἀπρόσπαι κέρδη. 6) Κυριακή. 7) Μερικαὶ μετακινήσεις, ὅχι όμως πολὺ μεγάλῃς σημασίας. 8) Μερικὰ ἀσθένεια. Περισσότερον συχνὰ παρὰ σοδορά.

ΑΓΡΑΦΩΤΙΣΣΑΝ. — Κατόπιν συνοικεσίου. Περὶ τὸ 1942 ἢ 43. Ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός. Οἰκονομικὰ κατὰστάσεις πολὺ ἀσταθεῖ. Θὰ βραδύνῃ κάπως νὰ βελτιωθῇ. Οἰκογενεῖαν θ' ἀποκτήσετε. Αἱ σημεριναὶ δυσχερεῖαι δὲν φαίνεται ὅτι θὰ ἐξομαλυνθῶν ἐπὶ σύντομα. Δὲν βλέπω πιθανότητα ἐπαναλήψεως τῶν σχέσεών σας μὲ τὸν ἐν λόγῳ πρόσωπον. Εἰσθε πολὺ ἀσυνάρτητος εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας καὶ ὅχι πολὺ σταθερὰ. Πρέπει νὰ ἀναπτύξετε περισσότερον τὴν ὁρμήν σας, ἀφοῦ τὸ δάθος τοῦ χαρακτήρος σας εἶνε πολὺ τρυφερὸν. Ἡ ἀδελφὴ σας θὰ δυσκολευθῇ λιγάκι εἰς τὸν γάμον σας, πού θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθηματος. Θὰ ζήσῃ μέσα εἰς σχετικὴν ἀνεσίαν, μὲ μίαν πιθανότητα μεγαλυτέρας εὐνοίας

τῆς τύχης γύρω ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν 37 ἐτῶν.

ΦΤΩΧΗΝ ΑΝΕΜΩΝΗΝ. — Καταλαβαίνετε θέματα ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου εἶνε κατὰ μίαν πιθανὴν προσέγγισιν, ἐπειδὴ τὰ στοιχεῖα σας εἶνε ἐλλιπεύεστα. Ἡ σχέσις σας δὲν ἦρχισε ὑπὸ καλοῦς οἰκονομικῶν συνθηκῶν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἀκολούθως. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Αἱ πιθανότητες λοιπὸν γάμου μεταξύ σας δὲν εἶνε πολὺ σοδορά. Ὑπάρχει μεγάλῃ ἀντίθεσις χαρακτήρων. Σκέψιν σοδορά περὶ γάμου, παρ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου ὑποσχέσεις του, ὁ φίλος σας δὲν ἔχει καμμία ἀκόμη. Ἐάν μπορήτε, φροντίστε νὰ τὸν κάμετε νὰ προσκολληθῇ περισσότερον τὸ ἄτομόν σας. Δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο. Αἱ φωτογραφίαι κατεστραφέν.

ΠΑΝΓΩΜΕΝΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ. — Ἐβιάσασα μὲ εὐχάριστη τὸ γράμμα σας. Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ τὴν ἀντιληφθῆκα τὴν πραγματικὴν ἐννοίαν τῶν συμβουλῶν μου. Τὸ ὅτι κατορθώσατε νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν θλιβερῶν σκέψεων πού σας ἐβασάνιζαν εἶνε ἕνα κέρδος. Ἡ ζωὴ, ὅπως νομίζω ὅτι σὰς ἔγραφα καὶ εἰς τὴν προηγούμενην ἀπάντησίν μου, δὲν τελειώνει ποτὲ σ' ἕνα αἰσθημα, ἀλλὰ ἀκόμη εἶς μίαν ὀριζομένην κατὰστασιν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν αἰσθάνεσθε παρὰ ἕνα αἰσθημα κάποιον ἀπὸς πρὸς τὸ ὅσο δυσάρεστον παρελθόν. Ἐσπεύσατε ὅμως νὰ δημιουργήσετε ἕνα νέον σύνδεσμον. Εἶνε καλὸς καὶ θαυμάσιος. Θὰ προτιμῶσα νὰ ἀναπνεύσετε ἐπὶ λίγα χρόνια τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας. Βάλτε τὸ καλὸ σὸ μυστὸν σας. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰσθε ἐρωτευμένη. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν θλίβαν πείραν πού εἴχατε, τὸ καλύτερον ἦταν νὰ περιμένετε ὡς τὴν στιγμήν πού θὰ ἐνοιώθατε τὸ μέγα, τὸ μοναδικὸ αἰσθημα, πού, πιστεύετε με, ἔρχεται μιά φορά μόνον εἰς τὴν ζωὴν. Σεῖς ἐδημιουργήσατε νέον. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμίαν πρόβλεψιν ἀκόμη. Θὰ ἐπιθυμῶσα πολὺ νὰ μοῦ ὑπενημύζατε τὴν περίπτωσίν σας. Ἐχο νὰ σὰς πρὸς πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν διαθέτω τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον.

A+2 N+A. Κύπρον. — Ἡ ζωὴ σας κυλεῖ σὲ πολὺ περιορισμένην πλάσιον, μὲ μίαν ἐναλλαγήν ἀπὸ μικρῆς χαρῆς καὶ μεγάλῃς λύπης. Ἡ οἰκογενειακὴ σας κατὰστασις εἶνε δορικὴ καὶ καταθλιπτική. Ἡ ἀπαισιόδοξος τάσις σας ὑποδοχθεὶ τὴν στενωχώριαν τῆς ὅλης ζωῆς σας. Ἐλαφρὰ οἰκονομικὴ βελτίωσις, περιρριζομένη μάλλον εἰς μεγαλυτέραν ἀνεσίαν. Ὁ γάμος σας βραδύνει, ἀλλὰ θὰ πραγματοποιηθῇ. Θὰ εἶνε κατόπιν συνοικεσίου. Κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ βελτίωσις. Ἐριστὴν τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῆς περιόδου μεταξύ τῶν ἐτῶν 1941 καὶ 1943.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ 19. — Τὸ γενικὸν ἐπίπεδον τῆς ζωῆς σας δὲν θὰ εἶνε δυσάρεστον. Τουναντίον μάλιστα θὰ εὐνοήθῃτε ἀπὸ τὴν τύχην εἰς τὴν οἰκογενειακὴν καὶ συζυγικὴν ζωὴν σας. Ἡ σημερινὴ περίοδος δὲν σὰς εἶνε πολὺ εὐνοϊκὴ δι' ὅλας ἐν γένει τὰς ὑποθέσεις σας. Καλὸν εἶνε νὰ εἰσθε ἐπιφυλακτικὴ. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε συνέπεια αἰσθηματος. Τὸν τοποθετῶ γύρω ἀπὸ τὸ 23ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Σὰς σημειῶν ἐπίσης τὰ ἔτη 1949 καὶ 1951 ὡς σημαντικὰ διὰ τὴν ὁλὴν ζωὴν σας. Θὰ ἀποκτήσετε οἰκογενεῖαν καὶ θὰ ζήσετε μὲ μίαν σχετικὴν ἀνεσίαν, ὅχι ὅμως ἀπολύτως σταθεράν. Ἐνα ἐμπόδιον τὸ ὁποῖον θὰ σὰς παρουσιασθῇ θὰ ἀναβῇ προσωρινῶς τὴν πραγματοποιήσιν ἕως διακοῦς πόθου σας. Ἐχετε μίαν τάσιν νὰ θέλων ἐκβιάσετε τὴν λύσιν τῶν διαφόρων γεγονότων τῆς ζωῆς σας. Σὰς συνιστῶ περισσώτερον ὑπόμονην καὶ ἀλιγώτερον νευρικότητα. Ἐχετε εὐκόλως ἐνθουσιασμούς, ἀλλὰ καὶ περισσώτερον εὐκόλως ἀπογοητεύσεις. Σὰς χρειάζεται μεγαλυτέρα τάσις καὶ ρυθμὸς εἰς τὴν ζωὴν σας. Ὁ φίλος σας ἔχει ἀρκετὴν πρωτοβουλίαν, ἀλλὰ διαλείπτει ἐνεργητικότητα. Καλὸς χαρακτήρ, ἀλλ' εἶς τὸν ὁποῖον ὑπερσχεῖται ἡ ἐννοία τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος, ὑπὸ ὅλας αὐτοῦ τὰς μορφάς. Ὅχι μεγάλα ὀλιγάκι ἀπολύτως πρὸς τὸ παρόν. Πρέπει νὰ βασισθῇ μάλλον εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ παρὰ εἰς τὴν τύχην. Θὰ

σταδιοδρομήσῃ μὲ κάποιον βραδύτητα, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς. Ὁ γάμος τοῦ θὰ βραδύνῃ ὀλίγον. Δὲν βλέπω τίποτε ἄλλο διὰ τὸ παρόν.

ΑΔΕΛΑ-Ι-ΛΑ ΑΡΙΘ. 60. — Χαρακτήρ βίαιος καὶ ἀπότομος. Πολὺ μεμφίμοιρος. Δημιουργεῖτε ἀντιπεθεῖας γύρω σας. Θὰ σὰς παρακλύδουν εἰς τὴν ζωὴν σας. Γάμον πρὸς τὸ παρόν δὲν βλέπω. Ἡ τύχη θὰ σὰς εὐνοήσῃ ἀργότερον ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ πεδίου. Ἄλλ' εἰς τὴν ζωὴν σας δὲ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ διαρκεῖς ἀναβολὰς εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας. Τὰ αἰσθηματα διὰ τὰ ὁποῖα μὲ ἐρωτᾶτε εἶνε ἀνευ σημασίας. Προκειμένου διὰ τὸν φίλον σας, νὰ προσπαθήσετε νὰ μοῦ στειλετε ἀκριβὴ ἡμερομηνίαν τῆς γεννήσεώς του.

Κ. Κ. ΛΟΧΟΝ ΒΑΘΜΟΦΟΡΩΝ, Κομνηνὴν. — Σὰς ἀπαντᾷ διὰ τοῦ περιοδικοῦ. Ἐχετε εὐνοήθῃ ἀρκετὰ ἀπὸ ἀόψιμους φυσικῶν προσόντων καὶ χαρισμάτων. Δυστυχῶς, σὰς διακρίνει μίαν ἀδυσφορίαν καὶ μίαν ἐλλειψίαν δραστηριότητος, πού ἐπιδρῶν δυσμενῶς εἰς τὴν ὁλὴν ἐξέλιξίν σας. Ἡ ζωὴ σας σημερινῶς ἐμφανίζεται ἀρκετὰ δύσκολος καὶ δὲν θὰ εἶνε ἐπιπληγμένη μάλιστα ὀριζομένην περιπέτειαν. Πάντως, ὁδὸς λόγος ἰδιαίτερας ἀνησυχίας ὑπάρχει. Αἰσθηματικὰ δὲν εὐνοιοῦσθε. Δὲν πρέπει ν' ἀρίετη τὴν αἰσθηματικότητά σας νὰ σὰς παρασύρῃ. Ὁ κλοιὸς ὁ ὁποῖος ὑπάρχει γύρω σας θὰ ἀρχίσῃ νὰ χαλαρώνεται προσεχῶς. Ἐν τούτῳ, ἡ ἀποκλειστικὴ ἀπελευθέρωσις αὐτὸν θὰ βραδύνῃ ἀρκετὰ ἀκόμη. Ἡ περίοδος 1945—47 σημαντικὴ διὰ τὴν ζωὴν σας. Ἐπίσης τὰ γύρω τοῦ 1957 ἔτη. Ἡ σταδιοδρομία σας δύσκολος κατ' ἀρχήν, θὰ ἐπιταχυνθῇ βραδύτερον. Οἰκονομικὰ στενωχωρεῖται. Ἀδελφότης εἰς τὰ πρῶτα σας θέματα. Ἐλαφρὰ ἀσθένεια. Ἐλπίδες ἀποκτήσεως εὐμερείας εἰς ὥριμον ἡλικίαν.

Β. Ι. Α. 433. — Νὰ μοῦ γράψετε στίς πάσας τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἔγεννηθήκατε.

ΑΝΝΥ ΒΕΡΝΑΙ ΑΡΙΘ. 2. — Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ σὰς δώσω ψευδεῖς ἐλπίδας, δι' αὐτὸ σὰς λέγω ὅτι εἰς τὴν ζωὴν σας θὰ ἔχετε ἀρκετὰ ἐμπόδια καὶ δυσκολίας ἀκόμη. Ἡ οικονομικὴ κατὰστασις τῆς οἰκογενείας σας δὲν εἶνε ἀπολύτως εὐχάριςτος. Αἰσθηματικὰς ἐπίσης δὲν εὐνοιοῦσθε. Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι πρέπει νὰ ἀπογοητεύσεσθε. Πρέπει νὰ ἔχετε ἐπιμονὴν καὶ θάρρος. Τὸ προσημασμένον ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. Μεταβολὴν εἰς τὴν θέσιν σας δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρόν. Θὰ δοκιμάσετε συντόμως ἕνα ἱσχυρὸν αἰσθημα. Ἡ πορεία τοῦ θὰ εἶνε ὀλίγον περιπετειώδης, ἀλλὰ τελικῶς θὰ καταλήξῃ εἰς γάμον. Τὸ ἔτος 1946 σημαντικὸν διὰ τὴν ζωὴν σας. Θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀπαρχὴν μίας νέας περιόδου, πολὺ καλυτέρας ἀπὸ τὴν παρελθόν.

ΜΑΤΙΑ ΛΥΠΗΜΕΝΑ 3, Χανιά. — Τρυφερά καὶ ρωμαντικὴ διάθεσις. Ὅτι σὰς λείπει εἶνε ἡ ὁρμή καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ζωικότης. Ζήτε μέσα εἰς ἕνα ὀριζομένην πολὺ περιορισμένον. Καταστῆκατε τὰς ὁρμὰς σας καὶ αὐτὸ σὰς εἶνε μίαν νοσηρὰν ψυχονόσθησιν. Εἰσθε κατωμένη διὰ μίαν ζωὴν πολὺ ἀπλὴν, ἀσυνδιδάστων πρὸς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα. Δὲν θὰ μπορέσατε νὰ σὰς δώσω σοδοράς ἐλπίδας διὰ τὸ αἰσθημα σας. Φοβούμαι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἔχη καμμίαν κατάληξιν. Ὁ φίλος σας συμπαθεῖ πολὺ, ἀλλὰ διστάζει. Μὲ συγχωρεῖτε ἂν ἡ ἀπάντησίς μου εἶνε περισσώτερον ὁμῇ ἀπὸ ὅσον θὰ ἔπρεπε. Θὰ ἀποκατασταθῇ ὅμως βραδύτερον. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἀπολύτως βέβαια γι' αὐτό. Χρῶμα Κυανοῦν ἀνοικτόν, λίθος τουρκουάζ, ἡμέρα Δευτέρα. Προβόμας θὰ σὰς δώσω οἰκονομικὴν διευκρίνισιν ἐπιθυμεῖτε.

ΚΟΡΙΝ ΛΟΥΣΑΙΡ. — Νὰ δεχθῇτε τὴν πρότασιν πού σὰς γίνεταί. Ἀπὸ τῆς αἰσθηματικῆς ἀπόψεως δὲν βλέπω τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐχάριςτος. Θὰ ἀγαπήσετε ἀργότερα τὸν σύζυγόν σας καὶ θὰ ἀφοσιωθῇτε εὐκρινῶς εἰς αὐτόν. Ἐχετε μίαν προσωπικὴν ἐλπίδα ἀποκτήσεως χρημάτων βραδύτερον. Ἐάν εἶνε δυνατόν, στειλετε μοῦ ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἡμέρα Παρασκευῇ.

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ Σ. Σ. — Δὲν νομίζω τὸν γάμον αὐτὸν συντόμως πραγματοποιήσιμον. Ὅπως δὲ πο

τε, στειλετε μοῦ, ἂν σὰς εἶνε δυνατόν, τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ προσώπου πού σὰς ἐνδιαφέρει. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας, παρακαλῶ νὰ μοῦ ὑπενημύσετε καὶ τὴν ἰδίαν σας ἡμερομηνίαν, καθὼς καὶ τὰς ἐρωτήσεις σας.

ΓΕΡΟΝΤΑ 70, Χίον. — Ἡ ἐπιστολὴ σας μὲ συνεικίνησε βαθύτατα. Ἀπαντᾷ προβήμας στὰς ἐρωτήσεις σας. Θὰ ἤθελα πρωτίστως νὰ σὰς συστήσω μακροβυμίαν ἀπέναντι τοῦ αἵματος. Ἐχει καλὰ καὶ γενναία αἰσθηματα, ἀλλὰ τὰ πάθη τὸν κατέστρεψαν καὶ θὰ τὸν καταστρέψουν ἀκόμη περισσώτερον. Μὴν φοβεσθε ὅμως χειροδικίαν. Δὲν ὑπάρχει καμμία τέτοιος κίνδυνος. Ὡς πατέρας, καλὸν εἶνε εἰς τὰς ἡμέρας στιγμὰς τοῦ νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸν σωφρονήσετε. Αἱ προσπάθειαι σας δὲν θὰ περμένουν ἰσως χωρὶς ἀποτέλεσμα. Σὰς συμβουλεύω ὅμως νὰ προτιμήσετε μίαν ἀλλαγὴν κατοικίας καὶ νὰ ἐγκατασταθῇτε εἰς Ἀθήνας. Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ συντελέσῃ εἰς ἡμέραν τῆς ζωῆς σας. Ὁ μικρότερος θὰ ἀποκατασταθῇ συντόμως, ὅποτε θὰ ἔχετε μίαν οἰκογενειακὴν ἑστίαν διὰ τὰ ὑπόλοιπα ἔτη τῆς ζωῆς σας. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ὁμῶν θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε μίαι εὐκρινὴς συνεικίνησις καὶ ἐγκαρδιότης σχέσεων. Πιθανότης γάμου μεταξύ τῶν ἐτῶν 1940—42. Προτιμήσατε συγγενικὴν σας οἰκογενεῖαν ἢ πασιόν θὰ ζήσετε ἀρκετὰ ἀκόμη καὶ θὰ ἀποβάνετε ἀπὸ ἐντελὸς ἡμερὸν θανάτου. Ἀποφύγετε νὰ προσδιδῶν χρόνολογίαν. Θὰ ἴδῃτε ἔγγονα ἀπὸ τὸν δαυτερον. Περιπτώσιν σημαντικῶν ἀπρόσποτων κερδῶν δὲν βλέπω. Ὑποθέσεις μὲ δημόσιον θὰ λυθῇ εὐνοϊκῶς. Θὰ βραδύνῃ ὅμως ἀκόμη. Ὅχι δεύτερος γάμος γιὰ σὰς. Παρέδωκα ἐπιστολήν σας εἰς Γραφολόγον.

ΑΠΗΛΙΣΜΕΝΗ 4. — Χαρακτήρ ἀπειθαρχητός καὶ πολὺ δύστροπος. Μεγάλα καὶ ἐντονὴ ἀντιθέσεις. Ἡ κατὰστασις τῆς υγείας σας θὰ βελτιωθῇ ἀπολύτως καὶ θὰ περάσῃ σὲ σημερινὰ ἀνωμαλία. Μεταβολὴν ἐργασίας δὲν βλέπω. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ φίλου σας τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτον. Νὰ δεχθῇτε τὸ συνοικεῖσόν πού σὰς προτείνω. Θὰ ζήσετε ἀρκετὰ εὐτυχῇ. Ἐν ἐναντίον περιπτώσιν, θὰ κινδυνώσετε νὰ παραμείνετε γεροντοκόρη. Οἱ ἐνδοιασμοὶ σας ἀδικαιοῦνται.

Γ. Χ. ΒΥΣΣΗΝ. — Γάμος κατόπιν συνοικεσίου. Ἀποκλείω τὴν περιπτώσιν αἰσθηματος, δεδομένου ἁλίστως ὅτι εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εὐνοιοῦσθε. Πιθανότης διὰ τὸ ἔτος 1943. Ὁ γάμος σας θὰ σὰς κάμῃ ἀρκετὰ εὐτυχῇ. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Οἰκονομικὴ ἀνεσίς. Ἀριθμὸς 3, ἡμέρα Κυριακή. Τὸ μέλλον σας θὰ εἶνε πολὺ καλυτέρον τὸ παρελθόν.

ΑΝΘΩΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ Κ. Γ. — Χαρακτήρ ὀλίγον βίαιος καὶ ἀκατάστατος. Πρέπει νὰ δαλέτε κάποιον ρυθμὸν εἰς τὴν ζωὴν σας. Οἰκογενειακὰ ἀνωμαλία. Προσέχετε τὰς διαβολὰς καὶ τὰς σκευοφανείας. Εἶνε δυνατόν νὰ σὰς ἐλῶσιν. Εἰς τὴν ζωὴν σας δὲ συναντήσετε μερικὰ ἐμπόδια. Τὰ αἰσθηματα δὲν σὰς εὐνοιοῦσιν ἀπολύτως. Σὰς καθιστᾷ ἐπιφυλακτικὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ εἰς νεαρὸν ἡλικίαν, ὑπὸ συνθήκας κάπως ἀπρόοπτος. Μία πιθανότης σοδορῶν κερδῶν, ἀλλ' εἰς ὥριμον ἡλικίαν. Γενικῶς ὅμως ἡ ζωὴ σας θὰ κληθῇ ἐν σχετικῇ ἀνεσίᾳ.

ΒΡΥΣΟΥΛΑΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ. — Ὁ χαρακτήρ σας παρουσιάζει πολλὰς ἀντιθέσεις. Εἰς τὴν φυσικὴν σας τρυφερότητα ἀντιτίθεται μίαι διαίτησις ἐκδηλώσεων καὶ συχνὰ μίαι ἀδικοδομήτος ἱσχυρογνωμοσύνη. Μεμφίμοιρος διάθεσις. Ἐλλειψὶς τόλμης. Γάμος κατόπιν αἰσθηματος. Δυσχερεῖται εἰς τὴν πραγματοποιήσιν του. Ἀπὸ οικονομικῆς ἀπόψεως, ὁ φίλος σας θὰ εὐνοήσῃ περισσώτερον ἀπὸ σὰς. Ὑγεία σχετικῶς καλὴ. Χρῶμα βαδὺ κίτρινον ἢ ἀνοικτὸ πρᾶσινον. Ὁ φίλος σας εἶνε καλὸς χαρακτήρ, ἀλλὰ συχνὰ βίαιος καὶ δούλους. Ἐνδιαφέρεται εὐκρινῶς γιὰ σὰς. Ἡ σταδιοδρομία τοῦ θὰ εἶνε καλὴ, θὰ παρουσιασθῇ ὅμως μερικὰς ἀποπτώσεις μεταλλάξεως. Καλὴ υγεία. Ἐντονὸν χρωματισμὸν. Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε δυνατόν εὐκόλως νὰ συνδυασθῇ.

Αὐτὴ ἡ χειρομαντὴς μορφήν καὶ καταλήξῃ σ' ἕνα φιλὶ ἢ... σ' ἕνα χαστούκι, ἀναλόγως τοῦ χαρακτήρος. Συνήθως, ἡ διάρκεια

Ἄ Δ ὁ κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

Αφοῦ ἡ ἀστρολογία εἶνε τόσο πολὺ τῆς μόδας τώρα, ἔπρεπε ν' ἀποκτήσουν καὶ οἱ ἐρωτευμένοι τὸ Ζωδιακὸν τους. Πρωτὸν ξεκίνησαν κανεῖς γιὰ μίαν ἐρωτικὴν περιπέτειαν εἶνε πάντα καλὸ νὰ ἐξῇ ἐκ τῶν προτέρων τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου καὶ τὰ κυριώτερα τοῦ ἐπεισοδίου. Ὅπως, λοιπόν, ἡ ἀστρολογία μὰς ἐπιτρέπει νὰ γνωρίσωμε προκαταβολικῶς τὴν τύχην ἑνὸς ἀνθρώπου, γιὰτὶ νὰ μὴν μπορέσωμε νὰ βγάλωμε τὸ ὠροσκοπίον ἑνὸς εἰδυλλίου, ἐξετάζοντας τὸ ζῶδιον στὸ ὁποῖον γεννήθηκε;

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι γιὰ τὸν ἔρωτα ἡ συνηθισμένη ὀνοματολογία τῶν ἀστερισμῶν δὲν χρησιμεύει. Ἐφροντίσαμε λοιπὸν νὰ καταρτίσωμε μίαν ἄλλην, μὲ σύμβολα παρμένα ἀπ' τὴν κοθμηρινὴν ζωὴν.

Καθὼς βλέπετε, στὸν αἰσθηματικὸν ζωδιακὸν κύκλον, τὰ σύμβολα αὐτὰ, ἀντὶ νὰ ἔχουν τὸ ὄνομα ἑνὸς ζώου, προϊστορικοῦ ἢ μὴ, (Αἰγόνερως κ.λ.π.) ἡ ἐνὸς ἀντικειμένου πού δὲν ἔχει καμμίαν ὄξιν στὸν κόσμον τοῦ αἰσθηματος (Ζυγὸς κ.λ.π.) ἀντικαταστήσωμε τὰ σύμβολα αὐτὰ μὲ τὰ μέρη ὅπου συνηθῶς γεννιέται ὁ ἔρωτας κατὰ τοὺς δώδεκα μῆνες τοῦ ἀστρολογικοῦ ἔτους. Ἐτοῖς θὰ θέσωμε τὴν νέαν αὐτὴν ἐπιστήμην στὴν διάθεσιν τῶν ἐρωτευμένων, ὥστε νὰ μποροῦν εὐκόλως νὰ μάθουν τὴν τύχην ἑνὸς εἰδυλλίου, ἐξετάζοντας τὸ σύμβολο κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον γεννήθηκε.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΖΩΔΙΑ

ΘΑΛΑΣΣΑ: —Ζῶδιον τῆς γύμνιας. Λουτρὰ στὸν ἥλιο καὶ στὸ σελήνῳ. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔχουν πολὺ σοδορῶτερες συνέπειες, γιὰτὶ γίνονται ἀνὰ δύο, πίσω ἀπ' τὴν καρμίνην. Καὶ ξέρετε τί εἶνε καρμίνη; Ἐνα αὐτόματο μηχανήμα πού κατοπινεῖ μίαν θνητὴν γυναικα καὶ ἐξάγει μίαν «Ἀναδουμένην».

Οἱ ἔρωτες πού γεννιῶνται στὸ ζῶδιον τῶν θαλασσιῶν λουτρῶν δὲν ἐπιδέχονται νοήσεις. Καθὼς ἄνδρας μορεῖ νὰ γνωρίσῃ μίαν γυναῖκα ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὸν ἀστράγαλον. Συνήθως, ὅταν τὴν γνωρίσῃ ἀρκετὰ, δὲν ἔχει παρὰ μίαν ἐπιθυμίαν, νὰ βρῇ μίαν ἄλλην, πού νὰ τὴν γνωρίσῃ λιγώτερον. Αὐτὸ ὅμως εἶνε πράγματι πού συμβαίνει στὴν ἐπιστροφὴ ἀπὸ τῆς θάλασσης στὴν πόλιν. Γάμοι γίνονται δώδεκα τοῖς ἑκατό.

ΒΟΥΝΟ: —Γενικὴ ἐπίδρασις: ἡ μονοτονία. Ὅταν βρέχῃ, συζητοῦν γιὰ τὴν ἐκδρομὴν πού θὰ γίνουν ὅταν σταματήσῃ ἡ βροχὴ. Ὅταν δὲν βρέχῃ, κάνουν ἀτέλειωτους περιπάτους στοὺς συνηθισμένους δρόμους.

Τὸ βράδυ παίζουν χαρτὰ ἢ γραμμῶνα. Τὸ γραμμῶνον, καθὼς ξέρετε, εἶνε ἕνα ὄργανο μαρτυρίου, ἀγνωστο στοὺς ἱεροεξεταστὰς τοῦ μεσαιῶνος. Οἱ ἔρωτες πού ἀντέχουν σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριον παρέχουν τὴν μεγαλύτερη ἐγγυήσιν διαρκείας. Τὸ ποσοστὸν τῶν γάμων εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο: φθάνει τὰ τριάντα τοῖς ἑκατό.

ΤΑΞΙΔΙΑ: —Ζῶδιον τοῦ σωσιδίου. Ἀλλὰ κανεῖς δὲν θέλει νὰ σωθῇ.

Μ' ἕνα εἰσιτήριο ἀπὸ πεντακόσιες δραχμὰς καὶ ἄνω (ἐξαιρουμένων τὰ ἐξοδα ξενοδοχείων καὶ πιστοῦ) καὶ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα, πού κυμαίνεται ἀπὸ τρεῖς ἕως εἴκοσι μέρες, ἕνας ἄντρας καὶ μίαι γυναῖκα ἀποκτοῦν τὸ δικαίωμα νὰ ναυαγήσουν σὲ θνεῖρα γλυκὰ.

Ἐνα χαμόγελο στὴ Μύκονο ἢ στὴν Πάρον, μίαι φωτογραφία στὴ Σκύρο ἢ μίαι κάρτα ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Καὶ στὴν ἐπιστροφὴν, ἀκατάσχετη φλυαρία περιγραφῆς. Γάμοι: ὀκτὼ τοῖς ἑκατό.

ΤΡΑΙΝΟ: —Αἰσθηματικὴς συναντήσεως, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν πλανάται διαρκῶς ἡ σκέψις τοῦ χωρισμοῦ. Στὸν πρῶτον σταθμὸν ἔκεινος κατεβαίνει γιὰ ν' ἀγοράσῃ τσιγάρα καὶ σοκολάτες. Μετὰ τὸν δεύτερον σταθμὸν φέχεται νὰ βρῇ κανένα διαπαισισμὸν μὲ πῖλὸν λίγους ἐπιβάτας. Πρὸ τοῦ τετάρτου σταθμοῦ, ἔκεινος ζητᾷ νὰ ἀποσταθῇ καὶ κάποιον γιὰ νὰ φτιαχθῇ λιγάκι. Ἀλλὰ σὰν βγῇ στὸν διάδρομον, ἁμαίνεται πῶς ἄφησε τὸ τσαντάκι τῆς στοὺς καθίσμα, ἀπέναντί του.

Δὲν ἔχουν ἀκόμη γνωρίσῃ καλά, καὶ εἶνε φυσικὸ ν' ἀρέσῃ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Γάμοι: 12. Ἀς βάλωμε πέντε τοῖς χιλίοις.

ΣΙΝΕΜΑ: —Ἐρως μὲ χειρομαντεῖα. Τὸ μυσ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 110

Εκδότης: 'Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου και Σία»

Γενικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5, 'Αθηναι

Τηλέφωνο 29.967

Συνδρομαί:

Ετησία έσωτ. Δρ. 250. 'Εξάμ. 125

Ετησί. έξωτ. Λ.Α. 1.10. 'Αμερ. Δ. 6

Οίκια Οίκον Διευθυν Σανταρόζα 5

'Υπεύθυνος Συντάξεως: 'Απ. Ν.

Μαγανάρης (κατοικ. Βαρδάκη 10)

Προϊστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κατσάνης

(Δαμάρως 4. Παγκράτι)

Κυριακή 14 'Ιουλίου 1940

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

‘Η δυσπιστία

Μου γράφει μιά αναγνώστριά του «Θησαυρού»:

«Είμαι δεκαοκτώ ετών. Λένε πως είμαι πολύ όμορφη. Οί άντρες με κορτάρουν απέλπιστα. Κι' αυτή τη στιγμή έχω υπ' όψιν μου μιά πρότασι που μ' ενδιαφέρει και μένα πολύ. Ένας νέος, όμορφος, κομψός και πλούσιος, λέει ότι με λατρεύει κι' ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς έμένα. Πρώς το παρόν όμως δεν είνε εις θέσιν να με παντρευτή γιατί ακόμη σπουδάζει κι' οί γονείς του δε θα δώσαν τη συγκατάθεσί τους. Πώς να τόν πιστέψω όμως; Διαβάζω κι' ακούω διαρκώς ότι πρέπει να δυσπιστούμε στις ερωτικές εξομολογήσεις. Τι να κάνω; Έσείς, στη θέση μου, τί θα κάνατε;»

Λοιπόν, έγω, χαριτωμένη μου δεσποινίς, ..άποκλείεται φυσικά να θρεθώ στη θέση σας κι' έτσι δεν κοπιάζω να σκεφθώ τί θακάνα σε μιά τέτοια περίπτωση! «Αν μ' ερωτούσανε μιά «κομψή και ώραία νέα».. δεν θα είχα κανέναν λόγο να δυσπιστήσω! Έσείς όμως έχετε, βέβαια. Κι' επειδή τό ζήτημα είνε γενικού ενδιαφέροντος διότι υπάρχουν άφθονα δεκαοκταετή φρούρια πολιορκούμενα, σ' αυτόν τόν αιώνιο πόλεμο τού Έρωτος, αίσθάνομαι την ανάγκη να σας απαντήσω μ' όλη μου την ειλικρίνεια: Κατ' αρχήν.. καλά κάνετε και δυσπιστείτε!... Κάθε νέος και όη «κομψός, όμορφος και πλούσιος» έρωτεύεται στη ζωή του καμμία διακοσμιή! Ποιός σας λέει, λοιπόν, ότι έσείς δεν είσαστε μιά απ, τις διακοσμιές; Δυσπιστήτε λοιπόν και αναμένετε! Ο γάμος είνε τό κυριότερο διαγνωστικό μέσον της άρρώστειας τού Έρωτος. Τόν προτείνετε. Κι' αν τόν δεχθώ ά μ έ σ ω ζ, τότε πείθεσθε. Άλλοιώς.. τά μάτια σας τέσσερα! «Εντελώς μεταξύ μας» δηλαδή!

ΕΥ—

ΠΑΘΗΜΑ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ Ο ΝΕΟΣ μέ τις πολλές κατακτήσεις

ΡΕΠΟΡΤΑΖ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ο ήρωας της σημερινής ιστορίας μας ήταν ένας ανοικονόμητος κορτάκιος. Όλιγον άνόητος — πολύ εγωίστης, όλίγον εύτράπελος — πολύ καυχησιολόγος, όλίγον κουτεντές ό πολύ τσιουπιδάτος. Άπό την λαδωμένη χωρίστραν του, την έπιμελημένη τσάκισι τού πανταλονιού του, τόν φουσκωτό κόμπο της γραβάτας του και τά σουέτ σκαρπίνια του εξαρτούσε τό πών.

Είχε ύφος, είχε έπαρσιν, είχε έναν πατέρα μέ λεπτά, είχε έναν ράφτη ύπομονη- τικώτατον, είχε και τό γλυκύτατον όνομα Ζαχαριάδης — Ε, λοιπόν, τί άλλο θέλετε να σας πούμε ακόμα για να καταλάβετε τί λογής νεαρός ήταν; ο παραριστάς ήρωας της ιστορίας μας; Έως θα έπρεπε να προσθεσώμεν ακόμα ότι είχε και μιάν δ' ληθρία «πετριά»: Ενόμιζε δηλαδή, υπέθετε, ίσχυριζέτο, διεινέτο, διέδιδε τέλος

πάντων ότι άλλος φοδερώτερος και τρομερώτερος καρδιοκατακτητής από αυτόν δεν υπήρχε.

Γνωστή ή παροιμία: «Όπου πενιά ψω μιά θωρεί». Ακόμη γνωστότερη ή άλλη παροιμία: «Όταν ακούς πολλά κεράσια...». Λοιπόν, οί δύο αυτές παροιμίες ούδέποτε είχαν τόσην εφαρμογήν όσο στην περίπτωση τού Γιαννάκη Ζαχαριάδη.

Ο ανεκδιήγητος αυτός νεός δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να μιλά για τίς κατακτήσεις του. Πόσα κορίτσια, πόσες παντρεμένες, πόσες χήρες δεν θα έπρεπε να είχαν ξετρελλαθώ για τόν δόν ζουανίσκο μας αν ήταν αληθινά τά όσα έλεγε. Και πόσα έλεγε! Τί διηγήσεις, τί αφηγήσεις, τί μυθιστορηματικές περιπέτειες, τί αφάνταστες ερωτικές ιστορίες!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

—Βρέ Γιαννάκη, μιλά καλά!

— Παρόλ τ' όνερ, αγαπητή μου!..

— Όποτε είχε τσιμπήσει λοιπόν ή Έγ- γλέας;

— Τσιμπηθή λέει; Δεν μ' άρέσουν οί περιαιτολογίες, αλλά τό πάθος της γυναί- κας αυτής με είχε καταπλήξει κι' έμένα ακόμη. Σημείωσε δε, ότι έπρόκειτο περί κυρίας της ανώτερας τάξεως και της όποι- ας ή όμορφιά...

— Και σε πρωτόειδε στού Ζώναρς;

— Φυσικά! Πού άλλο;

— Και πρώτ'όλη εκείνη...

— Αυτό ίσα-ίσα μου έκανε έντύπωσι.

Η τόλη της, ή αποφασιστικότη της. Σε βεβαιώ, φίλε μου, τό θράδυ εκείνο δεν είχα κέφι, μπροστά όμως σε τέτοια πρόκλησι τί

μπορούσα να κάμω;

— Λοιπόν, λοιπόν... Έπληγατε στούς

Δελφούς;

— Έκείνη τούς έδιάλεξε. Ήθελε, λέει, με την εύκαιρία, να ιδώ και τις αρχαιότη- τες.

Έκει, λοιπόν, στούς Δελφούς, ό Γιαν- νάκης μας διήλθε — δηλαδή πρέπει να δι- ήλθε — τρεις νύχτες άφθόστου ερωτικής ευδαιμονίας, τις όποιες και δεν έδιόταζε να περιγράψω με τά θελκτικώτερα χρώματα. Και οί φίλοι του, οί νέοι της παρέας του, άκουαν έμβρόντητοι, γοητευμένοι...

Έννοείται όμως ότι αυτά συνέβαιναν στην αρχή. Οί καταπληκτικές ιστορίες του όμως άρχισαν σιγά-σιγά να προκαλούν ύ- ποψίες. Δυσ-τρέσι από την παρέα έβάλθη- καν να εξακριβώσουν, να μάθουν. Η ζήλεια τούς έκαμε να πάρουν τό ζήτημα με την καρδιά τους. Και έτσι δεν άργησαν να πληροφορηθώ την αλήθεια.

Ο Ζαχαριάδης — άπεκάλυπταν οί πλη- ροφορίες — έσύχναζε πράγματι και στού Ζώναρς και στού Γιαννάκη. Άλλ' άπλώς έσύχναζε. Έξω από τό να πίνω τό ούί- σκυ του ή να ρουφά τη γρανίτα του τίποτε άλλο δεν έπαρτε εις τά σπουδαία αυτά κέντρα. Αντιθέτως, μάλιστα, ήταν δεβαιώ- μένο ότι τρεις-τέσσερες φορές πού έδο- κίμασε — με τρόπον ψυχής — να φλεο- τάρη κάποιες έλεγκάντ ύπαρξεις, έσπασε τά μούτρα του επάνω στην αδιαφορία και την περιφρόνησί τους. Και αναγκάστηκε να ξαναγυρίση στο παγωτό και τό όρεκτι- κό του.

Ούτως έχόντων τών πραγμάτων, τά μέ- λη της παρέας του, πού είχαν σκάσει το- σους μήνες με τά ερωτικά κατορθώμα- τα τού Γιαννάκη άπεφάσισαν να τόν έκ- δικηθώ.

ΒΩΒΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

Τώρα ή δεύτερα πράξις της ιστορίας μας. Η σκηνή παριστάνει τό κέντρον Ζώ- ναρς έν όλη του τη άνθηρότητι. Τσιουλέτ- τες, παρφαίν, κοστούμια, μπριγιαντίνη κα τά δούλησιν, πολυγλωσσία, κακογλωσσία, κανκάν — άριστοκρατικό και μη — και τά λοιπά. Ο Γιαννάκης πίνει τό τρίτο — φεύ — ούζο του, όλονόναχος, χωμένος σε μιά γωνιά, αξιοθρήνητος κομπάρσος και αξιολύπητον βωδόν πρόσωπον εις όλο αύ- τό τό κοσμοπολιτικό αίσθημα. Ηλθε πρώτος και θα φύγη τελευταίος — όπως κάθε θράδυ. Άλλοίμονον όμως: Και άπό- ψε χωρίς αποτέλεσμα. Και ό φουκαράς τό έχει τόσο ανάγκη αυτό τό αποτέλεσμα. Διότι αυτοί οί παμπόνηροι φίλοι του φαί- νεται πως δεν μού έχουν πιά την παλιά έμ- πιστοσύνη και θέλουν, ζητούν, έπιμένουν να έχουν άποδείξεις.

— Αν δεν σε δούμε με μιάν απ' όλες αυτές πού λές, δεν θα πιστέψωμε πιά τί- ποτε.

«Τό βασιλείό μου για μιά γυναίκα!» θα φώναζε ό κακομοίρης ό Γιαννάκης αν είχε βασίλειο και αν υπήρχε και γυναίκα πού να τόν άκούση. Ποιά όμως να τόν άκούση, ποιά να τού δώση σημασία; Δεν τις δλε- πεις τις αφιλότητες; Τρώνε, πίνουν, γαχα- νίζουν, παιζογελούν με τούς πάντας προθύ- μως και εύκόλως και μόνο τού Γιάννη μας άπαξιούν να τού ρίζουν τό παραμικρότε- ρον βλέμμα. Τόν έχουν κηρύξει εις άγνοίαν.

Μετά δύο ώρες: Ο Γιαννάκης στη θέση του. Ούζο πέμπτο. Η τρεράς τού κέντρου κατάμεστη. Η άπελπισία τού φίλου μας εις τό κατακόρυφον. Αφηνιδίως, μιά αϊθε- ρία ύπαρξις προχωρεί και καταλαμβάνει θέσιν εις ένα παράπλευρο τραπέζι. Ο Γιαννάκης άναστυφάζεται. Η κυρία πίνει τό παραγγέλθεν, ό Γιαννάκης άναστατώ- νεται. Η κυρία τού ρίπτει ένα βλέμμα, ό Γιαννάκης σουρνώνει στα πόδια του. Δευ- τερον βλέμμα — ε, πλέον ό Γιαννάκης αϊ- σθάνεται ξαφνικά ότι μεταβάλλεται σε πω- λι πετάμενο πού διαγράφει κύκλους στούς ούρανους.

Τό τρίτον μειδίσμα της άγνώστου θα μπορούσε να μεταφρασθώ: «Συμπαθητι- κός φαίνεσθε». Τό τέταρτον: «Τά μάτια σας μ' άρέσουν». Τό πέμπτον: «Αν φτη- τε λίγο τολμηρός...». Και τό έκτον κα' τε

λευταίνω: «Φοδουμάι πως δεν μπορώ πιά να σας πώ όχι».

ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Έσηκώθηκε ή κυρία, άνεπήδησε ό Γιαν- νάκης. Έπροχώρησε ή κυρία, ώρμησε πί- σω της ό Γιαννάκης. Έστρεψε δεξιά ή κυ- ρία, την έδιπλάρωσε ό Γιαννάκης — ά, τη φορά αυτή δεν θα τού γλύτωνε!

Έκει, στη γωνιά τού δρόμου, τά είπαν. Δηλαδή ό Γιαννάκης παραληρούσε και ή κυρία χαμογελούσε με εξαιρετικήν αύταρέ- σκειαν. Και στο τέλος έδωσαν ραντεβού για την έπομένη. Φυσικά τη νύχτα εκείνη ό φίλος μας δεν έκλεισε μάτι. Πότε να ξε- μερώσει, όχι τόσο για να έλθη ή ώρα να ξαναϊδή την πρώτη γυναίκα πού κατέκτη- σε, όσο για να τρέξη στούς άπίστους φί- λους του και να τούς δώση τις άποδείξεις πού ζητούσαν. Την άλλη μέρα, επάνω στην κουβέντα, με ύφος χιλίων μπλάζε επέταξε στην παρέα την φοβερή φράσι:

— Άλήθεια, μού λέτε να σας δώσω ά- ποδείξεις. Φυσικά είνε κομικό, τουλάχιστον για μένα. Άφού όμως είσθε τόσο άνόητοι, περάστε άπόψε από τού Ζώναρς. Θα ύπά- ρχη κάτι για σας...Αυτό μόνο σας λέω: ψάρι λαυράκι...της ανώτερας άριστοκρα- τίας σαν-πούρ-σαν!

Στις 9 τό θράδυ, ή συμμορία τών ζη- λωτών φίλων παρήλασε μπροστά από τό κέντρον. Και είδε τόν Γιαννάκη και την ώ- ραίαν τόν στρογγυλοκαθισμένους και άνταλ- λασσοντας γλυκύτατα μειδίσματα. Φυσικά, την έπομένη όλοι έόπτευσαν με ένα στόμα να όμολογήσουν τόν θρίαμβον τού φίλου τούς.

ΚΑΙ Η... ΤΟΜΠΟΛΑ

Έπέρασαν ακόμη δύο ήμέρες, κατά την διάρκεια τών όποιών ό συναισθητός δόν ζουάν έθριαμβολόγει και άπεθρασύνετο. Ποιός τόν έπιανε πιά. Τώρα μπορούσε να

λέη ό,τι τού έκάντιζε. Και έλεγε τό θηρίο, διηγείτο, περιέγραφε, εκόμπαζε και παρί- στανε πάλι τόν Σουλτάνο. Τόσο πολύ μά- λιστα είχε πάρει φόρα, ώστε όταν ένα από τά μέλη της παρέας έπρότεινε να πάνε όλοι μαζί έκείνο τό θράδυ σε κάποιο ύπόγειο ταβερνείον, ό Γιαννάκης έξεμάνη.

— Ποτέ!, έκραύγασε. Εγώ; Ποτέ! Μό- νο σε κοσμικά κέντρα συνηθάζω.

Έχρησάσθον πολλά παρακάκια για να τόν πείσουν. Και τόν παρέρσαν. Ο ρου- καράς! Πού να ξέρη. Πού να φαντασθώ ότι στο ταβερνείον έκείνο ύπηρετούσε ως γκαρσόν από πολλούς ή γοητευτική του κατακτήσις. Όταν ξαφνικά την είδε μπρο- στά του να τού χαμογελά αδιάντροπα, έ- γινε πελινδός. Όταν όμως άκουσε και τά χάχανα τών φίλων του, έγινε κακόκκινος.

Όσο κουτός και να ήταν, δεν έδυσκόλε- θηκε φυσικά να καταλάβη ότι είχε πέσει θύμα φοδερής φάρσας. Και ότι οί φίλοι του είχαν άγγαρεύσει τό ταπεινό έκείνο πιάσμα για να τού παίξουν τό σκληρό παιχνίδι πού τού έσκόρσωναν. Μιά γκαρσό- να λοιπόν...

Έξαλλος, άρχισε να θρίζη την γυναίκα. Φυσικά, έκείνη δεν τού χαρίστηκε. Τόν πε- ριέλουσε με όλα έκείνα τά μελίσρρυτα κοσμη- τικά επίθετα πού άντηχουν στούς τέσσερις γδαρμένους τοίχους τών λαϊκών ταβερνεί- ων έκφεύγοντα από τά στόματα της έκλε- κτής πελατείας τών. Και τό πράγμα έξελι- χθη εις συμπλοκήν. Έπεσε ξύλο αλύπητο. Δηλαδή ό Γιαννάκης έφαγε τό ξύλο τό άλύ- πητο. Διότι ή Μαρκία έμπηξε τις φωνές, έπλησίασαν εύρησιμον έκ τών πελατών και τασάβηδες και ό δόν Ζουάν έφαγε της χρονιάς του. Σάν να μην τού έβαλε δε αυ- τό, έσπυρθη και εις τό ατύφωρον κατόπι- ν έπεμδάσσεως της αστυνομίας και κατεδικά- σθη εις σεβαστόν πρόστιμον επί διαταρά- ξης της ήσυχίας. Ο μύθος δηλοί: Καλά είνε τά φαρδονάκια, αλλά τά φορούν οί δεσποτάδες!...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

★ Είνε μάταιο να όρκίζώμαστε άγάπη μέχρι θανάτου. Κανείς δεν ξέρει, όποιος άγαπά, εάν ή άγάπη του θα είνε αιώνια όπως δεν ξέρει αν θα παύση ν' αγαπά. (ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ)

120Ν. -ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Η τεχνητή τοπική θροχή, πού είχε προκαλέσει ό «ειδικός επί της γεωργι- κής παραγωγής σταθμός» της «Κεντρι- κής Νήσου ΑΔ», άρχισε τώρα να γίνε- ται δυνατώτερη. Ο σοφός Νισάβ ση- κώθηκε απότομα από τό κάθισμά του και άρχισε να πηγαίνειόρμηχτα μέσα στο ρός δωμάτιο, σαν να προσπαθούσε να συγκεντρώση στο μυαλό του σκέψεις πού τού διέφευγαν. Σε μιά γωνιά τού δωματίου, έσπλωμένη σε μιά γυαλοφύ- κινή σαιζ-λογκ, ή Σίλη συζητούσε, από τό μικρό τηλεοράδιό της, τού χειριού- της, με κάποια φίλη της πού βρισκό- ταν, λίγο διάστημα τώρα, με την «Κεν- τρική Άποστολή Δευδροφυτεύσεως της Μεσογείου», συζήτησι πού ό δύστυχος Πανσάπρ, καθισμένος πιδό πέρα, την πα- ρακολουθούσε μ' άνοιχτό τό στόμα.

Όταν κάποια στιγμή ή Σίλη άπε- χαίρετσε τη φίλη της, ό Νισάβ έστα- μάτησε έμπρός στον νεκραναστημένο άναπακρητή τού «Εωθινού Ταχυδρό- μω» μ' άρχιση να λέη: — Σου είχα ύποσχεθώ να σου άφη- γηθώ την ιστορία της Ρουκετοβολίδος, για την όποιαν σου είπε μερικά ή Σίλη στο «Ωκεάνειον όρος», από τό όποιον έλλαυσε και είχε εκσφενδονισθώ, ιστο- ρία πού έγινε άφορμή να σου μιλήσω, όπως σου μιλήσα πιδό πριν για τόν πε- ρίφημο έκείνον δυνατόν όλων τών περα- σμένων γενών, για τόν «Έρωτα».

Σταμάτησε για μιά στιγμή και με- τά συνέχισε:

—Και πρώτα-πρώτα πρέπει να σου πώ ότι επίδατις της Ρουκετοβολίδος έ- κείνης δεν ήταν μόνο ό πάνσοφος καθη- γητής τού 26ου αιώνος Κελθάν και ό βοηθός του Ραπάπ. Ήσαν ακόμη και δύο υπερέτελοι μηχανικοί άνθρωποι πού άπειτύσαν καθρωτάτα ό ένας τ' άποτελέσματα τών επιστημονικών πα- ρατηρήσεων τών 2 έπιστημόνων κι' ό άλλος τά γεγονότα της διαδρομής Γής- Άρεως και τανάπαυιν. Ο πρώτος έ- χάθηκε με τούς δύο έμφύχους συνεπιβά- τες του. Ο δεύτερος βρέθηκε ύστερα από δέκα χρόνια, κι' άπ' αυτόν έμαθε ή ανθρωπότης πως έφασαν στον Άρη οί δύο έπιστήμονες, πού έμειναν ένα μη να έκεί, και τί συνέβη στην έπιστροφή τους και γιατί κατεστράφη ή Ρουκετο- βολίς. Θα σου άφηγηθώ τό γεγονός αύ- τό όπως περίπου τό μετέδωσε, με κα- ταλλήλους μηχανικούς χειρισμούς, ό άί- ψυχος έκείνος μάρτυς τού μεγαλύτερου κατά της ανθρωπότητος εγκλήματος.

Ο Πανσάπρ προσηλώθηκε ολόκλη- ρος και ό Νισάβ άρχισε:

—Επλησίαζαν προς τηΓΗ. Η μα- νούδρα πού έπρόκειτα να κάνουν ήταν ή πιο δύσκολη. Έπρεπε να μπουν σιγά σιγά στη γήινη ατμόσφαιρα για ν' ά- παύσουν την υπερβολικά σφοδρά τρι- βή τού άέρος επάνω στα τειχώματα της ρουκετοβολίδας, τριβή πού θα με- τέβαλλε τη ρουκέτα σε φλεγόμενη βο- λίδα... Καθισμένοι στην καμπίνα διευ- θύνσεως, ό σοφός Κελθάν άκούμπησε κουρασμένος τα χέρια του επάνω στη μαρμαρινή πλάκα, όπου έλαμπαν γλο- μπάκια και διάφοροι μοχλοί κι' έκαλε- σε τόν Ραπάπ. Ο νέος έπλησίασε κι' έκάθησε δίπλα του. Κάθε φορά πού ά- νάβει ένα από τά γλυμπάκια, θα στρέ- φης τόν αντίστοιχο μοχλό. Κανένα γλο- μπάκι δεν πρέπει να λάμψη περισσότε- ρο από δύο-τρία δευτερόλεπτα. Πρέ- πει να παλαίψωμε έναντιόν της έλξης της γής και τό φρενάρισμα θα είνε τρα- χύ. Να προσέξεις πολύ, γιατί εγώ εί- μαι πολύ κουρασμένος και φοβούμαι μη μού έλθη καμμία συγκοπή. Έχεις όμως τις οδηγίες πού σου έδωσα πρό- της άναχωρήσεως. Βάλε τις έκεί μπρο- στά σου και να είσαι έτοιμος ν' άνα- λάβης τη διεύθυνσι της ρουκετοβολί- δας». Είμαστίς διαταγές σας, άπίμ- ησε ό Ραπάπ. Μιά στιγμή να πάρω την ήχοληπτική κάσκα από την μπρο- στική καμπίνα και έρχομαι. Νά, επάνω σ' αυτό τό χαρτί έχω σημειώσει τις ά- παραίτητες οδηγίες. Ρίξτε τουςμα' τιάς... Καί, πριν βγώ από την καμπίνα διευθύνσεως, άπέθεσε επάνω στο τραπέ- ζακι ένα μεγάλο φύλλο χαρτίου, πού έ- δινε από τήν τσέπη της φόρμας του.

Ο Κελθάν τό έπρόβλεψε, αλλά ξαφνικά τό χέρι του έμεινε ακίνητο. Μέσα στο διπλωμένο χαρτί είχε δη μιά φωτογρα- φία: Τήν φωτογραφία της Σίλας, της γυναίκας του, πίσω από την όποια ή- σαν γραμμένα με τό χέρι της τά λόγια αυτά πού ψιθύρισε ό σοφός: «Στόν Ρα- πάπ, πού τόν άγαπά τρυφερά, Σίλας. Έμεινε ό μεγάλος αυτός σοφός σαν ά- ποδλακωμένος. Τό τετραγωνικό έκείνο κεφάλι, πού έφώτισε την έποχή του με τις γνώσεις του, άγαπητέ Πανσάπρ, ή- ταν άνίκανο να σκεφθώ τίποτε άλλο έ- κείνη τη στιγμή, παρά τόν πληγωμένο του έρωτα... Τί τόν ένδιέφερε ή άξία τών στοιχείων πού είχε συναποκαμί- σει... Έέχασε τά πάντα, τόν προορισμό του, την ανθρωπότητα, και ό,τι έσέ- φθηκε ήταν ν' άρπάξη τό χαρτί με τις οδηγίες πού έπήγαίνε να πάρη τώρα ό βοηθός του πού επέστρεφε, και να τό στήσει με μονα. Σχεδόν άμέσως, σω- ριάσθηκε κι' όλα λησθήσαν. Σάν τρελ- λός ό Ραπάπ προσέειπες να τόν άνα- στή και να μαζέψη τά σκορπισμένα κομμάτια τού χαρτίου, αλλά την ίδια στιγμή άκούγονταν ένας συνταρακτικός υπόκωφος κρότος. Η ρουκετοβολίς έμπαινε στο άτμοσφαιρικό περίβλημα της Γής... Ο Νισάβ έκανε μιά μικρή διακοπή και με κάποια συγκίνησι τώρα στη φωνή, έσυνέχισε:

—Όλες οί Συνομοσπουδίες είχαν στείλει στον ώκεανό αεροπλάνα και ύ- ποβρύχια, πού διεσπαραζόντο στο ση- μέιον πού ό Κελθάν είχε προσέορίσει για να κατεβή, μα ούτε τά υποβρύχια ούτε τ' αεροπλάνα βάρκαν τίποτε. Προς βορράν όμως της Νοτίου Άφρι- κής, τρεις ώρες πρό της ώρισμένης υπό τό σφοδρό, είδαν να εμφανίζεται στο ζενίθ κι' έπειτα να κατεβαίνει με λιγχι- ώδη ταχύτητα μιά φλεγόμενη βολίς, πού βυθίσθηκε στον ώκεανό, άφού διέ- σχιζε τό διάστημα μ' ένα τρομακτικό σφύριγμα μανίας... Άπό την περιοχή έ- κείνη τού ώκεανού, δέκα χρόνια άργό- τερα, ανέστυσαν τόν μηχανικό άνθρω- πού μας άφηγήθηκε όλα αυτά... Χάρις στον έρωτα, ένας πάνσοφος εγκλημά- τησε κατά της ανθρωπότητος, για να ι- κανοποιήση τόν δήθεν πληγωμένο έγω- ισμό του.

ΟΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ με 80 ΧΛΜ. ΤΗΝ ΩΡΑ

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΚΕΙΝΗ: Κομψή, γοητευτική, χαριτωμένη... (αυτά που λέμε συνήθως!).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δανδής ώριμος και εοδαροποιημένος. Σαραντάρης περίπου.

(Η Σκηνή μέσα στ' αυτόκίνητο. Έκείνη σωφράζει. Έκείνος καθεύδει δίπλα της. Όπως αντιλαμβάνεστε ο διάλογος αυτός δεν είναι δυνατόν να παιχθεί στο θέατρο. Είπε μάλλον...για κινηματογράφο!)

ΕΚΕΙΝΗ (ξεκινώντας από την κάτω γωνιά της οδού 'Ηρώδου του 'Αττικού): Λοιπόν, σερί, που θέλεις να πάμε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπου θέλεις! Τό 'που' δεν έχει σημασία. Φτάνει ναμαστε μαζί!

ΕΚΕΙΝΗ: Νά προχωρήσωμε λοιπόν κι' όπου μας βγάλει ή άκρη, ε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι το καλύτερο! (Η κόρσα ξεκινάει και μπαίνει στη λεωφόρο Συγγρού).

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνικά): Μ' αγαπάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι κοινοτοπία να σου πω αυτή τη λέξη!...
ΕΚΕΙΝΗ: Ε, μά δεν μπορούμε να εφεύρωμε καινούργιο λεξιλόγιο... ειδικώς για την αγάπη μας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εν τούτοις θάπρεπε! Δεν τολμά να μεταχειρισθώ λόγια κοινής χρήσεως! «Έρως»! «Αγάπη»! Τά βρίσκω πολύ κατώτερα γι' αυτό που νοιώθω για σένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν μ' αρέσουν οι άντρες που κάνουν φιλολογία στο φλέρτ!
ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' επιτηδευμένον θυμό): Καλά!

ΕΚΕΙΝΗ: Μου θύμωσες;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά!... Έγώ απέρριψα τη λέξη «αγάπη»... ήσθ δεν έδισταρες να μεταχειριστής τη λέξη «φλέρτ»!... Με υποχρέωσες!

ΕΚΕΙΝΗ: Σε πόσες άραγε να τάχης πη αυτά;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ πρωτότυπη ερώτησις!... Μου την έχουν κάνει όλες οι γυναίκες που είχα σχέσεις μαζί τους!

ΕΚΕΙΝΗ: Ξεγλύτρησες απ' την απάντησι όμως!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. 'Ακριδώς εκείνα που σου πη σε πολλές, αποφεύγω να τα πω και σε σένα!

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί εκείνο που νοιώθω τώρα, δεν τώχω νοιώσει άλλη φορά, ποτέ!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αντιπαθώ τις υπερβολές!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έμένα δε μ' αρέσει διόλου αυτό το δύσπιστο ύφος!

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνον εγώ έχω το δικαίωμα να πω πως αγάπησα για πρώτη φορά στη ζωή μου. Παντρεύτηκα με συνοικέσιο, το ξέρεις.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δεν είχες εν τω μεταξύ καμμιάν αισθηματική περιπέτεια;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Απλά φλέρτ!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είδες; Φλέρτ! Τό 'ίδιο ακριδώς είπες πριν και για τη δική μας σχέση!

ΕΚΕΙΝΗ: Έλα, μην είσαι κακός!... Μου ξέφυγε. (Σε λίγο): Μ' αγαπάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ (της σκάει ένα φιλή διαρκείας στο στόμα. Τ' αυτόκινητο τρικλίζει σά μεθυσμένο): Σου προτείνω κάτι.

ΕΚΕΙΝΗ: Λέγε.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά σκοτωθούμε κι' οι δυο με τ' αυτόκινητο!

ΕΚΕΙΝΗ (τρομάζει): Γιατί;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Για ν' αποδείξει ό ένας στον άλλον την αγάπη του!
ΕΚΕΙΝΗ: Είναι ποτισμότερο να με

πιστέψης και να σε πιστέψω!... (Μικρή σιγή. Ξερνούν από ένα παρα-ζιακό κέντρο).

ΕΚΕΙΝΑ: Νά σταθούμε εδώ!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως θέλεις.
ΕΚΕΙΝΗ (τη στιγμή που κατεβαίνει): 'Α, όχι! Πάμε άλλοι!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;
ΕΚΕΙΝΗ: Δε μ' αρέσει καθόλου να συναντώ παλιά μου φλέρτ όταν είμαστε μαζί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι κανείς;
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είδες; Σωτηριάδης, Χρηστίδης, 'Αντωνόπουλος... (Ξεκινάει): Πάμε παρακάτω. (Σε λίγο): Μ' αγαπάς;
ΕΚΕΙΝΟΣ (της σκάει άλλο φιλή): Μόνο έτσι θα σ' απαντώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Μη μου πής πως ή απάντησις αυτή... είναι πρωτότυπη!
ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι. 'Αλλά μ' αρέσει!... Και την υιοθετώ!

ΕΚΕΙΝΗ (σταματώντας): Δεν κατεβαίνεις να δής αν είναι μέσα γνωστοί;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, μωρό, μου. (Κατεβαίνει, κάνει μια δόλα στο μαγαζί και γυρίζει): 'Ο Σαρπίδης είναι... 'Ο Μιχαηλάκος... 'Ο Περράνης!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ου! ου!... 'Ανέβα να φύγωμε!
ΕΚΕΙΝΟΣ (ανεβαίνει): 'Εχει πολλά, πάρα κάτω...

ΕΚΕΙΝΗ (ξεκινώντας): Δεν μπορώ να είμαι μαζί σου και να βλέπω δίπλα μου τύπους που μου θυμίζουν γλυκανάλατες αισθηματικές ιστορίες!... Μ' ενοχλεί αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εχεις δίκιο. Τό καταλαβαίνω απολύτως. 'Αλλωστε κι' έμένα θα μ' ενοχλάρει.
(Σε λίγο φτάνουν σ' άλλο κέντρο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατεβαίνει, επιθεωρεί και ξαναγυρίζει): Μόνον ό Χαραλαμπίδης είναι.
ΕΚΕΙΝΗ: Τί άτυχία, Θεέ μου!... 'Ανέβα!...

(Προχωρούν σε τέταρτο κέντρο).
ΕΚΕΙΝΟΣ (κατεβαίνει, κυττάζει κι' επιστρέφει): Μπορείς να κατέβης άφοβα. Κανείς δεν είναι μέσα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Επί τέλους!... (Κατεβαίνει, κάνει πέντε βήματα και ξαναγυρίζει πίσω): Πάμε, πάμε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;
ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ενοχλεί αυτό τό γκαρσόνι!... Κάποτε που έπληττα, φλερτάριζα μαζί του! 'Από καπρίτσιο, έννοεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, φυσικά! Τό καταλαβαίνω!
('Ανεβαίνουν στ' αυτόκινητο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φοδούμαι πως θα δυσκολευτούμε πολύ για να κάτσωμε κάπου!
ΕΚΕΙΝΗ: Λές;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλλον!

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

★ "Όταν έχη δίκιο κανείς, πρέπει να τολμά, έστω κι' αν εκτίθεται σε κίνδυνο."
(Ν α π ο λ έ ω ν)

★ "Η εύτυχία της ζωής δεν εξαρτάται από τη διάρκεια της, αλλά από τον τρόπο που την χρησιμοποιούμε."
(Σ ε ν έ κ α ς)

★ "Όποιο εινε καλύτερο, αυτό πρέπει να εινε και αληθινό και όποιο εινε αληθινό θα υπερικήση στο τέλος όλα τα έμποδια και όλες τις αντιδράσεις."
(ΕΜΕΡΣΟΝ)

★ "Η τάξις, ή καθαριότης και τό δμορφο βάλλισμο του έσωτερικού ένός σπιτιού, έχουν μεγάλη επίδραση στη συζυγική εύτυχία. Οι γυναίκες πρέπει να τό έχουν πάντα ύπ' όφιν τους."
(ΛΑΒΙΣ)

★ Τό πρόσωπο εινε ό καθρέφτης της ψυχής. Και τά μάτια, όσο και να εινε σιωπηλά, μάς αποκαλύπτουν τά βαθύτερα μυστικά της καρδιάς κάθε ανθρώπου.
(ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ)

★ "Η πίστις στην άθανασία δεν σημαίνει τίποτε άλλο, παρά την άκατανίκητη έμπιστοσύνη της ανθρωπότητος στο μέλλον."
(ΡΕΝΑΝ)

(Φτάνουν στο τελευταίο κέντρο της διαδρομής).
ΕΚΕΙΝΟΣ (κατεβαίνει, και γυρίζει σχεδόν τρέχοντας): Πάμε! Πάμε να φύγωμε γρήγορα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι μέσα ό άντρας σου!

ΕΚΕΙΝΗ (μέ απόθραυκα): 'Α, δεν έχει σημασία!... (Κατεβαίνει): Μά τί θέλει αυτός εδώ κάτω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με τον γραμματέα του ειναι και κάτι διαβάζουνε.
ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνιασμένη): Με τον γραμματέα του; 'Αμ' πές το μου, καυμένο!

Νόμιζα πως ειναι μόνος! (Ξαναγυρίζει κι' ανεβαίνει πάλι στ' αυτόκινητο): Πάμε!...

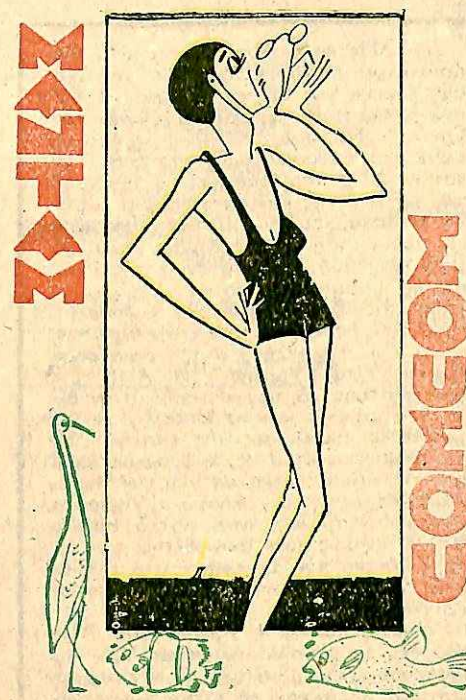
(Η κόρσα ξεκινάει. 'Επιστρέφει με τρελή ταχύτητα. Στη μέση, εκείνη «κόβει»).

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, εδώ δεν κυττάσαμε. (Σταματάει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατεβαίνει και μόλις πλησίαση λίγο στο κέντρο, γυρίζει άμέσως): Πάμε! Είναι μέσα ένας!

ΡΙΝΤΩ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

«ΑΖΙΝΤΑΝ»

ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

Υπό Δ. ΨΑΘΑ

Δεν αγαπούν όλα τα θήλαα την θάλασσαν. Υπάρχει, θέβαια, μία μεγάλη μερίς που τρελλανέινται για μπάνια, διότι με τό πρόσχημα αυτό τα θήλαα αυτά βρίσκουν την θαυμασίαν ευκαιρίαν να επιδείξουν όλες εκείνας τās ωραιότητες που πρό όλίγων ετών ακόμη δεν είχε δικαίωμα να τις θαυμάζη ένας άνδρας αν δεν έχο- ρευε πρώτα τον χορό του 'Ησαία.

Είς τό άντρον του 'Υμεναίου, μοναδικός θαυμαστής του κάθε είδους γυναικειων ωραιότητων ήταν μονάχα ό σύζυγος. Ούδεν κρυπτον όμως, λέει μία παροιμία, ό μη φανερόν γενήσεται. Η εποχή μας, πρό καιρού έφερε εις τό φώς τα πλέον άπόκρυφα, ως πούμε, και τα μετέβαλε εις δημόσιον θέαμα.

Στεύδουν, λοιπόν, παρά θιν' άλλος τα θηλυκά, πετούν τα φύλλα της σικκής και παρουσιάζουν επάνω στην θερμήν άμμον εκεί στα κράπεδα του δροσερού κύματος συναρπαστικά ταμτά - βιδάν, που άλλοτε τό πλήθος των άρρένων τα έδλεπε μόνον εις τον ύπνον του.

Υπάρχουν όμως πολλές γυναίκες που δεν εινε καθόλου ένθουσιασμένες με τό κύμα. Διότι τό κύμα υποχρεώνει εις άποκαλύψεις και ή μερίς αυτή των θηλέων έχει πλήρη συνείδησις ότι τό συμφέρον τους έγκειται εις συγκάλυψιν.

Δεν άρχισαν μπάνια ακόμη, μαντάμ Σουσού;
— 'Οχι.
— Δεν θα άρχισετε;

— Πιθανόν.
— Πότε;
— Νά δούμε. Αυτός ό καιρός εινε γε- λιοός. Πότε κάνει ζέστη, πότε άρχίζει βροχή. 'Αηδία.

Αυτά όμως ήσαν προσχήματα. Διότι εις την ουσίαν ή Σουσού δεν ήθελε καθόλου τα μπάνια. Δεν της άρεσαν με κανέναν τρόπο αυτού του είδους οι δημόσιες επιδείξεις, όπου δεν είχε φεί!... να επιδείξει τίποτε άλλο από — ω, παρντόν μαντάμ Σουσού — κόκκαλα ή τώως «ζαργάνα» του Μπίθουλα, δεν ήταν δα ως σώμα ή 'Αφροδίτη της Μήλου. Και αν τό πολύ πλήθος άπεθαύμαζε την θαυμασίαν εκείνην σιλουέτταν — ήταν τό έργον της ράφτρας της που άπεθαύμαζε. Διότι οι ράφτρας συμπληρώνουν τό έργον της δημιουργίας και κατέχουν τό μυστικόν να μεταβάλλουν ένα σπαγγέττο σε γοητευτικήν

εφώς - μαίγκρ» και ένα βαρέλι σε συμπαθέστατη «παχουλούλα».

Κάποτε ή Σουσού είχε κατεβή στην Φαληρική άκτήν. Και μόλις εγδύθηκε και έβγήκε από την καμπίνα της, άευλαδής φωνή λουστράκου που άπεθαύμασε τα κόκκαλα της άντήχησε ως χαιρετισμός:

— 'Αντε, κυρά μου, και θα δάλης κανένα σκύλο σε μπελάδες.

Η άνάμνησις αυτή της χυδαίας και ποταπής εκδηλώσεως των χαμερτών αισθημάτων και της γλώσσης του «λαουτζίκου» την έκανε να αναλογίζεται με τρόπον την θάλασσαν και να την άποστρέφεται. Νά βάση τους σκύλους σε πειρασμόν με τα κόκκαλα της; Μόν ντιέ!

Και εν τούτοις δεν μπόρεσε να άνθέξη μέχρι τέλους. Και ούτε κατάφερε να κρατήσει την άπόφασί της. Οι ζέστες είχαν σφίξει τελευταίως της. Η μόνη διέξοδος ήταν εκεί κατά τα γαλανά νερά του Σαρωνικού, όπου έφύσαγε δροσερόν και ζωογόνο τό άεράκι.

— Λουλού.

— Κυρία.

— 'Ετοίμασε μου γρήγορα την τουαλέττα της θαλάσσης. Τις πετοέτες της, τα μαγιώ μου. Ειδοποίησε να μου δγά- λουν την κόρσα από τό γκαράζ. Λύσε και την Σαγκάκι μαζί με τον Τότη.

Και σε λιγάκι ή μαντάμ Σουσού εξε- κινούσε για την Γλυφάδα με όλη την τετραπόδη κουστωδιάν της. Η άλήθεια εινε ότι δεν έπήγαινε με ζεστή καρδιά σ' αυτή την υπόθεσιν. Η θάλασσα εινε στοιχείον πολύ δημοκρατικόν και ή Σουσού ήταν εκ γενετής άριστοκράτης.

Τέλος πάντων.
'Εκαθόταν με θείαν μεγαλοπρέπειαν στο βολάν. Πλάι της εφαινονταν οι συμπληρωματικές μουσουδιές του Τότη και της Σαγκάκης.

— Θα κάνετε πλούτοι - πλούτοι;

Τα σκυλάκια την έκυττούσαν και τα δυό άφωνα, ώσαν να τα είχαν χαμένα μπροστά στην μεγαλοπρέπειαν της δεσποίνης και κυρίας των.

Έφθασε κάποτε στην Γλυφάδα. Μπήκε. Έφρεναρίσε.

Και με την γοητευτικότερη επιδηλητικότητα του κόσμου κατέβηκε από τό αυτόκινητο. Έφορούσε ένα πρωϊνό άραχνού φαντο φουστανάκι, που εκόλπανε ό δροσερός άέρας, τό εκκόλουσε με έπιμονήν στίς καμπύλες της και την παρουσίαζε ως άρχαίον άνάγλυφον — πανάρχαιον μάλι στα αν έκρινε κανείς από τα μούτρα της. Στο κεφάλι είχε ένα «τυρμπάν» — τρέσικ — που κατέβαινε σε ένα είδος φερ- τής και της εκάλυπτε τό πρόσωπο.

— Ψι! Ψι!

— 'Ορίστε, μαντάμ!

— Μου δίνετε μία καμπίνα;

— 'Εγώ; Παρντόν, μαντάμ, λάθος κά- νετε. Δεν είμαι υπάλληλος.

— Παρντόν. Δεν φαίνεστε και για τίπο- τε καλύτερο. Φωνάζτε μου τότε κανένα υπάλληλο να με καθοδηγήση.

Ό κύριος πρός τον όποιον άπηθύνθη την άγριοκύτταζε, ξεροκατάπιε και άπεμακρύνθη πλήρης νύκτων. Έπροχώρησε τότε μόνη ή Σουσού, κρατώντας τις άλυσσοειδείς των δυό σκυλιών εκ των οποίων τό ένα προηγείτο και τό άλλο άκολουθούσε.

Τέλος βρήκε έναν υπάλληλο των μπάνιων:

— 'Υπηρέτη!

— 'Ορίστε, μαντάμ.

— 'Εχεις καμπίνες άριστοκρατικές;

— Πας, μαντάμ! Εινε μερικες εδώ, δυό - τρεις μόνο, για την άριστοκρατία και δεν μπαίνει μέσα κουνούπι από λαουτζίκο.

— 'Ορα! Γιατί εδώ πέρα... ουφας τα τελευταία χρόνια έγινε πολύ μπανάι! Μαζεύεται όλη ή τσοκαρία και δεν έξρει μία κυρία καθώς πρέπει που να δροσι- στή.

Ό υπάλληλος ήταν μάγκας.

— "Όσο γι' αυτό μη χαλάτε την χα- ρένια σας, μαντάμ. 'Αλλο ή τσοκαρία και άλλο ή άριστοκρατία. Πάσας να μην ένοχλήσθε. Και θα σας δώσω εγώ μία καμπίνα που την έχομε μονάχα για κό-

μησες και πριγκηπέσες.

— Η Σουσού είχε και άλλους ορους:

— Και να άπομακρυνθού από τα περι- χωρά των υδάτων οι πτωχοί να μην πα- ρακολουθούν.

— Ό υπάλληλος την καθυσάχασε:

— Θα τους διάσω όλους τους πτωχούς, μαντάμ. Μην άνησυχήτε τό παράπαν. Ξε- ρομε έμεις τις ιδιοτροπίες της άριστοκρα- τίας.

— Η Σουσού ίκανοποιήθη. Και έπάνω στα λειπά της χείλι άνθισε μειδίαμα.

— Μερσί.

— Πά ντε κουά!

— Γνωρίζετε και την γαλλικήν.

— Ψιλοπράγματα, μαντάμ, για να συνειννοούμεθα με τις κυρίες του καλού κόσμου.

Της υπέδειξε την καμπίνα της ό ευγενέ- στατος υπάλληλος. Έβαλε πρώτα τα σκυλιά της Σουσού και ύστερα μπήκε και ή ίδια.

Αναγνώστα μου. Δεν θα έχω, θέβαια, την άδιακρισίαν να περιγράψω εν συνεχείη την εξέλιξιν της ιστορίας στο έσωτερι- κόν της καμπίνας. Δεν θα παρακολου- θήσω τό γδύσιμο της έρασμίας τώως πυρ- γοδεσποίνης του Μπίθουλα, διότι θα έ- φθανα να όμιλήσω για μερικά πράγμα- τα τό όποια μόνον ό άλλοτε ποτέ εύτυ- χής σύζυγος Παναγιωτάκης και ήδη τρι- σευτυχής σύνεινος Μηνάς έχουν τό δικαί- ωμα να ξέρουν και να άποθαυμάζουν. Λυ- πούμαι ότι σε άποστερώ από τις τερπνές γραφικότητες των άποκρύφων καλονών της μαντάμ Σουσού, αλλά δεν έστάθηκα ποτέ τόσο άδιάκριτος. Συνεπώς, ή περι- έργεια σου επ' αυτού δεν πρόκειται να ί- κανοποιηθή ποτέ.

Όταν έβγήκε ή Σουσού από την καμ- πίναν ήταν χαρμα. Και όταν έπλησίασε πρός τό κύμα, ή άναδυομένη 'Αφροδίτη θα ήταν ασφαλώς μηδεν μπροστά της.

Στα μαλλιά ένα «τυρμπάν» κίτρινο. Στο σώμα ένα μαγιώ καναρινί, που έφε- ρε ένα φλογάτο τριαντάφυλλο πρός τό ά- ριστερό μέρος του στήθους. Στα πόδια λαστιχένια παπουτσάκια της θαλάσσης.

Ήταν άπεριγράπτου θαυμάσιος και ά- ραιότητος τό μαγιώ. Τό όποιον όμως έτό- νιζε και άπεκαλύπτε όσα κατέβαλε άπε- γνωσμένας προσπαθείας ή μόδιση της να συγκάλυψη. Όμοι τετράγωνοι και κόκ- καλάρικοι. Μπούτια άφροικά. Πόδια ώ- σαν στραδοσυγγάδες κολοκοτρωνέικοι.

Η Παναγιωτάκη, πόσον δικαίον είχες να την άποκαλές εις τις έντιμιτέ σας ζαρ- γάνα - στραβαρίδα.

— 'Υπάλληλε!

— 'Αμέσως, μαντάμ.

— 'Ενα κανώ, περικαλώ.

— 'Ηλθε, μαντάμ.

— Κίτρινο περικαλώ, για να πηγαί- νη με τό μαγιώ μου.

Της έφερε ένα κανώ κίτρινο άσορτί με τό μαγιώ της. Η Σουσού τό έσπρωξε με άργες και χαριτωμένες κινήσεις στο έσωτερικό της θαλάσσης. Τό πρωϊό ή- ταν θαυμάσιο. Τό νερό χλιαρό. Ούτε ί- χνος άνέμου δεν έρρυτιδωνε την έπιφάνειαν της γαλανής θαλάσσης.

Ανέβηκε ή Σουσού. 'Αλλά δεν άπεμα- κρύνθη δέκα βήματα από την παραλία και άντελήθη κοντά της έναν όμιλο λουο- μένων, των όποιων οι φωνές δεν της άρε- σαν καθόλου.

— Λαουτζίκος!

Έπριξε ένα περιφρονητικό και έπιτιμη- τικό βλέμμα και έσπευσε να άπομακρυ- νθή κωπηλατώντας όσο μπορούσε με περισ- σότερο νάκι.

— Γλυφάς, σου λένε! 'Αηδία! Έρχον- ται οι πτωχοί και άνακατεύονται με τους καθως πρέπει. Δεν έμεινε ένα μέρος να μπορούν να πηγαίνουν μόνο οι άριστο- κράτες. Σαχλίο!

Απέστρεψε τό πρόσωπον και άπεμα- κρύνθη ακόμη περισσότερο. Και όσο ά- κουγε τα άστεία και τις φωνές των λουο- μένων, τόσο ένενούριζε και τραβούσε παρα- μέσα. 'Αλλά ένας από την παρέαν, ό ά- ναιδέτερος, έτέθη εις καταδιδείν της. Κο

λυμπώντας είχε φθάσει σε απόστασιν δυο μέτρων από το καννύ. 'Η Σουσου γύρισε και τον εκύτταξε κατακόκκινη από όργη;

— Βλάξ!
— Μπαρδόν!
— Σαχλέ!
— Τι είπατε;
— Φύγε από κεί! Τι με παρακολουθείς, γελοίο! Έχει τόση θάλασσα εκεί για τον λαουτζικό. Τι θέλεις εδώ;

— Τίποτε, μαντάμ.
— Συχαμένε!

— Μά γιατί βρίζετε, μαντάμ;
— Να πώς να άστειευθής με τους δμοίους σου! Θά με εξαναγκάσης να φωνάξω την άστυνομία! Όρίστε μας! Δεν μπορεί μιά κυρία καθώς πρέπει να κινή ένα μπάνιο με την ήσυχία της. Κρύε!

Ήταν τέτοιο το ύφος της Σουσούς, ώστε ο κακομοίρης είδε ότι δεν χωρούσαν άστέια μαζί με το στραβόξυλο αυτό και άλλαξε κατεύθυνσι. Νευριασμένη η Σουσου ακόμα έτραβηξε ακόμα παραμέσα. 'Αλλά σε μιάν στιγμή φευ! έγινε το «άξιντάν». 'Ανετράπη το καννύ και η Σουσου έντρομη ευρέθηκε σε βάθος πολύ μεγαλύτερο από το μπόι της. Νά φωνάζη; Δεν έστοκε στην άριστοκρατική της φύσιν. Έπροσπάθησε λοιπόν, αγωνιζόμενη να κρατηθή από το καννύ, να καλέση εις βοήθειαν όπως ήρμοζε σε μιάν κυρία καθώς πρέπει:

— Ω σεκούρ! Ω σεκούρ!

'Αλλά όσοι ήκουσαν δεν εκατάλαβαν περί τίνος επρόκειτο. Έγύρισε ο άνθρωπος που πρό ολίγου άππειράθη να άστειευθί μαζί της, την είδε να κρατιέται από το καννύ και ένόμισε ότι παίζει.

— Ω σεκούρ! Ω σεκούρ! εξαναφώναξε με νευρικήτερη άγωνία η Σουσου.

Οί λουόμενοι εκντάρθηκαν μεταξύ τους.
— Τι λέει, μωρέ, αυτή η τσουράπια;
— Ξέρω εγώ;

— Τσεκούρ, ω τσεκούρ, κάτι τέτοιο. Δέ θαρύνει.

'Αλλά η Σουσου ήδη εκινδύνευε στ' ασο θαρά. Το καννύ άναποδογύριζε, έφευγε από τα χέρια της, τα πόδια της δεν έβρισκαν πάτο. Τότε άφρησε την πυργοδέσποινα της οδού Πατριάρχου. Ίωακείμ και άξαναβήκε την γυναίκα του Μπίθουλα:

— Βοήθεια, Χριστιανό! πνίγομαι!

Εις την σπαρτακινήν αυτήν επίκλησιν έσπευσε ο πρό ολίγου ύδρισθείς και της έδωσε χείρα βοηθείας. Σε λίγα λεπτά η Σουσου, πιό κίτρινη και από το μαγιό της από τον φόβο, ευρίσκετο στην παραλίαν. Έτρεμε ακόμα η περδικούλα της.

— Κύριε, τού είπε με ύφος επίσημον, μου έσώσατε την ζωήν. Πώς θέλετε να σας ανταμείψω;

— Δεν θαρύνεται, μαντάμ, απήντησε ο πρό ολίγου ύδρισθείς, δεν είναι τίποτα.

— Θέλετε λεπτά;
— Ευχαριστώ, μαντάμ.
— Πεινάς μήπως;
— Ευχαριστώ. Είσαι πολύ κουβαρντού.

Ήλλη φορά μονάχα άμα πνίγεται να τό φωνάξης έλληνικά, γιατί τα άγγλικά δεν τα πολυκαταλαβαίνει ο κόσμος και μπορεί να πάθης νίλα!

Και ο άνθρωπος εξαφανίσθηκε.

Ή Σουσου έμεινε σκεπτική;

— Τι εύγενείς άνθρωποι που βρίσκονται καμμία φορά μεταξύ του λαουτζικού. Τους καυμένους!

'Αλλά όταν έγύρισε στο σπίτι της εξαναβήκε τον έαυτό της:

— Μηνά! Είχα ένα μικρό άξιντάν στο μπάνιο. Ευτυχώς ευρέθηκε κοντά μου κάποιος πρεσβευτής και με έσωσε!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ

★ Στο χωρισμό δυο φίλων συντρέχουν διάφοροι λόγοι. Στον χωρισμό δυο έρωτευμένων δεν υπάρχει παρά ένας λόγος: τό ότι αγαπήθηκαν πολύ.

★ 'Η άδυναμία μας να γνωρίσουμε την αλήθεια, είναι ή συνέπεια της διαφθοράς μας και της ήθικής μας άποσυνθέσεως. (ΠΑΣΚΑΛ)

ΑΛΙΣ ΦΑΙΗ

Η ΝΕΑ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥΟΥ

«Δεν θα παντρευτώ ποτέ τον Τόνυ Μάρτιν. Δεν μου άρέσουν οι νεαροί ήθοποιοί, είναι υπερβολικοί και έγωίσταί». Αυτά έλεγε στους δημοσιογράφους του Χόλλυγουντ η 'Αλιν Φαίη, τρεις μόλις ημέρες προτού φύγη κρυφά με τον ώραίο, μόλις 22ετή Μάρτιν για την Γιούμα, όπου έτέλεσαν τους γάμους των.

Και τρεις ημέρες μετά το γάμο της, η 'Αλιν έλεγε πάλι στους ίδιους δημοσιογράφους: «Θέλετε άσφαλώς να μάθετε γιατί τό έκανα; Είμαι στην διάθεσί σας. Φαντάζομαι ότι ήταν στιγμιαία απόφασις, έπειτα από την υπερκόπωση μιάς πολύ επίπονου σέ εργασίαν ήμέρας ή κάτι τέτοιο».

Μεταξύ μας, ο γάμος αυτός ήταν τό αποτέλεσμα μιάς ζωής φιλονεικίας μεταξύ της 'Αλιν και του Τόνυ. Την παρσμονή ακόμη εκείνη έλεγε ότι δεν θέλει να τον παντρευθί. 'Εκείνος όμως επέμενε και την έπομένον έγινε ο γάμος.

«Βρίσκομαι ακόμη στα σύννεφα» προσέθεσεν η 'Αλιν Φαίη. 'Ο γάμος είναι ένα είδος καταδύσεως στον έρωτα.

Όταν παντρευώμαστε, βρίσκομε τον καιρό να διαπιστώσουμε αν τό έρωτικό μας ειδύλλιο ήταν ή όχι μία έπιτυχία. Γι' αυτό, σποφάσισα να περιμένα δύο χρόνια προτού άποκτήσω παιδί. Θέλω να πεισθώ άπολύτως ότι ο Τόνυ Μάρτιν και εγώ είμαστε εύτυχισμένοι, ότι είμαστε τό κατάλληλο άνδρόγυνον, πριν καταστήσω άδύνατη την άνάκτησι της έλευθερίας μας με την ύπαρξιν ενός παιδιού».

Ξέρετε πότε συνέβησαν όλα αυτά;... Κατά τό γύρισμα της ταινίας «Τρία κορίτσια σ' ένα όνειρο», στην όποιαν ή 'Αλιν έχει γιά συμπαρωταγωνιστήν τον χαριτωμένο Τόνυ Μάρτιν. Γι' αυτό και οι δυο νέονυμφει αναγκάστηκαν να άναβάλουν τον μήνα του μέλιτος.

Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΗΣ

Ή 'Αλιν Φαίη — ή με τό πραγματικό της όνομα ή 'Αλιν Λέππερτ — γεννήθηκε στην Νέα Υόρκη την 5ην Μαΐου του 1912. Οί γονείς της ήταν Κανονδοί έγκραστισμένοι οτίς 'Ηνωμένες Πολιτείες. Στην αρχή του γάμου των ήταν αρκετά εύποροι. Μερικές άτυχες έπιχειρήσεις όμως τους κατέστρεψαν. Ή μητέρα της 'Αλιν άνοιξε τότε έναν όικο μόδας και δεν άργησε, χάρις οτίς καλές σχέσεις της, να άποκτήση μιά μεγάλη πελατεία.

Ή 'Αλιν έσπούδασε λοιπόν στο πιό άριστοκρατικό παρθεναγωγείο της Νέας Υόρκης και άρχισε κατόπιν να βοηθά την μητέρα της στην διεύθυνσιν του Οίκου Μόδας που είχε τώρα μεγάλη άτελιέ και άφθονα ώραία μανκενέν. Έτσι ή 'Αλιν προωριζόταν να διαδεχθί την μητέρα της και να γίνη μιά μεγάλη μοδίστα, αν δεν έτύχαινε, μιά μέρα να άρρωστήση ένα από τα καλύτερα μανκενέν τους. Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας έπρεπε ώστόσο να γίνη μιά μεγάλη επίδειξι μοντέλων και ή κάθε υπάλληλος έπρεπε να είναι στην θέσι της, γιατί είχε προσκληθί όλη ή άριστοκρατία της Νέας Υόρκης. Ή 'Αλιν τότε δεν έδίστασε να παρουσιασθί στην θέσι του μανκενέν και να επίδειξη τις ώραιότερες τουαλέττες της έποχής. Ήταν δεκαοκτώ έτών και ή δροσερή όμορφιά της και ή παράξενη γοητεία της έβάμψανε όλον τον κόσμο. 'Ανάμεσα στους καλεσμένους ήταν και ο Ρούντυ Βαλλέ, νεαρός τότε σκηνοθέτης, που είχε διαδεχθί τον Ζίγκφιλντ στο άνέδασμα των περιφήμων υπερεπιθεωρήσεων «Ζίγκφιλντ Φόλλις».

Ή όμορφιά και ή γοητεία της 'Αλιν του έκαναν μεγάλην έντύπωσι. Δεν την κυττούσε όμως μόνο με μάτια έπαγγελματικά, αλλά και με μάτια έρωτευμένων.

Ή Ρούντυ έσπευσε να γνωρίση την 'Αλιν και να την καλέση ένα βράδυ στο θέατρό του. Έκει, από ένα θεωρείο παρακολούθησε μαζί της την όνειρώδη υπερεπιθεώρησι και στο τέλος της παραστάσεως της είπε:

— Μις Λέππερτ, θέλετε να ίδιητε και τα παρασκήνια;

Έκείνη έδέχθηκε την πρότασι, και ο Ρούντυ την ώδήγησε πίσω από την σκηνή. Έκει, στο βάθος ενός κατάφωτου διαδρόμου, βρίσκóταν μία πόρτα με ένα χρυσό άστρο στη θέσι του δνόματος. Ή Ρούντυ άνοιξε την πόρτα αυτή και μπήκε μαζί με την 'Αλιν στο πολυτελέστατο κείνο καμρίνι.

— 'Αλιν, της είπε τότε με τρυφερότητα, είμαι έρωτευμένος μαζί σας. Αυτό τό καμρίνι είναι γιά σας. Τό έτοιμασα εγώ ο ίδιος. Είναι τό καμρίνι μιάς νέας δεντέτας. Θέλω να σας κάνω ένα μεγάλο άστρο του Μπροντγουαίη. Δεν σας ζητώ τώρα καμμίαν άπάντησι. Σκεφθήτε πρώτα καλά. Αύριο βράδυ την ίδια ώρα θα έλθω πάλι, στο καμρίνι αυτό. Έάν σας βρώ εδώ, θα καταλάβω ότι θέλετε να με κάνετε τον πιό εύτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου.

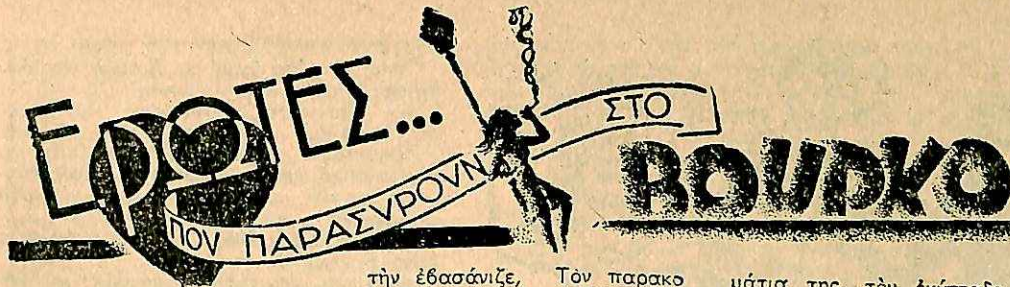
Ή 'Αλιν ένόμιζε ότι όνειρευόταν. Ή ξαφνική αυτή περιπέτεια είχε μεταμορφώσει με μιάς όλόκληρη την ζωή της. Και τό βράδυ της άλλης ήμέρας έγκατέλειψε τον Οίκο Μόδας γιά πάντα και έτραβηξε γιά τό Μπροντγουαίη.

Τό καλοκαίρι του 1935, μαζί με τον Ρούντυ θέλησε να περάση τις διακοπές της στο Χόλλυγουντ. Έκει την έπείριμε με μιά παραξενή έκπληξις. Όλος ο κόσμος την έθαύμαζε, με συγχρόνως την συμβούλευε να γυρίση πάλι στο Μπροντγουαίη.

— Είσθε μιά δεύτερη Τζίν Χάρλοου, της έλεγαν, και εδώ δεν υπάρχει θέσις παρά γιά μιά μόνο. Τι τον θέλετε τον κινηματογράφο; Έσεις έχετε τό θέατρο! Γυρίσετε στο Μπροντγουαίη.

Και πράγματι, ή Χάρλοου ήταν τότε μιά από τις βασίλισσες του Χόλλυγουντ. Ή 'Αλιν είχε όμως περισσότερα προσόντα, έτραγουδούσε και έχόρευε πολύ καλύτερα από την «γόησσα με τα πλοτινένια μαλλιά». Ή θέσις ήταν όμως πιασμένη, και ή 'Αλιν έφυγε από τό Χόλλυγουντ γιά την Νέα Υόρκη. Ή ξαφνικός θάνατος της Χάρλοου όμως έσθεσε τις έχθρες και τις αντιπάθειες. Τό Χόλλυγουντ ζητούσε τώρα έπιμόνως την 'Αλιν. Ήταν πιά δικό της...

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΪΜΟΙ

ΠΡΩΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Πάνε αρκετά χρόνια από τότε, πού ή Βέρα ήταν έσωτερική μαθήτρια Παρθεναγωγείου. Ήταν τότε γιά αυτήν ή έποχή των άγνωνών θών και των ώραιών όνειρων.

Τά έξοδα της τά επλήρωνε ο θεός της, ένας άστυπρός και ιδιότροπος γέρος. Αυτός ήταν ο προστάτης και κηδεμόνας της. Γονείς δεν είχε.

Θερμή και όνειροπόλος φύσις, ή Βέρα έννοιασε κάπως πρόωρα την γλυκειά μά και τυραννική άνθισιν του αίσθηματος στην καρδιά της. 'Ακαθόριστοι, νεφελώδεις πόθοι έπλανώντο στην ψυχή της. Κάτι έποθούσε, κάτι έζητούσε, μα δεν ήξερε ακόμη τί. Ήταν έφηβικών άνησυχιών.

Τά διδλικά ειδύλλια, πού τους έδίδασκε ο άγαθος γηραιός καθηγητής της Παλαιάς Διαθήκης, τό ειδύλλιον του Βοός και της Ρούθ, του Σολομάντος και της Σουλαμίτιδος, οι φωτεινοί έρωτες των αρχαίων θών του 'Ολύμπου την έρριχναν σε τρυφερούς όεμβασμούς. 'Από τους θεακτικούς μύθους των μεταμορφώσεων του Διός, πότε εις κύκνον, γιά να κατακτήση την Ληδα και πότε σε χρυσή βροχή, γιά να εισδύση εκεί όπου ήταν κλεισμένη ή Δανάη, έπλαθε ή φλεγόμενη φαντασία της αισθηματικούς όπτασιασμούς.

Σάν την Δανάη, έτσι κι αυτήν την έλουζε μιά άλλη χρυσή βροχή, ή μαγική βροχή της αναμενόμενης άγάτης τις όρες των τρυφερών της όνειροπολήσεων.

Τέλος, όλη αυτή ή άνήσυχη άοριστία των πόθων της Βέρας, έστράφηκε προς μιά συγκεκριμένη μορφή: Προς την συμπαθή μορφήν του καθηγητού της ύγιεινής και γυμναστικής στο Παρθεναγωγείο.

Ήταν νέος. Μπορεί να μην είχε προτερήματα εξαιρετικά, μα ή φαντασία της νεαρής μαθήτριας τον έστόλισε με την όμορφιά του 'Απόλλωνος και με την γοητεία όλων των άνδρικών προτύπων, πού είχε συναντήσει στα διδλικά.

ΟΝΕΙΡΑ ΜΙΑΣ ΤΡΥΦΕΡΗΣ ΨΥΧΗΣ

Τον αγάπησε τον καθηγητή αυτόν ή Βέρα με την θερμή μά και με την άγνόνητα της πρώτης άγάτης. Τό άρωμα της ψυχής της, ψυχή τόσο νέας και ρυφεούς, έστράφηκε προς αυτόν και τον περιέβαλε μυστικά, σαν λιδωνωτός λατρείας.

Όταν ήταν να τους κάμη μάθημα, μιά γλυκειά όδνη

την έβασάνιζε. Τον παρακολουθούσε από τη θέσι του θρανίου όπου καθόταν κι έννοιασε τά μάγουλά της πυρωμένα. Τό βράδυ, πριν κοιμηθί, τον έφερνε γιά πολλή ώρα στο νού της.

Συχνά άκουγε τις συμμαθήτριές της να τών σχολιάζουν. Ήταν ο πιό νέος καθηγητής και οι περισσότερες, οι πιό σχηματισμένες κοπέλες τών επρόσεχαν. Και είχαν, έπειτα, όταν έμεναν μόνες, κάτι να πουν γι' αυτόν.

— Δεν βρίσκεις ότι έχει ώραία μάτια;

— Ναί, κάί ώραίο σώμα. Ή Βέρα δεν ήθελε ν' ακούη τέτοια σχόλια. Ή πρώτη ζήλεια έδάγκανε την καρδιά της. Μα παρηγοριόταν με τη σκέψι ότι όλες οι άλλες μαθήτριες μιλούσαν γι' αυτόν τόσο επιπόλαια και άνόνητα, ενώ αυτή ήταν ή μόνη, όπως έπίστευε, πού τον αγαπούσε βαθεία και πραγματικά.

Ένα άπόγευμα, είχαν με τον καθηγητή αυτόν μάθημα ύγιεινής. 'Αφού έτελείωσε τό μάθημα, ο καθηγητής έβγήκε από την αίθουσα και πίσω του άρχισαν να θγαίνουν οι μαθήτριες. Σε λίγο, ή αίθουσα είχε άδειάσει. Ή Βέρα, πού είχε μείνει τελευταία, περνώνας μπροστά από την έδρα είδε επάνω ένα μικρό στυλό. Ήταν του καθηγητού πού τό είχε ξεχάσει.

Αίφνης, μιά ιδέα έπέρασε από τό μυαλό της: Να πάρη τό στυλό και να τό κρατήση, γιά νάχη κάτι δικό του μαζί της. Πράγματι, προχώρησε προς την έδρα, έπήρε τό στυλό και τό έκρυψε γρήγορα γρήγορα, με λαχτάρα και άγωνία, στον κόρφο της. Μα γυρίζοντας, δρέθηκε μπροστά στον καθηγητή. Είχε γυρίσει, γιά να πάρη τό στυλό του και είδε τη Βέρα πού τό έκρυψε, σαν κλέφτρα, στον κόρφο της. Στεκόταν μπροστά της και την εκύτταζε με μιάν έξεταστική ματιά, πού έσήμαινε:

— Γιάτί τό έκαμες αυτό;

Ή Βέρα τά ειπε χάσει. Τό μυαλό της έβούιζε. Καταχνία είχε πέσει μπροστά στα μάτια της. Έβγαλε τρέμοντας τό στυλό και τό επρότεινε στον καθηγητή, χωρίς να πη τίποτε.

Έκείνος δεν ήξερε τί έζηγησι να δώση σ' αυτή την πράξι της κι' εξακολουθούσε να την κυττάζε με κάποιον όϊκτο.

Μα σε λίγο, είδε στις βλεφαρίδες των ματιών της πού τά κρατούσε χαμηλωμένα, να τρεμουλιάζουν δύο δάκρυα. Την έλυτήθη και θέλησε να την παρηγορήση:

— Έλάτε, μην κλάιτε, της είπε με καλωσύνη. Δεν σας είπε κανείς ότι είχατε σκοπό να τό κρατήσετε.

Έσήκωσε τά δακρυσμένα

μάτια της, τον εκύτταξε ξανά μινμένη και απήντησε κατ' έξουχίας τό κεφάλι:

— Ναί.

— Τι; Θέλατε να τό κρατήσετε; ρώτησε παραξενεμένος ο καθηγητής.

— Ναί, έναπήντησε με νεύμα του κεφαλιού ή νέα.

Και με φωνή άδύνατη, πνιγμένη στην πού ζωηρή συγκίνηση, επρόσθεσε:

— Ήθελα νάχω επάνω μου κάτι δικό σας...

Χρυσή άνταύγεια αισθηματικής πυρκαϊάς εφώτισε τη σκηνή. 'Απαλό φτερούγισμα έρωτος έθρόισε στην αίθουσα. Και ο καθηγητής έσκυψε κι' έστεγνώσε με τη φλόγα των φιλιών τά δάκρυα στ' άδρά, γλυκά ματάκια...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Συνηντώντο στη διδλιοθήκη του Σχολείου, όταν ήταν κλειστή. Ο καθηγητής είχε ιδιαίτερο κλειδί κι' όταν τούς έδινóταν ευκαιρία, έμεναν εκεί μόνοι, με την εύτυχία τους.

Μέσα στον χώρο εκείνον, πού τον περιτριγύριζαν ράφια φορτωμένα διδλικά, ο έρωτας τους έζωνάνευε όλη την αισθηματική ποιησι, πού υπήρχε στα λογοτεχνικά έργα της διδλιοθήκης. Οι στίχοι του Πετράρχη προς την Λάουρα και του Δάντη προς την Βεατρίκη, οι θείες στροφές του άσματος των άσμάτων και των δοκλικών ειδυλλίων του Θεοκρίτου, έδραπέτευαν, θαρρείς, από τις σελίδες των διδλίων και σκορπούσαν την άρμονία, τό άρωμα και την ούρανια λάμψι τους μέσα στην αίθουσα της διδλιοθήκης την ώρα πού τό ζευγάρι σιωπηλώς έφύριζε τους τρυφερούς καύμους του κι' έδεσε με τις γαλάζιες ταινίες των στεναγμών σε δροσερά μπουκέτα τά ρόδα των φιλιών του...

Μα ή εύτυχία του ειδυλλίου δεν έκράτησε πολύ. Μιά μέρα, πού οι δυο νέοι είχαν άπομωνωθί στη διδλιοθήκη κι' άφιναν να κυλά ο χρόνος, χωρίς να τών καταλαβαίνουν, και τη στιγμή ακριβώς πού ή νέα κάτι έλεγε στον άγαπημένο της, έχτυπησε ή πόρτα κι' άκούστηκε ή φωνή της Διευθύντριας:

— Ποιός είναι μέσα; Καταστροφή! Να φύγουν και οι δυο κρυφά από την πίσω πόρτα, θά ήταν άνώφελο. Ή Διευθύντρια είχε άκούσει τη φωνή της Βέρας. Έπρεπε λοιπόν αυτή να μείνη και να βρή έναν τρόπο να δικαιολογηθί.

Αυτό πράγματι έγινε. 'Ο καθηγητής έφυγε άθόρυβα κι' ή Βέρα έπήγε κι' άνοιξε την πόρτα στην Διευθύντρια άφθεπρώτα κατέβασε ένα διδλίο, γιά να ποσοποιηθί ότι εδία

— Τί κάνεις τέτοια ώρα εδώ, Βέρα; την ρώτησε ή Διευθύντρια.

— Ήρθα να βρώ κάποιον διδλίο, απήντησε ή νέα.

— Άλλη φορά να έρχεσαι, όταν θά είναι εδώ και ή έφορος της διδλιοθήκης. Να μην έρχεσαι μόνη σου.

— Μάλιστα,

Ή Διευθύντρια ήταν έτοιμη να φύγη, άλλ' αίφνης είδε μέσα σ' ένα τασάκι, πού ήταν δίπλα στην Βέρα, ένα άποτσιγάρο, πού κάπνιζε ακόμη. Ήταν του καθηγητού. Μα ή Διευθύντρια υπέθεσε πως ήταν της Βέρας. Έπληθασσε, έξω φρενών, έπήρε τό άποτσιγάρο και ρώτησε τη Βέρα:

— Τίποτ είναι αυτό;

Ή γλώσσα της Βέρας έδέεθηκε. Ή έπρεπε να πη ότι ήταν πρό ολίγου μαζί με τον καθηγητή, όποτε θά τών έπαρνε κι' εκείνον στον λαμό της, ή να πη, ότι τό τσιγάρο ήταν δικό της, όποτε θά έτιμωρείτο μόνον αυτή.

— Όποτε γι' αυτό έρχεσαι μόνη σου στη διδλιοθήκη, γιά να καπνίζεις; έναείπε με θυμό ή Διευθύντρια.

Ή Βέρα δεν άρνήθηκε την κατηγορία. Κατέβασε συντετριμμένη τό κεφάλι και έπείριμε την μοιραία τιωρία. Ή Διευθύντρια εφώνασε την έπιπρία και της είπε:

— Ή Βέρα θά μείνη όλη την έβδομάδα περιορισμό. Και τό Σάββατο θά περάση από τό Συμβούλιο.

ΣΤΗΝ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ

Τό Συμβούλιο άπέφασισε να την διώξη από την Σχολή. Έδέχθηκε τό πλήγμα με μόνη την παρηγορία ότι δεν έξέθεσε τον άγαπημένο της. Τί θά έγινόταν τώρα, πού θά έφευγε από τό Παρθεναγωγείο; Ο θεός της θά την άπεκήρυσσε. Δεν θά ήθελε πιά να την ξέρη. Μιά έλπίδα μόνο της έμενε: Ότι ο άγαπημένος της θά έδρασκε τρόπο να την βοηθήση. Δεν θά την άφινε να καταστραφί.

Μα όταν έτελείωσε ή υπόθεσις της στο Συμβούλιο και ήρθε σε έπικοινωνία με τις συμμαθήτριές της, ενώ συνάμα έτοιμαζόταν να φύγη, έμαθε ότι ο καθηγητής της ύγιεινής και της γυμναστικής — ο άγαπημένος της — δεν είχε φωνή εκείνες τις μέρες στο σχολείο, ότι δήρην ήταν άρρωστος και ότι είχε ζητησει να μετατεθί.

Είθε καθαρά τις διαθέσεις του πίσω από αυτήν του την άναδρη τακτική. Διαθέσεις προσδοτικές. Την έγκατέλειπε μόνη στην κρίσιμη αυτήν περίπτωση. Δεν ήλπιζε λέον τίποτε. Ή πιό όδυνηρή άπελπισία την έκυριεύσε. Έφυγε από τό Παρθεναγωγείο με άδειά καρδιά, με τσακισμένο τό ήθικό της και μη περιμένοντας πιά τίποτε τό άραίο και τό εύτυχισμένο από τη ζωή.

Οί μέτεπειτα περιστάσεις του θίου της, πού έγιναν πολύ δύσκολες, την κατέταξαν κι' αυτήν στην μεγάλη στράτα των παραστρατημένων.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

12ον

—Μητέρα, είπε ο Τζάν, κι' εκάθησε κοντά στη γρηά αριστοκράτισσα δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο. Η 'Αντέλα δεν είναι πολύ καλά σήμερα. Με παρακάλεσε να την αφήσω μόνη, να ησυχάσει.

—Μην κάδεσαι κοντά στο παράθυρο, είπε πρώτα η γερόντισσα κι' ο γυιός της σηκώθηκε υπάκουα κι' εκάθησε προς τού τοιχο...

—Επειτα, μετά δισταγμό, ξανάπε: —Βέβαια, δεν μπορεί να είναι καλά σήμερα... Όσο και να πής, της κοστίζει που χάνει το θαυμαστή της.

Τα μάτια του Τζάν έσκοτεινίσαν.

—Άκουσε, μητέρα, είπε σιγά. Μου φαίνεται πως είναι πιά καιρός να πάψουν αυτές οι κουβέντες. 'Αν υπήρχε τίποτε ανάμεσά τους, ο Γοδεφρείδος δεν θα διαζόταν να παντρευτεί...

—Εγέλασε η 'Ισαβέλλα σκληρά.

—Είσαι πάντα μεγάλο παιδί, εφώναξε με φωνή γεμάτη στοργή, μά και είρωνεία. Δεν βάσεις λοιπόν τίποτε άλλο στο νου σου...

—Δεν μπορεί να παντρευτεί με τη Ρωζάνη, αλλά να εξακολουθήσει να αγαπάει την 'Αντέλα; Δε μπορεί να παντρευτεί από λόγους διπλωματικούς;...

—Για να κοιμήσει τις ύπνους; Για να ευχαριστήσει τους Πρίγκηδες; Για να πάρει τη μεγάλη προίκα που υποσχέται η 'Αννα Κομνηνή στη Ρωζάνη; 'Η, ακόμα, δε μπορεί να παντρευτεί από πείσμα, μόνο και μόνο για να της φανή σκληρός, αν φανταστούμε πως δεν του δίνει αρκετό δάκρυ;...

Το γεροντικό μυαλό της εδούλευε με θαυμαστή διαύγεια, όταν επρόκειτο για την ευτυχία του γιου της. Μά ο θυμός άστραψε στα κιτρινάρικα μάτια του Τζάν καθώς της αποκορίθηκε με φωνή βραχνή:

—Είσαι φοβερή, μητέρα, όταν μιούς... 'Εγώ, τη φαντασία σου δεν μπορώ να την παρακολουθήσω. Γιατί να βασανίζωμαι με ύπνους, όταν ξέρω πως για μένα σήμερα τα πράγματα είναι καλύτερα από ό,τι ήταν χθές.

—Ο Γοδεφρείδος, παντρεμένος, είναι κατά τη γνώμη μου ακίνδυνος... Λέγε ότι θέλεις έσθ, δεν μπορώ να ζω μία ζωή δολέκληρη με ύπνους, με αγωνία, μόνο και μόνο επειδή έτσι το θέλεις έσθ.

Μιλούσε τώρα κι' αυτός σκληρά, και στο πρόσωπό του ζωγραφιζόταν άλλο συναίσθημα παρά η εχθρότης.

Τώνωισε η 'Ισαβέλλα, και η καρδιά της μάτωσε, σαν να την χτυπούσε μαχαίρα. Συγχρόνως, άναψε το μίσος της για τη νύφη της.

Με μίαν αυθόρμητη κίνησι, σηκώθηκε. Τα μάτια της τώρα άστραφταν παράξενα. 'Η φωνή της ακούστηκε σκληρή.

—Ναί, έχεις δίκιο, Τζάν, δεν πρέπει να σου δάξω ύπνους... Γυναίκα σου είναι, την αγαπάς... Κι' είναι φυσικό να την αγαπάς πιο πολύ από τη μάνα σου...

—Έκανε αυτός μία κίνησι κουρασμένης άτυπομνησίας.

—Σου δίνω το λόγο μου, εξακολουθή-

σε η 'Ισαβέλλα, πως δεν θα σου ξαναμιλήσω γι' αυτό το ζήτημα... 'Ας αφήσουμε το μέλλον να το δείξη... 'Εγώ τώρα θα πάω μέσα να ιδώ πως είναι... Μήπως χρειάζεται τίποτα.

—Έκαμε ο Τζάν να την κρατήσει, να της πη κάτι, μα αυτή, αλύγιστη, είχε μπη κι' όλες στο δωμάτιο της 'Αντέλας.

—Όταν μετά κάμποιση ώρα βγήκε, ο γυιός της έτρώμαζε. Μέσα στα λίγα αυτά λεπτά της ώρας, η φυσιογνωμία της μύνας του του φάνηκε σ' αλλαγή, σ' α να γέρασε, σ' α να γίνει πιο χλωμή. 'Ο νους του πήγε στην 'Αντέλα, και ρώτησε με άνησυχία:

—Πώς είναι; Είναι χειρότερα;

—'Οχι, όχι, αποκρίθηκε γρήγορα η γερόντισσα και τ' α σαγόνια της τρεμούλιαζαν τόσο που τ' α δόντια χτυπούσαν.

—Μα έσθ τι έχεις, μητέρα; Έκαμε άνησυχος ο Τζάν.

—'Εγώ; Εφώναξε σχεδόν η 'Ισαβέλλα. 'Εγώ δεν έχω τίποτα... Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;...

—Κοιμάται η 'Αντέλα;

—Είναι πλαγιασμένη στο κρεβάτι, και μου παραπονέθηκε πως έχει ζάλη...

—Της έδωσα λίγο γιαιτρικό... Καθώς επόφερε τα τελευταία αυτά λόγια, η μαρκησία ντε Καταβά έφερε άσυναίσθητα το κοκκαλιάρικο χέρι της, που έταμε σαν φύλλο, στον κόρφο της...

—'Ενα σκληρό, στρογγυλό πράγμα, που άγγιξε εκεί, την έκαμε να τ' α τοσάδηξη πάλι, σ' α να είχε πιάσει φωτιά. Το μπουκάκι με το δηλητήριο της φανόταν τώρα ένα φορτίο άδασταχτο, που της επέιζε το στήθος τόσο, σαν για να το σπάσει. Κι' όμως από χθές δεν τ' α είχε αποχωρισθ' ούτε λεπτό...

—Τζάν, μουρμούρισε τραυλίζοντας σχεδόν από την ταραχή της. Ως πάω στην εκκλησία... Είδα άσχημο όνειρο και θέλω να προσευχηθώ...

—Καλά, έκαμε μαλακά ο στρατηγός Καταβάς...

Μετάνοιωσε κιόλας γιατί είχε φερθ' άπτότομα στη γρηά μάνα του. Όταν την έβλεπε να πηγαίνει στην εκκλησία, ένιωθε πάντα μία παράξενη συγκίνησι, γιατί ήξερε πως γι' αυτόν επήγαινε πάντα να προσευχηθώ.

Ποιόν προσβάσει όμως να φύγη η 'Ισαβέλλα, ο υπηρέτης άνήγγειλε την επίσκεψι της κοντέσσης Μαργαρίτας ντ' 'Ανσέλμ.

Με το χαρούμενο ύφος της μπήκε η Μαργαρίτα.

—'Ηρθα να κάμω λίγη συντροφιά της 'Αντέλας, είπε χαιρετώντας τη γρηά μαρκησία.

—Της 'Αντέλας; Εφώναξε η 'Ισαβέλλα.

Τα λόγια αυτά, τόσο απλά, της εφάνηκαν τρομακτικά.

—Ναί, της 'Αντέλας, αποκρίθηκε παραξενεμένη η κοντέσσα.

—Μά η 'Αντέλα είναι άρρωστη, είπε ψιθυριστά τώρα η 'Ισαβέλλα.

—Ένας λόγος στον πάνω για να της κάμω συντροφιά, αποκρίθηκε γρήγορα με το καλόβολο ναμόγγέλο της η Μαργαρίτα.

—'Οχι! Είπε ότι θέλει να μείνη μό-

νη... 'Από το μέσα δωμάτιο, η φωνή της 'Αντέλας άκούστηκε έπιτακτική:

—'Εσθ είσαι, Μαργαρίτα; 'Ελα μέσα. Μόνο έσθ...

—'Εκύταξε η Μαργαρίτα με κάποιαν είρωνεία τη γρηά μαρκησία και χαιρετώντας ευγενικά, είπε καθώς άνοιγε την πόρτα της 'Αντέλας:

—Βλέπετε; Καλά το κατάλαβα πως θέλει συντροφιά.

—Γιατί κάνεις τόσο φασαρία; ρώτησε ο Τζάν τη μητέρα του βλέποντάς την να διστάζει αν έπρεπε ν' ακολουθήσει κι' αυτή τη Μαργαρίτα στο δωμάτιο της νύφης της. 'Ασε τες να τ' α πούνε.

—'Η 'Ισαβέλλα δεν μπορούσε να κρύψη την ταραχή της.

—Δεν ξέρω αν πρέπει να πάω τώρα στην εκκλησία, μουρμούρισε.

—Γιατί να μ' α μην πάς; Την έκοψε ο γυιός της. Πήγαινε. Έχεις κάποια ταραχή, θ' α σου κάνω καλά.

—'Εδίστασε η γρηά μαρκησία ντε Καταβά ακόμα μία στιγμή, και στο τέλος έφυγε με δ' αμα ταραγμένο, σαν ζαλισμένη.

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟΝ ΝΟΙΩΘΩ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ!»

—Κλείσε καλά την πόρτα, είπε η 'Αντέλα στη Μαργαρίτα.

—Τί έχεις, καλή μου; — ρώτησε η κοντέσσα ντ' 'Ανσέλμ στοργικά.

Και επειδή η άλλη δεν αποκρίθηκε μόνο εκύταζε με μάτια σκοτεινά το ταβάνι, εξακολούθησε:

—Το ήξερα πως θ' α είσαι στενοχωρημένη σήμερα, γι' αυτό ήρθα.

—'Εσώπασαν κι' οι δυο κάμποιση ώρα, ως που τα δάκρυα έτρεξαν άργά, βαρεία στα μαξιλιάρια της 'Αντέλας.

—Μικρούλα μου, έκαμε η Μαργαρίτα πονετικά. Γιατί τ' α άφησε να γίνουν όλα αυτά; Γιατί, αφού πονείς τόσο, δεν επάλαιψες περισσότερο για την αγάπη σου;

—Μαργαρίτα, αποκρίθηκε η 'Αντέλα μ' έναν λυγμό. Τέσσερα χρόνια παλεύω... Αυτό είναι το τέλος όλης της πάλης. Κι' είμαι ευχαριστημένη.

—Είσαι ευχαριστημένη; 'Η όψις σου και τ' α δάκρυά σου δε δείχνουν ευχαρίστησι.

—'Ω, μ' α κυττάς τ' α δάκρυά μου. 'Η καρδιά είναι άδύνατη... Όταν τη νικά η λογική, πονεί...

—Μά τι συνέβη έπί τέλους; Εφώναξε η Μαργαρίτα. Πώς αποφάσισε ο Γοδεφρείδος αυτό τόν άρραβώνα;

—'Ηταν η μόνη λύσις, Μαργαρίτα... 'Η μόνη λύσις. Τί άλλο μπορούσε να γίνει;

—Μά... αυτό που σου είχε προτείνει; Νά φύγετε! 'Η φοβήθηκες το σκάνδαλο;

—'Εδίστασε κάμποιση ώρα ν' αποκρίθ' η άρρωστη. Στο τέλος η φωνή της άκούστηκε τρυφερή, σ' α να μιλούσε στον ίδιο τόν άγαπημένο της:

—Τίποτα δεν θ' α' εφώδιζε έμένα, καλή μου φίλη... Μ' α κι' αγαπώ, θ' α τ' α θυσιάζα όλα... Καί τ' α δύναμι μου, και την ύπόληψι μου, και τ' α ζωή μου...

—Λοιπόν; Σ' έκράτησε η λύπη για τόν Τζάν;...

—Αυτό ήταν το πιο δύσκολο σημείο, η σκληρότερη πάλη. 'Αλλά κι' αυτό θ' α το παρέδωπα. Θάπνιγα στην καρδιά μου κάθε ανθρώπινο όκτο. Όπως μου είχαν κουρελιάσει έμένα την καρδιά, χωρίς να συλλογιστούν τίποτε άλλο παρά εκείνο που ένόμιζαν συμφέρον τους, έτσι κι' εγώ θάκλεινα τ' α μάτια και τ' α αυτιά για να μη βλέπω τόν σπαραγμό του, και να μ' α μην άκούω την παραπονοϊκή φωνή του. Μ' α έπρεπε να ξέρω πως το κάμω τουλάχιστον για τόν ευτυχία του άγαπημένου μου.

—Βέβαια, αυτή θ' α ήταν η ευτυχία του Γοδεφρείδου.

—'Εσώπασε η 'Αντέλα μία στιγμή. Κάποια σύστασις στο πρόσωπό της έδειξε πως ύπεφερε.

—Τί έχεις; Πονείς; ρώτησε η Μαργαρίτα άνησυχη.

—Δεν ξέρω, δεν είμαι καλά, αποκρίθηκε η 'Αντέλα. Μά τί σημασία έχει μία πρόσκαιρη άρρώστεια; Αυτά περνούν. 'Ε-

να θ' α μείνη, πώς χάνω για πάντα τόν Γοδεφρείδο...

—Μά για το Θεό! εφώναξε η Μαργαρίτα. Πές μου όλη σου τη σκέψη... Γιατί θυσιάζεις έτσι την ευτυχία σου;

—Γιατί θέλω αυτός να είναι ευτυχισμένος, αποκρίθηκε με θλιμένο χαμόγελο η 'Αντέλα. Ναί, Μαργαρίτα. Τό σκέφθηκα πολύ καλά, μερόνυχτα δεν κοιμήθηκα, μ' αυτή τη σκέψη... Κι' όσα και να ζυγίζα τ' α πράγματα, στην έδω σκέψη κατέληγα.

Πώς ο Γοδεφρείδος ποτέ δεν θ' α μπορούσε να είναι ευτυχής μ' έναν έρωτα παράνομο σαν τόν δικό μας... 'Η εκκλησία δεν θ' α μούδινε διαζύγιο. Θ' α ζούσαμε στην άμαρτία... στο περιθώριο της κοινωνίας...

Θ' α κρυβόμουν σαν ένοχος από τ' α μάτια του κόσμου, κι' ο Γοδεφρείδος πολλές φορές θ' α άναγκαζόταν να κοκκινίση μπροστά στους 'Ιππότες. 'Η αγάπη, βέβαια, κάμποιον καιρό να τ' α παρουσίαζε γλυκά όλα αυτά. 'Αλλά πόσον καιρό; Ξέρω καλά τόν χαρακτήρα του. Θ' α μετάνοιωνε άργά η γρήγορα... και, επειδή δεν θ' α ήθελε να με κάνει έμένα δυστυχισμένη, θ' α γινόταν αυτός δυστυχισμένος...

—'Ενώ τώρα, που νομίζει ότι εγώ δεν τόν αγαπώ όσο θέλει, βλέπεις, εφρόντισε κι' όλας να παρηγορηθώ...

—'Η φωνή της επνίγηκε στα δάκρυα.

—'Αντέλα, είπε η Μαργαρίτα. Δεν μπορείς να τόν κατηγορήσεις. Τόν έτρελλανες. Είναι νέος, έχει δικαίωμα στη ζωή.

—Ξέρω, ξέρω, την έκοψε η 'Αντέλα ντε Καταβά... Ξέρω πως αυτός θ' α με ξεχάσει μία μέρα... Μά ξέρω πως εγώ θ' α πεθάνω από τη λύπη. Αυτό όμως είναι το σωστό, αυτό θ' α είναι κι' η μόνη λύσις... 'Ισως κι' η μόνη ευτυχία για μένα. 'Η εύθυσια. Αυτός να ζ' α ευτυχισμένος, κι' εγώ να πεθάνω για τ' α μ' α μην πονά.

Βαρεία σιωπή άπλώθηκε στο δωμάτιο. 'Ενοιώθε η Μαργαρίτα δάκρυα στα μάτια της. Κι' είπε μαλακά:

—Δεν ξέρω πιά τι να σου πώ, 'Αντέλα. 'Η θυσία σου είναι μεγάλη και σκληρή γιατί ο Γοδεφρείδος δεν μπορεί να την καταλάβη.

—Και δεν πρέπει να την καταλάβη, για να είναι ευτυχισμένος, έπρόσθεσε η 'Αντέλα. Μόνο, αν με μισήση λιγάκι, αν με περιφρονήση, θ' α με ξεχάσει. Και πρέπει να με ξεχάσει...

Τό αγαλακτικό της κορμί έτραντάχθηκε από τ' α άναφυλλητά.

—'Αξανα κιτρίνισε κι' ένας σπασμός έρυτίδωσε το κατάλευκο μέτωπό της και τ' α λεπτά ροδίνα χείλη της.

—Τί έχεις; Έκαμε πάλι άνησυχη η Μαργαρίτα.

—Δεν ξέρω, δεν ξέρω, εδόγγιξε η 'Αντέλα. Από τ' α πρωί είμαι άσχημα, τώρα όμως αισθάνομαι τόν εαυτό μου χειρότερα. Νοιώθω μέσα μου κάτι σαν να καίη... δεν ξέρω τί έχω.

—Είπε φορμάκι ο πόνος, είπε η Μαργαρίτα, και σου φαρμάκωσε το αίμα. Δεν θέλεις να σ' αφήσω να κοιμηθής λιγάκι...

—'Οχι, όχι, μ' α' αφήνεις, παρακάλεσε η 'Αντέλα και στο μέτωπό της ο ιδρώτας έδειξε την αγωνία της.

—Καλά, μένω, της ησύχασε η φίλη της... 'Αλλά, για στάσου, 'Αντέλα! Τί φασαρία γίνεται έξω; Τί φωνάζει έτσι η πεθερά σου;...

—'Ανοιξε την πόρτα, κι' η φωνή της 'Ισαβέλλας άκούστηκε στριγνή, διαπεραστική.

—'Εβούιζε όλος ο Μυστράς... Ναί, έμο νομάχησαν σήμερα το πρωί... 'Ο Γοδεφρείδος με τόν 'Αλέξιο... Γιατί;... 'Αλλοι λένε για πολιτικές διαφορές, κι' άλλοι άνακατώνουν τόνουα της Ρωζάνης.

—'Ωστε ο άρραβώνας δεν θ' α γίνει; ρώτησε ο Τζάν με φωνή πούδειχνε όλη του την άγωνία.

—Δεν ξέρω, αποκρίθηκε στεγνά η γερόντισσα. 'Αλλοι λένε πως δεν θ' α γίνει, άλλοι πως όπωσδήποτε θ' α γίνει...

—'Ολο τ' α αίμα έφυγε από τ' α πρόσωπο της 'Αντέλας. Σαν σε όνειρο, άκουσε τ' α λόγια της πεθεράς της γεμάτα έξαψι.

—Αυτή η μονομαχία είναι μυστήριο... Θ' α υπάρχει κάποιος σπουδαίος λόγος. Δεν μπορεί ο άνεψιός του Βιλλεαρδουίνου να

μονομαχήσει μ' έναν 'Ελληνα τ' α πρωί τ' α άρραβώνων του για μικρή αίτία. Θ' α είναι θατιά και φοβερά τ' α αίτια.

—Μαργαρίτα, ψιθύρισε η 'Αντέλα με φωνή σβυσμένη, σε παρακαλώ, για το Θεό, πήγαινε να μάθεις τί συνέβη. Γιατί χτυπήθηκαν, και αν έπαθε ο Γοδεφρείδος...

—'Εφυγε γρήγορα η Μαργαρίτα ντ' 'Ανσέλμ, κι' η 'Ισαβέλλα ντε Καταβά μπήκε στο δωμάτιο της νύφης της. Τό πρόσωπό της άλλαξε έκφρασι μόλις την αντίκρυσε, μόλις είδε την τρουερή της χλωμάδα και τις σταγόνες του ιδρώτος στο μέτωπό της. 'Η τρομάρα έχυθηκε στο πρόσωπο της γερόντισσας.

—'Η 'Αντέλα έκλεισε τ' α μάτια. Ψιθυριστή άκούστηκε η φωνή της:

—Δεν αισθάνομαι καλά. Μου δίνεις λίγο από κείνο τ' α γιαιτρικό; Σ' α να μούκανε καλό τ' α πρωί, τη στιγμή που τ' α πήρα.

—'Ενα σύγκρου έπέσσε στο γεροντικό κορμί της μαρκησίας ντε Καταβά. 'Ο διάβολος συμμάχους φανερά με τ' α μίσος της κι' έβασε στα χείλη του ίδιου του θυμους να ζητήση τόν δηλητήριο. 'Εδίστασε κάμποσά ώρα. Μά η 'Αντέλα άνοιξε τ' α μάτια και της ξουάπε:

—'Άκουσες τί σε παρακάλεσα; Δώσε μου λίγο γιαιτρικό και άφησέ με να ησυχάσω...

Σαν σπρωγμένη από ξένη δύναμι, πήγε η 'Ισαβέλλα τόν τροπέζακι όπου δρισκόταν ένα μπουκάκι με γιαιτρικό. 'Η 'Αντέλα είχε ένοκακίσει τ' α μάτια.

Κι' η γρηά μαρκησία ντε Καταβά, με μία γοήγορη κίνησι, όπως και τ' α πρωί, έπρόσθεσε στο γιαιτρικό λίγες σταγόνες από τ' α μπουκαλάκι που είχε στον κόρφο της.

—Ευχαριστώ, της ψιθύρισε η 'Αντέλα καθώς έρρουφθε με δίψασμένα χείλη τ' α τ' α που την έδρόσισε.

Και έπρόσθεσε πάλι σε λίγο:

—Ευχαριστώ... Μούκαμε καλό. 'Αφησέ με τ' α να ησυχάσω, και έλπίζω να ξυπνήσω καλά.

—Βέβαια, θ' α ξυπνήσεις καλά, αποκρίθηκε η 'Ισαβέλλα και τ' α σαγόνια της χτύπησαν σαν να είχε πυρετό κι' αυτή.

—'Επειτα, σαν κυνηγημένη, έφυγε από τ' α δωμάτιο, κλείνοντας πίσω της την πόρτα με χέρια τρεμουλιαστά.

«Η ΑΝΤΕΛΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ ΓΙΑ ΜΕΝΑ»

Σαν πληγωμένο περιστέρι, έγύρισε η Ρωζάνη στο παλάτι. 'Ετρώμαζε η 'Αννα Κομνηνή βλέποντας τη χλωμάδα της, την τρεμούλα τ' α χειλών της, τ' α δάκρυα στα μάτια της.

—'Ω, νουνά, εφώναξε η κατέλλα με σπαραγμό, συμβαίνει κάτι φοβερό... Κάποιο μυστήριο κρύβει ο Γοδεφρείδος. Έμο νομάχησε σήμερα με τόν 'Αλέξιο.

Χλωμή κι' η 'Αννα άκουσε τη διήγησι της Ρωζάνης.

—'Ο 'Αλέξιος γίνεται επικίνδυνος, έιπε στο τέλος. Θάπρεπε να λάβη τ' α μέτρα του ο Γουλιέλμος. Μά είναι συμπατριώτης μας. Δεν έχωμε δικαίωμα να τ' α κάνωμε έμεις κακό... Πρέπει να φωνάξω τόν Γοδεφρείδο... να μάς δώση εξηγήσεις...

Δυσκολεύτηκαν οι άνθρωποι οι σταλμένοι από τ' α παλάτι να θωρύνε τόν Γοδεφρείδο ντε Μπρυγιέρ. Όταν έπί τέλους παρουσιάστηκε μπροστά στην 'Αννα Κομνηνή, ήταν χλωμός κι' η φυσιογνωμία του σοβαρή. Μά και τ' α ύφος της Πρίγκηπισσας ήταν πιο αυστηρό από άλλες φορές.

—'Αρχισε με βαρεία φωνή.

—Γοδεφρείδε. Δε θέλω ν' άνακατώσω τ' α θείο σου σ' αυτή την υπόθεσι, γιατί οι άνδρες έκτραχύουν πολλές φορές τ' α πράγματα, παρά να τ' α παλακώσουν. Πρέπει όμως να σου πώ, ότι τ' α φέροισό σου φέρνει άνησυχίες και στη Ρωζάνη και σ' έμένα.

Δεν αποκρίθηκε άμέσως ο νέος. Στο τέλος, η φωνή του άκούστηκε σοδαρή.

—Θεία... μπορεί τ' α φέροισό μου να μ' α είναι ακριβώς όπως τ' α θέλεις, αλλά να ξέρης πως ούτε έσθ, ούτε κι' η Ρωζάνη έχετε άφορμή ν' άνησυχήτε η να μ' α κάνε-

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ...

Μέσα στη στενή κοκέττα της καμπίνας, ο 'Υβ Λεμοζάλ κοιμόταν από ώρες. Τό διπλό κούνμα της θάλασσας και της μηχανής τόν ένανούριζε. Σαφνικά, πετάχθηκε έπάνω κίτρινος από τόν πόθο του. 'Ενας τρομερός κρότος δέκοψε τόν όνειρό του. Τό μεγάλο δαπνί τραντάχτηκε όλόκληρο. Βήματα άκούστηκαν άμέσως, φωνές και κλάματα σπαρακτικά.

—'Η ύπουλη έχθρική τορπίλλη έπέτυχε τόν σκοπό της. 'Η «Μπλάν-Ιλ», ξεκοιλιασμένη, έδούλιαζε σιγά-σιγά, ένώ ο 'Υβ με τ' α νυχτικά τ' α άρχισε να σπρώχνη τούς άλλους επίδοτες για ν' άνοιξη πέραςμα και να θρεθ' στο κατάρωμα. Τσαλαπατώντας αδιάκοπα τούς άλλους, έφθασε τέλος σε μία δάρκα, που τη στιγμή εκείνη ριχνόταν γεμάτη ανθρώπους στη θάλασσα.

Ευχαριστημένος, έφαξε τότε μηχανικά τόν ζωνάρι του, ένα χονδρό πέτσινο ζωνάρι, που ήταν γεμάτο δολάρια. 'Εκει μέσα είχε όλη του την περιουσία. 'Εβάραιναν και τόν επλήγαν αυτοί οι όχθι χιλιάδες χρυσά δολάρια που είχε κρεμασμένες έπάνω του, μά τ' α έφαινονταν έλαφρές, γιατί ήταν χρυσάφι. Και τ' α χρυσάφι αυτό τ' α μάζεψε σιγά-σιγά, ύστερα από τριάντα χρόνια σκληρή δουλειά, πόνους και μόχθους...

★

Μέσα στην καταχνιά έφαινονταν τώρα τ' α φώτα ενός βαποριού, που τούς έκανε σινιάλα. Μία άστραπη χάραξ έπέρασε από τ' α μάτια του 'Υβ. Τό καράβι εκείνο θ' α έσώζε κι' αυτόν και τ' α χρυσάφι του. Σαφνικά, ένα φοβερό κύμα τόν έχτυπησε στο πρόσωπο και χάνοντας την ίσορροπία του, θρέθηκε στη θάλασσα, χαμένος, έπάνω στα κύματα. 'Αμέσως ένιωισε την τραγική θεσι που δρισκόταν. 'Η δάρκα, παρασυρομένη από τ' α κύματα, έφευγε μακριά του. Μά νά, εκείνο τ' α σημάδι, τ' α μικρό φώς! 'Αν κολυμπούσε έως εκεί; 'Εκατό και διακόσια μέτρα δεν είναι σπουδαίο πράγμα. Μά την ίδια στιγμή ένιωισε κάτι να τόν βαρύνει και να τόν τραβάη προς τόν βυθό. Τί ήταν αυτό; 'Ηταν τ' α ζωνάρι του...

Προσπάθησε να τ' α λύση, για να ξελαφρωθ' και να γλυτώση, μά τ' α άλυρο νερό άρχισε να γεμίζει τόν στόμα του, τ' α μάτια του, τ' α αυτιά του. 'Αρχισε να χτυπά τούς άφρους με τ' α τενημένα χέρια του, μά τίποτε, τίποτε πιά δεν μπορούσε να κάμη. Τό χρυσάφι τόν τραβούσε διαρκώς προς τ' α βάθος... Έχασε τις αισθήσεις του, ξεψύχησε. 'Η καταραμένη χρυσή ζώνη τόν επνίξε...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

τε παρατηρήσεις.

—Σε πιστεύω, αποκρίθηκε η 'Αννα σκεπτική. 'Αλλά, μ' όσα αυτά, μερικές άνησυχίες μου μένουν στην ψυχή, ό,τι και να πής...

—Τί φοβάσαι;

—Θέλεις να σου μιλήσω ξάστερα; Φοβάμαι την 'Αντέλα.

Τα μάτια του Ιππότη σκοτεινίσαν.

—Θεία, έκαμε σιγά. Θ' α σε παρακαλέσω να μ' α μ' α αναφέρης πιά αυτό τ' α όνομα. Ένα πράγμα θέλω να ξέρης, μία φορά για πάντα. Πως η 'Αντέλα δεν υπάρχει πιά για μένα. 'Από τη στιγμή που έδωσα τόν λόγο μου στη Ρωζάνη, την έγραψα από τη ζωή μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Τὸ τελευταῖο ραντεβού

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Οἱ δύο φίλοι, ὁ Τζιοβάννι καὶ ὁ Μικέλε ἦσαν καθισμένοι στὸ γραφεῖο τοῦ τελευταίου καὶ συζητοῦσαν σοβαρά.

Ὁ Μικέλε φαίνονταν ἐκνευρισμένος καὶ τὸ πνεῦμα του δὲν εἶχε τὴν συνηθισμένη ἡρεμία.

—Ὡστε, Μικέλε, προτίμας νὰ μὴ μιλήσωμε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἐ;

—Ναί, σήμερα διάζομαι. Μοῦ προτείνεις ἐστὶ ξαφνικὰ μιὰν ἐπιχείρησι ραδιοφώνων!

Δὲν εἶνε εὐκόλο πράγμα, πρέπει νὰ συζητηθῇ πολὺ... νὰ ἰδούμε ἐάν...

Ὁ Τζιοβάννι τὸν διέκοψε: —Μὰ γι' αὐτὸ ἦρθα, νὰ κάνωμε τὸν λογαριασμόν.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχομε καιρὸ σήμερα.

—Πῶς δὲν ἔχομε καιρό; Ἡ ὥρα εἶνε μόλις 4. Ὡς τις ἐξῆ θαῶχαμε ξεμπερδέφει.

—Ναί, μὰ ἀκριβῶς στὶς 5 ἔχω δουλειά...

—Ἀμ' τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πῶς δὲν ἔχεις μυαλό σήμερα. Ραντεβού, ἐ;

—Ἀκριβῶς! ἔκαμε ὁ Μικέλε μὲ ἀπορία. Πῶς τὸ κατάλαβες;

—Μὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς Σέρλοκ Χολμς γιὰ νὰ τὸ κατάλαβῇ! Ἀρκεῖ νὰ κυττάξῃ τὸ ντύσιμό σου, τὰ λουλούδια πού ἔχεις στὸ γραφεῖο σου καὶ τὸ ὕψος σου, τὸ εὐτυχισμένο καὶ ἀφρημένο σὺν χρόνῳ, γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς εἶσαι στὰ πρόθυρα νὰ κάμῃς μιὰ κουταμάρα.

—Κουταμάρα; Γιατί; Τὸ θεωρεῖς κουταμάρα νὰ ἔχω ἐνα ἐρωτικό ραντεβού;

—Στὴν ἡλικία σου, φυσικά!

—Ἀμ' τότε εἶμαι περίεργος ν' ἀκούσω τί θεωρεῖς... ἐ- 12

ξυπνάδα στὴν ἡλικία μου.

—Ἀπλούστατα, τοῦ ἀπῆν- τησε ἥρεμα ὁ Τζιοβάννι. Νὰ κάθεται κανεὶς στ' αὐτὰ του.

—Ἔνας ἀνθρώπος σὰν καὶ σέ- να, με τὴν κοινωνικὴ σου θέσι, μ' ἕνα γυνεὶ εἰκοσιεὶς χρό- νων σὰν τὸν Τέο, καὶ γιὰ τὸν μὲ φῆμη μάλιστα, δὲν κάθεται νὰ δίνη ραντεβού σὲ κοριτσά- κια. Ναί, καλὰ, σὲ καταλαβαί- νω...

Ὁ Μου πῆς πῶς εἶσαι χῆρος ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἔχεις ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ παίξῃς μὲ τὸν ἔρωτα...

Δὲν ἀρνοῦμαι πῶς καὶ ἐγὼ ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα καί, σὰν δύο καλοὶ φίλοι δια- σκεδάσαμε μαζὶ ὡς τώρα. Τὸ νὰ ἔχῃς ὅμως σήμερα ραντε- βού μὲ μιὰ νῆα κοπέλλα, ἀ- βλά καὶ ἀγνή... δὲν εἶνε κου- ταμάρα αὐτό;

—Γιὰ στάσου, σὲ παρακα- λῶ, ἔκαμε ὁ Μικέλε μὲ ἀπο- ρία. Πῆρες μεγάλη φόρα βλέ- πω. Καὶ ἔν μου λές, πού τὸ ἐμάντεψες ὅτι πρόκειται γιὰ νῆα κοπέλλα;

—Ἀγαπητέ μου, διαφορετι- κά θὰ τὴν δεχόσουν ἐδῶ, στὸ σπῆτι σου; Ὅχι εἶναι τόσο μυσ- τηριώδες ὅπως; Ὅχι ἐκρυβες μέχρι πρὸ ὀλίγου τὸ ραντεβού σου ἀπὸ μένα τὸν πρὶν πιστὸ σου φίλο; Καὶ θὰ περιφρονου- σες γιὰ τὸ κατῆρι τῆς μιᾶς σπουδαίας ἐπιχείρησι πού ἦρ- θα νὰ σοῦ προτείνω; Ὅπως- δήποτε, τὴν ἐπαθες...

Μπρὸς, λοιπόν, ἀνοίξέ μου τὴν καρδιά σου, καὶ ἐννοία σου. Στὶς 5 παρὰ τέταρτο θὰ φύγω. Δὲν μου λές, πρόκειται περὶ σθ- ναροῦ... ἔρωτος; Γιατί στὴν ἡλικία μας τὴν παθαίνει ἄσχη- μα κανεὶς...

Ὁ Μικέλε ἀποκρίθηκε μὲ χαμηλὴ φωνή: —Ναί, τὴν ἐπαθα ὅπως λές.

Ἐρωτεύθηκα μιὰ πολὺ νῆα κο- πέλλα πού τὴν περνῶ 30 χρό- νια...

—Καί... σκοπεύεις νὰ τὴν πάρῃς;

—Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω τί- ποτε ἀκόμα. Τὸ μόνο γιὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι βέβαιος εἶνε ὅτι

τὴν ἀγαπῶ. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν μ' ἀγαπᾷ κι' ἐκείνη...

—Πῶς; Ἀφοῦ πρόκειται νάρβη;

—Ἀκουσε πρῶτα... Βέβαια ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ καταλά- βης.

—Λέγε, σὲ ἀκούω μὲ προ- σοχή.

Καὶ ὁ Μικέλε ἄρχισε μὲ κά- ποια συγκίνησι νὰ διηγῆται τὸ αἰσθημά του:

—Ἡ νῆα αὐτὴ εἶνε τώρα δύο μῆνες πού ἔρχεται τακτι- κά σπῆτι. Ἡ μητέρα τῆς ἦταν φίλη τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναικας μου καὶ ὁ ἀδελφός τῆς εἶνε φίλος τοῦ Τέο. Ἡ ἐ- πίσκεψίς τῆς, λοιπόν, στὴν ἀρχὴ δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι, οὔτε ἔδιναν σημασία σ' ἕνα κο- ριτσάκι 20 χρόνων.

—Φυσικά, τὸν διέκοψε ὁ Τζιοβάννι.

—Σιγά-σιγά ὅμως παρετή- ρησα ὅτι ἐρχόταν κυρίως τὶς ἡμέρες πού ἤξερε ὅτι θὰ βρι- σκόμουν κι' ἐγὼ ἐδῶ. Καὶ ἔρ- ρεις, ἀπέφευγε τὴν συντροφία τῶν νεαρῶν, γιὰ νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν δική μου. Τότε, τὴν ἐπρό- σεξα κάπως καλύτερα. Ἐνοιω- σα μιὰ συμπάθεια, μιὰ μεγάλη, μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια, νὰ γεννιέται μέσα μου...

Ἀρ- χισα νὰ ἐπιδιώκω κι' ἐγὼ τὴν συντροφία τῆς μὲ λαχτάρω, καί...

—Καί...; Ἐξακολούθησε λοι- πόν!

—Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ ἔρχεται κι' αὐτὴ συχνότερα... Καθόμασταν ὥρες καὶ κουβε- τιάσαμε. Ὅλα μὲ κοροϊδεύεις. Ἰσως θὰ μὲ πῆς ρωμαντικό... κι' ὅμως τὴν ἀγαπῶ δειλά, συ- νεσταλμένα, ὅπως μονάχα στὰ νεανικά μου χρόνια εἶχα ἀγα- πῆσει. Αὐτὴ μοῦ ἔλεγε ὅλες τὶς μικρολεπτομέρειες τῆς ζω- ῆς τῆς, κι' ἐγὼ τῆς ἔλεγα ὅλα τὰ μυστικά μου... ἐκτός ἀπὸ ἕνα μόνον: ἀπὸ τὸ μυστικὸ τῆς ἀγάπης μου... Δὲν τολμοῦσα νὰ τῆς τὸ φανερώσω αὐτό...

Φοβόμουν μὴν τὴν ἐτρομάξω, μῆπως ἐθύμωνε, καὶ δὲν ἤθελα νὰ χάσω τὴ γλυκεῖα συντρο- φία τῆς. Σὲ βεβαίως, θὰ ἦταν τρομερὸ γιὰ μένα... Ἡ παρου- σία τῆς μὲ ξανανοῖωνει... Ὅχι εἶνε ἡ τελευταία μου ἀγάπη.

—Καλὰ, δὲ μου λές, καὶ τὸ ραντεβού πῶς ἀποφάσισες νὰ τῆς τὸ ζητήσῃς;

—Δὲν τὸ ζήτησα ἐγὼ, εἶπε ὁ Μικέλε μὲ χαρὰ. Αὐτὴ μοῦ τῶδωσε.

—Μωρὲ μπράβο τῆς! Μον- τέρνο κορίτσι! ἔκαμε ὁ Τζιο- βάννι μὲ εἰρωνία.

—Ναί, χθὲς μοῦ τὸ ζήτησε. Εἶχα μὲ μείνει μόνοι καὶ κά- ποια στιγμὴ πού τῆς κρατοῦ- σα τὸ χέρι, κοκκίνισε, ἐσκίψε καὶ μοῦ εἶπε: «Θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ κι' ἕνα ἄλλο μυστικὸ μου... πού μὲ βασανίζει δύο μῆνες τώρα. Φοβάμαι ὅμως νὰ σὰς τὸ πῶ... δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸ πάρεις... θὰ ἤθελα ὅμως νὰ εἰμσάστε μόνοι...»

—Ἀμ' τότε στὸ εἶπε σχε- δόν! Τὸ πράγμα εἶνε φανερό: σ' ἀγαπᾷ. Ἐχεις δικη, φι- λαράκι μου, νὰ εἶσαι συγκινη- μένος.

—Τῆς ἔφρισα λοιπὸν ραντε- βού στὶς 5 ἐδῶ... καὶ τώρα τὴν περιμένω. (Καὶ ὁ Μικέλε ἐκτύπησε τὸ ρολοὶ του). Πέντε παρὰ δέκα.

—Τότε φεύγω, καὶ καλὴ ἐ- πιτυχία.

Ὁ Τζιοβάννι προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκείνη ὅμως

τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ Τέο.

—Ἀ! Ἐδῶ εἶσαι, μπα- μπά; Ἦθελα νὰ σοῦ μιλήσω.

Ὁ Τζιοβάννι ψιθύρισε στὸν Μικέλε: —Τόμπολα!

Καὶ ὕστερα συνέχισε δυνα- τὰ: —Ἐγὼ φεύγω λοιπὸν... ἀ- φοῦ ἔχεις ἕνα τόσο σπουδαῖο ραντεβού στὶς 5...

Τότε ὁ πατέρας γύρισε στὸ γυνὶ του: —Περὶ τίνος πρόκειται; Λέ- γε γρήγορα, γιατί... τ' ἀκου- σες καὶ μόνος σου, ἔχω ραντε- βού στὶς 5.

—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρό- κεται!...

—Γιὰ ποιό;

—Γιὰ τὸ ραντεβού σου. Δὲν περιμένεις τὴ Λίνα;

—Ναί, μωρμουρίζε ὁ πατέ- ρας τραυλίζοντας.

—Αὐτὸ πού ἐκόκπευε νὰ σοῦ πῇ ἡ Λίνα, ἦρθα νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ. Τὴν τελευταία στιγμὴ ἐδεῖλιάσε, δὲν θάρρη. Ἀκουσε, μπαμπά. Εἶνε τρεῖς μῆνες τῶ- ρα πού ἀγαπιώμαστε. Μὰ ἐπεὶ δὲν εἶνε φτωχὰ κι' ἐσένα τὸ ὀ- νεῖρό σου ἦταν πάντα νὰ πᾶ- ρα μιὰ νῆα μὲ προίκα, ἀποφα- σίσαμε πρὸ δύο μῶνῶν νὰ κά- νωμε ἕνα πείραμα:

»Ἡ Λίνα θὰ ἐρχόταν τακτι- κά ἐδῶ, θὰ ἐπιζητοῦσε νὰ τὴν γνωρίσῃς καλὰ, νὰ γνωρίσῃς τὰ αἰσθημάτα τῆς, τὴν ψυχὴ τῆς. Ἐγὼ τῆς τὸ ζήτησα αὐ- τό. Ἦμουν βέβαιος ὅτι, ὅταν θὰ τὴν ἐγνώριζες, θὰ τὴν συμ- παθοῦσες, θὰ τὴν ἀγαποῦσες σὰν κόρη σου καὶ θὰ χαίρο- σουν ὅταν θὰ ἐρχόμουν νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅπως σήμερα πῶς θὰ τὴν παντρευτῶ... Τὸ πείρα- μα λοιπὸν, πατέρα, τελείωσε πιά. Τὴ Λίνα τὴν ἐγνώριζες, καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς τὴν ἐ- ξετίμησες. Γιατί μὲ κυττᾷς ὀ- μῶς ἐτσι; Δὲν χαίρεσαι; Δὲν μὰς δίνεις τὴν εὐχή σου;

Ὁ Μικέλε κατάφερε νὰ προ- φέρῃ ἀργά: —Ναί... τὴν εὐχή μου!

—Μὰ, πατέρα, γιατί εἶσαι συλλογισμένος;

—Ὡ! τίποτα, παιδί μου. Ξαναθυμᾶμαι τὴν δική μου ζωὴ. Τὸ πρῶτό μου ραντεβού μὲ τὴν μητέρα σου... καὶ τὸ τελευταῖο μου!

MARIO MARKO

ΠΝΕΥΜΑ

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ...

Ἐπειδὴ ἡ ὑπηρετρία τῆς ἡ- ταν ἀγράμματη, ἡ κ. Δ. καθο- ταν προχθὲς καὶ τῆς ἔγραφε κατ' ὑπαγόρευσίν τῆς, τὸ γράμ- μα τῆς πρὸς τὸν ἀρραβωνια- στικὸ τῆς. Ἀφοῦ ἔγραψαν πολ- λά, ἡ ὑπηρετρία στάθηκε σκε- πτική.

—Τελείωσες, Μαρίνα; ἐρώ- τησε ἡ κ. Δ...

—Ὁχι, ἀκόμη, κυρία. Θέλω νὰ τοῦ γράψω τὸ σπουδαιό- τερο.

—Λοιπὸν, λέγε...

—Γράψτε του: «Μάθε ἀκό- μη, ὅτι σὲ δύο-τρεῖς μέρες φευ- γω ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτό, γιατί τ' ἀφεντικὰ εἶνε ἀνυπόφορα...»

Λ. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη Ἱστορίας ΚΑΙ Θρύλου

ΑΙΝΕΙΑΣ

Στὴν ὁμορφὴ ἐκείνη χώρα τῆς Ἰταλί- ας, στὸ περίφημο Λάτιο, βασιλεὺς ἦταν ὁ σοφὸς Λατίνος, πού εἰδεχνε μὲ υπερη- φάνεια τὶς πλούσιες πόλεις καὶ τὴν πα- νέμορφη κόρη του, τὴν θελκτικὴ Λαβινία, γιὰ τὴν ὁποία θαρραλεῖα στέναζαν τὰ θα- οιλόπουλα τῶν γύρω χωρῶν, καὶ ξεφυχοῦ- σε ἀπ' τὴν ἀγάπη του ὁ νεαρὸς καὶ πανέ- μορφος βασιλεὺς τῆς Ἀρδέας, ὁ θεόμορ- φος Τύρνος, ὁ ἥρωικὸς ἀπόγονος τῶν πρὶν ἐνδόξων προγόνων.

Ἀδρὴ σὰν τὰ πέταλα ρόδων ἡ Λαβι- νία, θελκτικὸς σὰν κάποιος θεὸς ὁ Τύρ- νος, ἦταν δύο ἀστέριες τοῦ ἔρωτος, ἕνα ἄρμονικὸ σύμπλεγμα τῆς νεότητος, στὴ δημιουργία ἐνὸς οὐραίου παντοτεινῆς εὐ- τυχίας. Τὰ δύο βασιλόπουλα ἀγαπιώταν ἀλλὰ παρὰδοξοι κι' ἀνησυχητικοὶ χρη- σμοὶ εἶχαν δημιουργήσει τὴ δυστυχία τους.

Στὴ μέση τῶν ἀνακτόρων ὑπῆρχε μιὰ δάφνη, τὴν ὁποῖαν διατηροῦσαν ἐδῶ κι' ἀμνημονεύτα χρόνια ἀπὸ θρησκευτικὸ φό- βο, καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ Λατίνος, ὅταν ἐ- κτίζε τὰ τεῖχη, τὴν ἀφιέρωσε στὸν Φοῖ- βο. Καὶ μιὰ μέρα πού ἐτελοῦσαν θυσιές, πέσανε μὲ δυνατό δόμβο ἕνα πυκνὸ κο- πιδί μέλισσες—ἐξοχο θέαμα—κι' ἐκαλ- λήθηκαν ἐπάνω στὴν πρὶν ψηλὴ κορυφὴ τοῦ ἱεροῦ φυτοῦ. Ἐκπληκτὸ ὁ μάντις ἔδωσε στὸ πρᾶγμα παρὰδοξὴ ἐξηγήσι. Ὅτι ἐ- πρόκειτο νάρβη ἕνας ξένος ἄνδρας, μὲ πολλὴν στρατὸ, γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ψηλὴ τους ἀκρόπολι. Κι' ὅπως ἔκαιγε στὸ βο- μὸ ἀγνὲς δάδες, ὠραματίσθηκε καταπλη- κτικὸ θέαμα: Εἶδε, ἐνῶ τὸν εἶχαν ζαλί- σει οἱ ἀναθυμιάσεις τῶν φύλλων, τὴν παρθένο Λαβινίαν πού στεκόταν ἐκεῖ κοντὰ μὲ τὸν πατέρα τῆς—πράγμα πα- ράξενο—νὰ πιάνη φωτιά ἀπ' τὰ μα- κρὰ μαλλιά τῆς, καὶ νὰ φλέγεται ὀλόκλη- ρη ἡ φορεσιὰ μ' ἀναμμένο τὸ ἀδωαντο- κόλλητο στέμμα, μ' ἀναμμένες τὶς ὀλό- χρους πόρτες. Ἐπειτα, τριγυρισμένη μὲ καπνοῦς, περικυκλώθηκε ἀπὸ ξανθὸ φῶς, κι' ἔρριψε μὲ φλόγες τὴν γύρω ἐ- κτασι.

Ἡ ὀπτασία ἐξηγήθηκε γιὰ φρικτὸ ση- μάδι καὶ θαυμαστό, γιατί οἱ μάντιες προ- εἶπαν ὅτι θὰ γινόταν μὲν αὐτὴ ἐνδοξὴ κι' εὐτυχισμένη, ἀλλ' ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ πρὶν ἕνας πολυνεκρὸς πόλεμος. Ταραγμένος ὁ βασιλεὺς πῆγε στὸ μαν- τεῖον τοῦ Φαῦνου, τὸ κτισμένο μέσα στὸ πυκνὸ ἄλσος, δίπλα στὴν σκιερὴ ἱερὴ πηγὴ πού ἔβγαζε μυρωδιὰ καὶ μύριζε θειάφι. Ἐκεῖ ὁ ἱερεὺς ξαπλώνονταν μέσα στὴ νε- κρική σιγὴ τῆς νυκτός, ἐπάνω στὰ στρω- μένα δέρματα τῶν νεοσφαγμένων προ- δάτων, ἀποκοιμόταν κι' ἔβλεπε φαντά- σματα νὰ πετάνε, ἀκούγε φωνὲς διάφο- ρες καὶ μιλοῦσε μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ ἄλ- λος. Μέσα ἀπὸ τὸ δάθος τοῦ ἄλσους βγήκε ἡ ἀπάντησις καὶ γιὰ τὸν βασιλῆα, νὰ μὴν παντρεύῃ τὴν κόρη του μὲ ἄνδρα ἀπὸ τὰ μέρη τους, γιατί ἐρχόντανε γαμ- βροὶ ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη, πού θ' ἀνυψώνα- ν' ὀνομά του ἕως τ' ἀστέρι καὶ θὰ ὑ- πέτασσαν ὅλα ὅσα βλέπει ὁ ἥλιος ἀνα- τρέχοντας τοὺς Ὀκεανούς. Καὶ αὐτὸν τὸν χρησμὸν, καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν διημή- νυσεν εἰς ὅλους ὅσοι ζητήσανε τὴν κόρη του, ὅταν στίς ξανθὲς ἀπὸ τὴν ἄμμο,

των τῶν καὶ μὲ τὰ ἱερὰ ὄπλα τους.

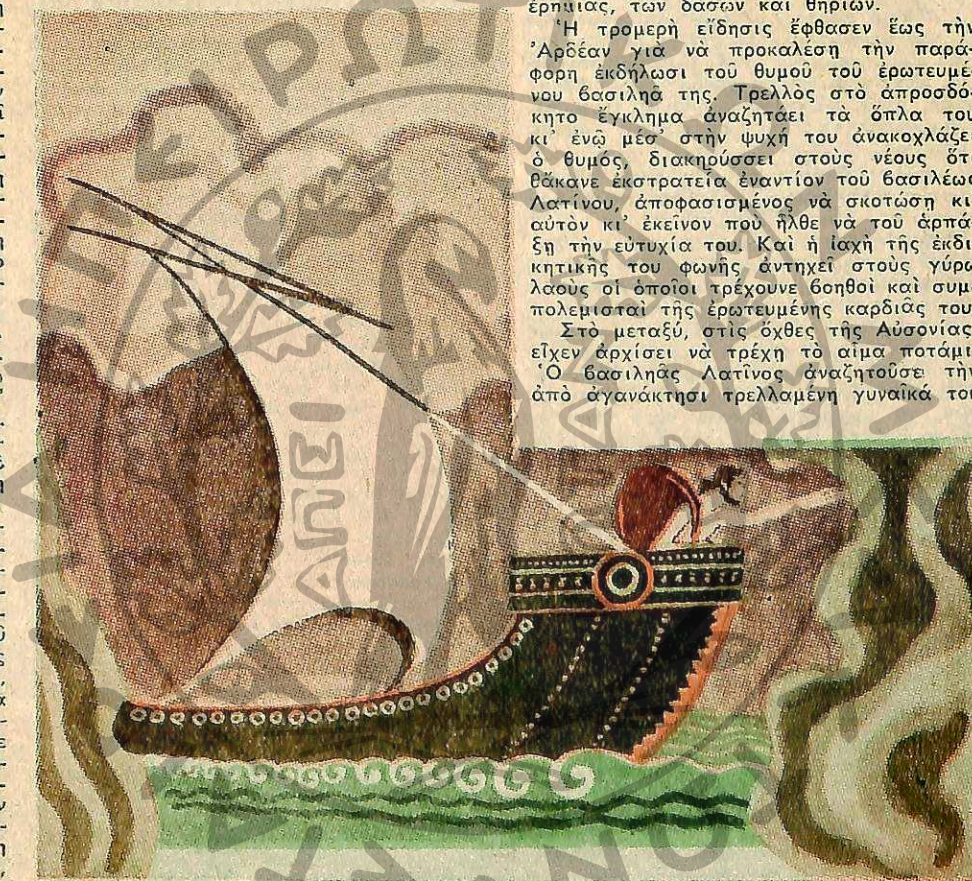
Οἱ ἀπεσταλμένοι τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς χορηγήσῃ μιὰ λουρίδα γῆς νὰ κτί- σουν τὴν νῆα πατρίδα τους, κι' ὁ Λατί- νος, ὅχι τόσο ἀπὸ τὰ πολυτίμητα δῶρα πού τοῦ πῆγαν, ἀλλὰ πρὸ παντός, γιατί ἄκουσε πᾶς ἀρχηγὸς τῶν ἦταν ὁ θεὸς στὴν μορφὴ καὶ τὴν καταγωγὴ Αἰνείας, γιὰ τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς μιλοῦσαν οἱ χρη- σμοί, οἱ σχετικοὶ μὲ τὴν κόρη του, τοὺς ἀπήντησαν ὅτι δέχεται τὴν πρότασι καὶ τὴν συμμαχίαν τους καὶ συγκατετίθετο νὰ δώσῃ στὸν ἀρχηγὸ τοὺς γυναικὰ τὴν θελκτικὴ Λαβινίαν του. Κι' ἀφοῦ τοὺς ἐ- φόρτωσε δῶρα, κι' ἔκανε μεγαλοπρεπεῖς γιορτές, τοὺς ἔστειλε πίσω στὸν ἀρχη- γὸ τους νὰ τοῦ ἀνακοινώσουν τὴν ἀπάν- τησι.

Ἀκουσε μὲ κατάπληξι τῆς καὶ τρόμο ἡ βασίλισσα Ἀμάτη τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀνδρός τῆς, κι' ἔπρεξε νὰ τὸν ὑποδείξῃ τὸν τεράστιον σφάλμα του. Πῶς δεχόνταν νὰ δώσῃ τὴν μοναχοκόρην τους εἰς ἕναν ξένον ληστήν, πού ἐργο του εἶχε νὰ ἀρ- πάζῃ παρθένες, ὅπως ὁ συμπατριώτης του Πάρις ἀρπάξε τις γυναῖκες τῶν ἄν- δρῶν, πού τὸν ἐμπιστεύοντο; Καὶ πῶς θὰ ἀθετοῦσε τὸν λόγο του πρὸς τὸν Τύρ- νον, θυσιάζοντας ἐστὶ τὴν καρδιά καὶ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης του; Ἄν οἱ χρη- σμοὶ λέγανε πῶς ἔπρεπε νὰ πάρῃ ξένον, ξένος ἦταν κι' ὁ Τύρνος πού καταγόταν ἀπ' τὸν Ἀργεῖο βασιλῆα Ἴναχον.

Ὁ Λατίνος ἀρνῆθηκε. Μάταια ἡ ἀτελ- πισμένη μητέρα ἰκέτευε γιὰ τὸν ἔρωτα τοῦ τρομαγμένου παιδιοῦ τῆς. Ἡ ἀπό- φασις τοῦ βασιλῆα ἦταν ἀμετάτρεπτη, κι' ἡ μητρικὴ σοργὴ, ἐσπράξε τὴν Ἀ- μάτη στὴν τρέλλα. Κατέβηκε στὴν πόλι ν' ἀναγγεῖλῃ τὸ ἀνσιούργημα πού ἐτοί- μαζε ὁ ἄνδρας τῆς κι' ἔχοντας ἔπειτα τὴν Λαβινίαν μαζί τῆς, πῆγε σὰν Βακχίς μαινομένη καὶ τὴν ἐκρυψε στὰ δασυδῆ βουνὰ γιὰ νὰ ἐπιβροδύνῃ τὴς γοηφίης δάδες. Οἱ ἄλλες μῆτρες πρέσας σὲ βοήθειά τῆς. Ἀφίνοντας τὰ σπῆτια τους ἔρριψαν καὶ τὰ μαλλιά ν' ἀνεμίζονταν, ντυ- μένες δερμάτα ζώων καὶ κρατώντας θύρ- σους, τρέχανε γεμίζοντας τὸν αἰθέρα μὲ τρομεροὺς ὠρυγμούς. Ἡ βασίλισσα δὲ φλογισμένη καὶ κρατώντας ἀναμμένο πεῦκο, τραγουδοῦσε τὸν ὑμένιον τῆς κό- ρης τῆς καὶ τοῦ Τύρνον, στοιφογυρίζον- τας αἵματόα θλέμματα, ἀνὰ μέσον τῆς ἐρημίας, τῶν δασῶν καὶ θηρίων.

Ἡ τρομερὴ εἰδοσις ἐφθασεν ἕως τὴν Ἀρδέαν γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν παρὰ- φορῇ ἐκδήλωσι τοῦ θυμοῦ τοῦ ἐρωτευμέ- νου βασιλῆα τῆς. Τρελλὸς στὸ ἀπροσδό- κητο ἐγκλήμα ἀναζητᾷ τὰ ὄπλα του κι' ἐνῶ μὲς στὴν ψυχὴ του ἀνακοχλάζει ὁ θυμὸς, διακηρύσσει στοὺς νέους ὅτι ἔκανε ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ βασιλεὺς Λατίνου, ἀποφασισμένος νὰ σκοτώσῃ κι' αὐτὸν κι' ἐκείνον πού ἤθελε νὰ τοῦ ἀρπά- ξῃ τὴν εὐτυχία του. Καὶ ἡ ἰαχὴ τῆς ἐκδι- κητικῆς του φωνῆς ἀντηχεί στοὺς γύρω ἄλσους οἱ ὁποῖοι τρέχουνε βοήθαι καὶ συμ- πολεμοῦναι τῆς ἐρωτευμένης καρδίας του.

Στὸ μεταξύ, στίς ὄχθες τῆς Αὐσονίας, εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρέχῃ τὸ αἷμα ποτάμι. Ὁ βασιλεὺς Λατίνος ἀναζητοῦσε τὴν ἀπὸ ἀγανάκτησι τρελλαμένη γυναῖκά του

ή δε Λαβινία, θαυμάζοντάς γιὰ τὴν φήμη τοῦ θεόμορφου Αἰνεία, καὶ περιέργη νὰ ἰδῇ ἐκεῖνον, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διεκδικήσῃ τὸ κορμὶ τῆς ἀπὸ τὸν Τύρνον, τὸν ὠραιότερον νέον τῆς Ἰταλίας, προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ τῇ μητρικῇ ἐπαγρύπνησι, γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἰδῇ τὸν ξένον ποὺ ἔκασχάτο πῶς καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη.

Κι' ἕνα βράδυ, γλυστρώντας μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀσέληνης νύχτας, τρύπωνε στοὺς ἀγρίους δρυμούς κι' ἐκατέβαινε πρὸς τὴς ἐκβολὲς τοῦ Τίβερι, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν Αἰνείαν.

★ Ὁ Αἰνείας, ὁ ἥρωϊκὸς ὑπερασπιστὴς τῆς Τροίας, εἶχε φθάσει ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ μιὰ περιπετειώδη περιπλάνησι καὶ μύριους κινδύνους, ἐκείνους τοὺς ὁποίους δημιουργοῦσε στοὺς ποταποὺς οἱ θύελλες.

Ὅταν οἱ Ἕλληνες, μὴ μπορώντας νὰ κυριεύσουν μὲ τὴν δύναμιν τοὺς δὴν τὴν Τροίαν, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν ἐπιχειρήσουν μὲ τὴν πονηρίαν, ἐμνηχανεύθησαν καὶ κατασκευάσαν τὸν Δούρειον ἵππον, — ἕνα ξύλινο τεράστιο ἄλλογο δηλαδὴ — καὶ στὴν κοιλία του κρυφτήκανε οἱ διασημότεροι ἥρωες. Μηκέαν ἐπείτα στὰ πλοία καὶ ἀνοίχθηκαν πρὸς τὴν Τένεδον ἐνῶ ἐνθουσιασμένοι οἱ Τρῶες ξεχυθῆκαν ἐπὶ τὴν πεδιάδα κι' ἐπεσκέπτοντο τὸ μέρος ὅπου ἐπὶ δέκα χρόνια εἶχε στηθῇ ἡ ἐχθρική κατασκήνωσις.

Εἶδαν τὸ τεράστιο ξύλινο ἄλλογο οἱ πολιορκημένοι καὶ τὸ κύκλωσαν ἐκθαμβοὶ κι' ἐκπληκτοί. Ἄλλοι προτεινάνε νὰ τὸ μπᾶσουν ἐπὶ τὴν πόλιν, οἱ συνετώτεροι συνεβούλευσαν νὰ ρίξουν ἐπὶ τὴν πεδιάδα τὰ ὑποπτα δῶρα τῶν Δαναῶν ἢ νὰ κάψουν τὸ ἄλλογο, ἢ, ἐπὶ τέλους, νὰ τρυπήσουν τὴν κοιλία του καὶ νὰ ἐρευνήσουν τοὺς मुखούς του. Καὶ τὸ ἀδέσποτον πλήθος μοιράζονταν στίς γνώμες του.

Ἐνας αἰχμάλωτος ποὺ προσήλθε στίς τάξεις των, τοὺς ἀνεκοίωσε κλαίγοντας, ὅτι οἱ Ἕλληνες ποὺ τὸν εἶχαν καταδικάσει σὲ θάνατον, εἶχαν φύγει διὰ παντὸς ἀφίνοντας τὸν Δούρειον ἵππον ὡς ἀνάθημα στοὺς θεοὺς γιὰ νὰ τοὺς δώσουν οὐρεῖο ἀνέμο, κι' οἱ Τρῶες, ποὺ δὲν ἀντελήθησαν τὴν ἀπάτην, ἀρχίσανε νὰ πιστεύουν πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ δυσπιστοῦνε σὲ τίποτε.

Ἄλλ' ὁ σοφὸς Λαοκόων σέρνοντας μαζί του μεγάλο πλῆθος ἔτρεψε ὀργίλους ἀπὸ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ διακρυῖσσοντας ὅτι κάποιο σατανικὸ σχέδιον τοῦ Ὁδυσσεύς, ἦταν ἐκεῖνο τὸ ἀνάθημα, τοὺς συνεβούλευσε νὰ μὴ πιστεύσουν στοὺς Ἕλληνες.

— Ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν εἶναι τοῦτο, — τοὺς πρόσθεσε, — φοδοῦμαι τοὺς Δαναούς, καὶ δῶρα φέροντας.

Ἐθυσίωσε στὸν Ποσειδῶνα, ἔπειτα ἄρπαξε ἕνα τεράστιο δόρυ καὶ τὸ βύθισε στὰ ξύλινα πλευρὰ τοῦ ἀλόγου, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμήν τὰ περίτρομα πλῆθη ἀφῆσαν πνιγμένη φωνή: Δύο φίδια μ' ἀμέτρητους κύκλους ὥρμησαν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἀκτὴ. Τὰ στήθεια τους ἦσαν ὀρθία μεταξύ τῶν κυμάτων, τὰ μεταωμένα λοφία τους ἦσαν ἐπάνω ἀπ' τὰ νερά, τὸ κορμὶ τους γλύστραγε ἐπάνω στὸν πόντον καὶ μὲ ἐλιγμούς ἐκόλπιε τὴν ἀμέτρητὴ ἐπιφάνεια. Σφύριγμα ἀκούσθηκε ἐπὶ ἀφρισμένη θάλασσα. Φθάσαν ἐπὶ τὴν ξηρὰ κι' ἔχοντας αἷμα καὶ φιλία κάτω ἀπὸ τὰ φλογερά μάτια τους ἐγλείφον μὲ παλλόμενες γλώσσες τὰ στήματα ποὺ σφύριζαν.

Σ' ἐκεῖνο τὸ θέαμα τὰ πλῆθη διεσκορπίσθησαν ἐντρομα. Τὰ φίδια μὲ σταθερὴ πορεία ἤρπουν τὸν Δαναοῦντα. Ἀρπαξε τὸ καθένα τους, τὰ μικρὰ σώματα τῶν δύο παιδιῶν του, τὰ περισφίξαν καὶ καταδραχθίσανε τὰ ὀθλία μέλη τους. Ἐπείτα χύμηναν ἐπάνω στὸν ἴδιον ποῦ ἔτρεχε σὲ βοήθειά τους, τὸν περιβάσαν μὲ πολλοὺς ἐλιγμούς, μὲ τὰ φοιλιωτὰ νώτα τους κι' ἐσηκώσαν τὸ κεφάλι καὶ τὸν μακρὸν τράχηλον. Ὁ Λαοκόων προσπαθώντας ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν θανατερή

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

★ Οἱ Ζωολογικοὶ Κῆποι εἶνε πανὰρ χαῖτοι. Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι διατηροῦσαν σὲ κήπους διάφορα ζῶα, τῶν ὁποίων ἐμελετοῦσαν τὴν ἐξυπνάδα. Ἐπίσης οἱ Ρωμαῖοι διατηροῦσαν ἀγρία θηρία, ποὺ τὰ ἐβάσαν νὰ παλεύουν μὲ ἀνθρώπους στὸν στίβο. Πολλοὶ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτρεφαν στὰ σπίτια τοὺς νυφίτσες καὶ ἀγριόγατες, ὅπως ἔχομε σήμερα τοὺς σκύλους καὶ τὶς γάτες. Ἐπίσης στοὺς κήπους τῶν μεγάλων σπιτιῶν ὑπῆρχαν δεξαμενὲς μὲ διάφορα ψάρια.

★ Στὴν παραλιακὴ πόλιν Τσαμάκ τοῦ Ἰνδοστάν, κάθε φορὰ ποὺ φυσᾷ νωτὶὰς ὁρρεῖ τὴ πέτρα! Τὸ παραῖτο καὶ σχεδὸν ἀπίστευτο αὐτὸ φαινόμενο ἔχει πολὺ φυσικὴν ἐξήγησι. Ἡ πόλις θρίσκει ὑψομετρικῶς κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ὁ ἀνεμος, ὅταν εἶνε σφοδρὸς παρασύρει τὰ χαλκία ἀπ' τὴν παραλία καὶ τὰ ἐκσφενδονίζει κάτω ἐπὶ τὴν πεδιάδα, ὅπου θρίσκει ἡ πετρόπληκτη αὐτὴ πόλις.

★ Δὲν εἶνε ἀποδεδειγμένο ὅτι ὁ ἀπαγορευμένος καρπὸς ποὺ ἔφαγαν ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ στὸν παράδεισον ἦταν μήλο. Ἡ Βίβλος ἀναφέρει ἄλλως: «Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου».

★ Ἡ μὲς Ἰωάννα Κένεντυ, μοναχοκόρη τοῦ ἀστυνομικοῦ Τζῶν Κένεντυ ἀπὸ τὸ Λονδίον, ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει τὰ μακρύτερα νύχια. Τὸ καθένα ἔχει μήκος εἰκοσι πέντε ἐκατοστῶν. Ἀλλοίμονο, λοιπόν, σ' αὐτὸν ποὺ θὰ τὴν παντρευτῇ!

★ Στὸ βουνὸ Τσμποράν τῆς Κουίνσλαντ, θρίσκει ἕνα γιγαντιαῖο φοινικόδενδρον, γιὰ τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι εἶνε ἡλικίας 15.000 χρόνων, εἶνε δηλαδὴ τὸ ἀρχαιότερον δένδρον τοῦ κόσμου.

τους περίσφιξι, ἄφινε φρικτὲς κραυγές, σὰν ταῦρος τραυματισμένος κι' οἱ δύο δράκοντες, ὅταν ἐτελείωσαν τὸ τρομερὸ ἔργον τους, γλυστρήσανε καὶ κρυφτήκανε στὸ ἱερὸ τῆς Παλλάδος.

Φρικτώντας τὰ πλῆθη ἔλεγαν ὅτι ὁ Λαοκόων ἐπλήρωσε τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε νὰ μῆθῃ τὸ δόρυ στὸ πλεῖρον τοῦ ἱεροῦ ἵππου, κι' ἐφώνεζαν νὰ πᾶν τὸ εἶδωλον στὸ νῆα τῆς θεᾶς· ἀνοίξαν τὰ τεῖχη, θάλανε τράχους στὰ πόδια τοῦ Δουρείου ἵππου, καὶ σχοινία στὸ λαίμα του, καὶ τραβώντας τον τὰ παιδιὰ κι' οἱ παρθένες τραγουδοῦσαν ἱερὸς ὕμνον.

Ἡ Νύκτα ὥρμησε ἀπὸ τοὺς Ὠκεανούς, κι' ἀπλώσε τὴν μεγάλῃ σκιά τῆς σκεπάζοντας τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ τοὺς δόλους τῶν Μυρμηδόνων. Οἱ Τρῶες διασκορπίσθησαν μέσα στὸν περιβόλον τῶν τεχνῶν καὶ σὲ λίγο ὁ ὕπνος ἀγκάλιασε τὰ κουρασμένα κορμιά τους, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμήν οἱ Ἕλληνες ποὺ ἐβροτοῦν ἦσαν μὲ φωτιὰς ἀπ' ἐκείνους ποὺ ἦσαν κλεισμένοι στὸ ξύλινο ἄλλογο, ξαναγύρισαν ἀπὸ τὴν Τένεδον καὶ μῆλκαν ἐπὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τὴς πύλες ποὺ ἀνοίξαν οἱ κρυμμένοι ἐπὶ τὴν κοιλία τοῦ ἀλόγου.

Ξαφνικὰ ἀντήχησαν ὀδυρμοί. Ὁ Αἰνείας τινάχθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἀνέθηκε στὰ κεραμῖδια τοῦ ἀπομαρνημένου σπιτιοῦ του κι' ἐστάθηκε μὲ τ' αὐτιά τενωμένα. Κι' ἀμέσως ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο: Τὰ ἀνὰτορα τῶν ἐπισήμων ἐπλέοντο, τὰ Σιγεία πλάγη ἀντιπεγγίλανε ἐπὶ τὴν φωνή, ἐνῶ ἀντηχοῦσαν κορυφὲς ἀνδρῶν καὶ κλαγγὲς σαλπγγων. Ἀρπαξε τὰ ὄπλα του κι' ἐπῆλθε ἐξῶ. Ὁ Πάνθου, ὁ ἱερεὺς τοῦ Φοῖβου, ποῦφυνε ἐντρομος σέρνοντας μαζί του τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς νικημένους θεοὺς, τοῦδωσε τὴν ἐξήγησιν τῶν τραγικῶν γεγονότων.

— Ἦλθε ἡ τελευταία ἡμέρα καὶ ἡ μοιραία στιγμή τῆς Δαρδανίας! τοῦ εἶπε. Ὑπῆρθε οἱ Τρῶες. Ὑπῆρθε τὸ ἴλιον, ἡ μεγάλη δόξα τῶν Τρώων· ὁ σκληρὸς Ζεὺς τὰ μετεβίβασε θάλα στὸ Ἄργος· οἱ Δαναοὶ ἐπικρατοῦν ἐπὶ τὴν πυρραχούμε-

νὴ πόλιν. Τὸ τεράστιο ἄλλογο, στημένο μέσα στὰ τεῖχη, ξεχνεῖ ἐνόπλους ἄνδρες καὶ νικητὴς ὁ Σίμων ἀνάθει παντοῦ πυρκαϊές, περιπαίζοντας τὴν ἀνοησία μας. Ἄλλοι στέκουνε στίς ὀρθάνοιχτες πύλες, ἄλλοι κατέλαβαν τοὺς στενοὺς δρόμους μας· ἡ αἰχμὴ τοῦ σιδήρου μὲ τὴ λαμπρὴ κόψιν, στέκεται ἀνελκυμένη, ἔτοιμη γιὰ φόνο...

Ξετρελλαμένος ὁ Αἰνείας χάθηκε μέσα ἐπὶ τὴν περίτρομη πόλιν, ἀλλὰ γρήγορα συνεκέντρώθησαν σὰν τὰ τρομαγμένα πουλιὰ γύρω ἐπὶ τὴν κλῶσσα, ἡ νεολαία ἐκεῖνη ποὺ δὲν εἶχε παραλύει ἀπὸ τὸν πανικόν, κι' ἔπειτα σὰν πενιχλοὶ λύκοι ριχθήκανε ὅλοι πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ἐκεῖνη τὴν τρομερὴ νύχτα, ἡ ἀρχαία κι' ἐνδοξὸς πόλις κατέρρευσε· ἀδρανὴ σώματα ἐσωρίζοντο ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στοὺς δρόμους, στὰ σπίτια, στὰ ἱερὰ ἐνδοιατήματα τῶν θεῶν. Σκληρὸ πένθος παντοῦ, τρόμος παντοῦ· σ' ὅλη τὴν ἀναστενάζουσα ἔκτασι ἡ στυγνὴ εἰκὼν τοῦ θανάτου. Τρῶες καὶ Ἕλληνες ἀνακατεμένοι σκοτώνονταν. Ἡ παρθένος ἱέρεια, ἡ κόρη τοῦ Πριάμου Κασσάνδρα, ποὺ σέρνεται ἀπ' τὰ λυμένα μαλλιά, μάτια ἀνασηκώ- νει πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ φλογερά μάτια της, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ σηκώσῃ τὰ δεμένα χεῖρα της. Γύρω τῇ συνήφθη τρομερὴ πάλιν, ἀλλ' οἱ Ἀργεῖοι νίκησαν. Ἡ σφαγὴ γίνθηκε τρομερώτερη, ὁ Πριάμος σφάχθηκε, κι' ὁ Αἰνείας, ἀπὸ μάταια ἀγωνίσθηκε νὰ σώσῃ τὴν πόλιν, ὑπεχώρησε πρὸς τὴν κατοικίαν του νὰ σώσῃ τὸ παιδί του, τὸν Ἰούλιον, τὴν γυναῖκα του Κρέουσαν, τὸν πατέρα Ἀγχίσην.

Εἶδε τὴν Ἑλένη, τὴν αἰτίαν τῆς τρω- μερῆς συμφορᾶς, ἀλλ' εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν του καὶ νὰ μὴ σηκώσῃ χεῖρ ἐπὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ στεκόταν ἐντρομὴ στοὺς δαυμούς τῶν θεῶν. Πῆγε στὸ σπίτι του, ἀλλ' ὁ κατὰκοτος Ἀγχίσις, ὁ ἐραστὴς τῆς Ἀφροδίτης, πα- τέρας του, ἀρνῆθηκε ἐπίμονα μ' ὅλες τὶς ἱκεσίες τοῦ Ἰουλοῦ καὶ τῆς Κρέουσας, νὰ τὸν δυσκολέψῃ μὲ τὴν νηπουσία του ἐπὶ τὴν προστάθειά του νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὴν περιοχὴ τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ὁ στοργικὸς γυῖος, ζώσθηκε τὰ ὅπλα του, φορτώθηκε στοὺς εὐρεῖς ὤμους τὸν γέρον πατέρα του κι' ἐξεκίνησε. Ὁ μικρὸς Ἀσκάνιος — ὁ Ἰούλος — κρατώντας τὸν πατέρα του ἀπ' τὸ δεξιὸ χεῖρ, τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ ἀ- νισα θήματα, ἡ γυναῖκα του Κρέουσα ἐρ- χότανε πίσω. Ἀκολουθώντας τοὺς πρὸ- σκοτεινότερους δρόμους ἔφευγαν, κι' ὁ ἥ- ρως Αἰνείας, ποὺ δὲν φοβήθηκε οὔτε τότε ποὺ ἀντιμετώπισε τὸν Διομήδην, τρώμα- ζε τώρα καὶ στοῦ ἀνέμου ἀκόμη τὸ φύ- σημα· κάθε ἦχος κινῶσε τὴν ὑπόφια του καὶ φοβότανε ἐξ ἴσου γιὰ τὸν συνοδοιπό- ρον καὶ τὸ φορτίον του.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκε, ἀπὸ τὰ τεῖχη, παρετήρησε ὅτι ἡ γυναῖκα του Κρέουσα δὲν τὸν ἀκολουθοῦσε πλέον. Εἶχε κουρα- σθῇ τὰ χεῖρα κι' εἶχε καθίσει κάπου, ἡ ἔδρα- δυπόρησε καὶ τὴν ἄρπαξαν καὶ δὲν ἄφη- σε φωνή, γιὰ νὰ μὴν τρέξῃ ὁ Αἰνείας κοντὰ της καὶ κινδυνεύσῃ ἔτσι αὐτὸς, τὸ παιδί κι' ὁ πατέρας του; Ἀφῆσε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Ἀσκάνιον στοὺς πρό- ποδας τοῦ βουνοῦ, ἐπὶ φλόγας μερικῶν του συντρόφων καὶ ξαναγύρισε ἐπὶ τὴν Τροία νὰ πολέμησῃ γιὰ τὴν τιμὴν της καὶ νὰ ἐρῇ τὴν ἀγαπημένην του...

Ἐλπίς μάστιγ. Σὲ κάθε μέρος ἡ φρί- κη, καὶ συγχρόνως ἡ σιγὴ τῆς νυκτός, ἐπτόσανον τὴν πονεμένη ψυχὴ του. Πῆγε στὸ σπίτι του καὶ τὸ εἶδε νὰ καίγεται. Στίς ἄδειες στοῖες καὶ στ' ἄστυα τῶν θεῶν χοροπηδοῦσε ὁ θάνατος, οἱ θησαυ- ροὶ εἶχαν ἀρπαγῇ ἀπὸ τὰ φλεγόμενα ἔ- δυτα, καὶ τοξελλόμενος ὁ ἥρωας ἄρχισε νὰ τοῦξῃ καλώντας ἀπελπισμένον τὴν Κρέ- ουσαν.

Πέρασε τὴν νύκτα μέσα στὸν κίνδυνον, ἐπὶ τὴν καταστροφὴν, καὶ ἐπὶ τὴν φρίκην, πηδών- τας γέροντες ποὺ ξεμυχοῦσαν, νειούς ποὺ ἄφιναν τοὺς τελευταίους τῶν στεναγμούς, πατώντας στὰ αἵματα ποὺ τὰ φωτίζανε τοῖζοντας τὰ εἰρεπία μιᾶς δόξας ποὺ ἔσβυνε. Κι' ἐγύρισε τέλος κοντὰ στοὺς συντρόφους του, ὅπου μ' ἐκπληξί του πο-

ρετήρησε ὅτι εἶχε συγκεντρωθῇ μεγάλος ἀρίθμος νεῶν μὲ τὶς μητέρες καὶ τοὺς δίκους των, ἐνῶ πλῆθος οἰκτροῦ ποὺ εἶχε συγκεντρωθῇ ἐκεῖ μὲ τὰ λείψανα τῆς πε- ριουσίας των, ἐτοιμοὶ νὰ τὸν ἀκολουθεῖ- ουν ὅπου ὀηποτε κι' ἂν ἐπῆγαινε.

Ἐτοίμασε σταλόν. Κι' ἐπὶ τὸν ἄρχιζε πλῆθος τῶν Ἀνοίξες, δακρυσμένους ἐγκατε- λείψε τὶς ἀκτὲς, τοὺς ἰμινες τῆς πα- τρίας καὶ τῆς πεδιάδας, ὅπου μια φορὰ ὑπῆρχε ἡ Τροία. Καὶ ἀνοίχθηκε φυγὰς εἰς τὸ πέλαιος μαζί μὲ τοὺς συντρόφους. τὸ παιδί, τὸν πατέρα καὶ τοὺς μεγάλους θεοὺς του.

Καί, τέλος, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ περιπλά- νησι γεμάτη κινδύνους καὶ περιπετειές, κι' ἀφοῦ ἔχασε τὸν Ἀγχίσην κι' εἶνε ἡ αἰτία τοῦ οἰκτροῦ θανάτου τῆς Διδούς, ἔφθασε ἐπὶ τὴν Ἰταλία κι' ἀποσιβίσθησε ἐπὶς ἀκτὲς τοῦ ἱεροῦ Τίβερι.

★ Ἡ ἀπάντησις τοῦ βασιλῆα Λατίνου ἐγέμισε χαρὰ τὶς ψυχὰς τῶν φυγάδων, κι' ὁ Αἰνείας ἐτοίμαζονταν γιὰ τὴν ὀρι- στικὴν ἐγκαταστάσιν καὶ γιὰ τοὺς γάμους του μὲ μιὰ κόρη, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἡ φημὴ ἔλεγε πῶς ἦταν ἡ ὠραιότερη σ' ὅλη τὴν Ἑσπέρειο ἐκτασί, ὅταν ἐνῶ ἀπρόοπτο γε- γονὸς ἦλθε νὰ δώσῃ πιὸ τραγικὴ συνέ- χεια, σ' ἐκεῖνην ποὺ ετοίμαζε ἡ τρελλὴ ἀγάπη τοῦ Τύρνου πρὸς τὴν βασιλοπού- λα ποὺ αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ γυναι- κά του.

Ἐπῆρχεν ἐκεῖ ἕνα ἔλαφι ἐξαιρετικὰ ὁ- μορφο μὲ μεγάλα κέρατα, ποὺ τὸ εἶχαν παρὲι ἀπ' τὸ μαστὸ τῆς μητέρας του τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰφρῆως, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀνατεθῇ οἱ ἀγέλες τοῦ βασιλῆα καὶ ἡ φροντίδα τῶν ἐκτεταμένων κτημάτων του. Ἡ μικρὴ ἀδελφὴ τους τὸ ἐστόλιζε μὲ ἐ- πιμέλεια, τοὺς ἐβάσε ὁμορφα στεφανία λου λουδιῶν στὰ κέρατα, τὸ κτενίζε καὶ τὸ- λουζε ἐπὶ τὴν πηγή. Τὸ ζῶον ἦταν ἡμερωμέ- νο, ἐννοοῦσε τί τοῦλεγε, καθότανε στὸ τραπέζι τῶν κυριῶν του, ἔβασκε στὰ δά- σκῃ κι' ἐγύριζε ὅταν ἐνύκτανε.

Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ἔλαφι, ἐνῶ λουζότανε στὸ ποταμὶ, τὸ συναντήσανε τὰ σκυλιὰ τοῦ μικροῦ Ἀσκανίου ποὺ κυνηγοῦσε καὶ ριχτήκανε σὰν λυσσοσμένα νὰ τὸ πιά- σουν. Ὁ γυῖος τοῦ Αἰνεία τοῦριξε ἕνα βέλος καὶ διεπέρασε τὴν κοιλία του· καὶ τὸ τραυματισμένον τετράποδον ξαναγύρισε στοὺς δίκους τοῦ αἰμόφυρτου. Ὅταν τὸ εἶδαν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰφρῆως, ἐξαγριώθη- ραν. Ὡπλισμένοι μὲ ὅτι ὁ καθένας εὔ- ρηκε, ἐτοιμασθήκανε νὰ ριχθοῦν στοὺς ἄ- θλιους ξένους καὶ ἀπ' τὴν φηλότερη κο- ρυφῇ σαλπίζανε μὲ τὸ ποιμενικὸν κέρατο φωνὴ θανάτου, ἀπ' τὴν ὁποῖαν σείσθηκε ὅλος ὁ δρυμὸς κι' ἀντήχησαν τὰ θαθύ- σκια δάση.

Ἀκούσε τὸν ἦχο ἡ μακρινὴ λίμνη τῆς Ἑκάτης, τὸν ἀκούσε ὁ ποταμὸς Νάρ ποὺ ἀνέδιδε θειάφι, κι' οἱ πηγὲς τοῦ Οὐε- λίνου, κι' οἱ ρωμάλαιοι ἀγρότες, ἀνήσυ- χοι στὸ σημάδι τῆς σάλπιγγας, ἀρπά- ζανε ἀμέσως τὰ ὄπλα, καὶ ριχτήκανε ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Ἡ Τρωικὴ νεολαία ἔτρεξε κι' αὐτὴ νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἀσκάνιον, καὶ σὲ λίγο ἀστράψαν χάλκινα ἄρματα ἀνα- δίδοντας φῶς, παρετάχθησαν τραδημένα σπαθία, τὸ αἶμα ἀρχισε νὰ τρέχῃ, τὰ κορμιά νὰ στρώνονται χάμα.

Ὁ Αἰνείας ρίχτηκε νὰ ἰδῇ τί συνέβαι- νε κι' ἀνήσυχος γιὰ τὸν μικρὸ γυῖο του ποὺ πολέμοσε ἐπὶ τὴν πρώτη γραμμῇ, μό- λις ἐμπήκε, ὑπεχώρησε ἐκπληκτός. Μπο- ροῦσε τὸν σκετότον μιὰ πανέμορφη κόρη, μὲ μάτια ποὺ ἀστράφταν ἀπὸ θαυμασμὸ μαζί κι' ἐκπληξί, ἡ βασιλοπούλα ποὺ εἶ-χε ξεφύγει ἀπὸ τὴν μητρικὴν φύλαξιν γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἰδῇ τὸν ἀπρόγονον τῆς Ἀφρο-δίτης.

Δὲν τοῦκρυψε ποῖα ἦταν καὶ γιὰ ποῖον σκοπὸ εἶνε πᾶει, οὔτε τὴν ἀγάπην τοῦ ὁ- μορφου Τύρνου, ποὺ δὲν θὰ ἐπέτρεπε σὲ κανέναν νὰ τοῦ πάρῃ ἐκεῖνο ποὺ λάτρευε. Κι' ἔφυγε βεβαιώνοντας πῶς θὰ περὶ- μένε τὸν νικητὴ τῆς πόλεως ἐκεῖνης μὲ τὸν θάνατον, γιὰ νὰ τοῦ προσφέρει ὡς γέ- ρας τὸ κορμὶ της καὶ τὴν ἀγάπην της.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἡ ἀναδημοσίευσίς ἀπαγορεύεται)

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

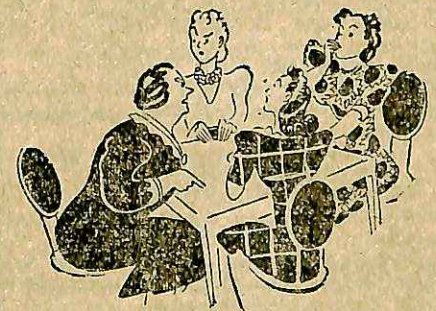
Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὅπως κάθε τυχερὸ παίχινδι ἔχει τοὺς κανόνους του, ἔτσι κι' ὁ γάμος, ποὺ ἦταν καὶ μένει ἕνα τυχερὸ παίχινδι, ἔχει τοὺς δικούς του:

Π ρ ὠ τ α — π ρ ὠ τ α, μὴν παντρεῖ εσθε «αὐτοκίνητο» ἢ «μέγαρον». Ἡ γυ- ναῖκα, ποὺ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν περι- ουσία καὶ μόνον ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ δὲν δίνει σημασίαν ἐπὶ ποιότητά τοῦ ἀν-θρώπου, εἶνε μοιραῖο νὰ βγῇ χαμένη ἀπ' τὸ παίχινδι τοῦ γάμου.

Ἡ πείρα τῆς ζωῆς ἔχει ἀποδείξει πῶς ἡ γυναῖκα βρίσκει τὴν μεγάλην ἐυ- τυχίαν ἐντὸς ἀνδρὸς ποὺ ἀληθινὰ τὴν συγ- κινεῖ. Καὶ τότε δὲν ἀναζητῇ τὶς ὑλικὰς ἀπολαύσεις, τὰ κοῦφια μεγαλεία, τὶς ψευ- τικὰς ἐπιδείξεις. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ ἐπὶ πνευματικῇ ζητήματι. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της, καταλαβαί- νει καλύτερα τὶς πνευματικὰς του ἐπι- διώξεις, τὶς ιδέες καὶ τὶς φιλοδοξίες του καὶ τὸν βοηθεῖ ἀποτελεσματικῶς. Ἐ- νῶ, ὅταν δὲν τὸν ἀγαπᾷ, πλῆττει ἀ- καουντάς τον νὰ μιλᾷ γιὰ ὅ, τι τὸν ἐν- διαφέρει.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ς κανὼν: Μὴν πε-

ριμένετε νὰ εἶνε τέλειος ὁ ἄνδρας σας. Καμμιὰ ἀνθρώπινη ὑπάρξις δὲν εἶνε τε- λεία. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἀναζητῇ ἐντὸς συζυγίου τῆς μιᾶν ἀγωγὴν ποὺ νὰ πλησιάζῃ ἐπὶ τὴν δική της καὶ ἕνα χα- ρακτῆρα τίμιον καὶ ἀνέμοιο.

Τ ρ ῖ τ ο ς κανὼν: Μὴν παν- τρευτῇτε πολὺ νέα. Γνωρίστε λίγο τὴν ζωὴν, ἀχηματίστε μιὰ πιὸ σωστὴν ἰδέαν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἔρωτος. Οἱ νεαροὶ σύζυγοι δὲν εἶνε οἱ καλύτεροι. Ὁ ἰδεώ- δης ἑρωτικὸς δεσμὸς ποὺ μπορεῖ νὰ κα- ταλῇ σὲ εὐτυχισμένον γάμον ἔρχεται ἐπὶ τὴν ἡλικίαν τῶν 30 καὶ ἀνω.

Τ ἔ τ ρ ο ς κανὼν: Μὴν πα- ρασύρεσθε ἀπὸ παιδαριώδη αἰσθήματα. Λίγη εὐλογιστὰ, λίγος ἐνθουσιασμὸς καὶ λίγες προσκαίρες συγκινήσεις δὲν φθάνουν γιὰ νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ἐκτο- γὴ σας. Ὁ γάμος πρέπει νὰ γίνεταί μετὰ ἀπὸ πλήρη γνωριμίαν.

Π ἔ μ π τ ο ς κανὼν: Μὴν κυνη- γᾷτε τὴν μεγάλην ζωὴν. Μπορεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ σὲ ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Η ΑΙΤΙΑ

—Γιατί, γιατί, ἄσπρισαν τὰ γένειά μου, ἐνῶ τὰ μαλλιά μου εἶνε ἀκόμη μαύρα;

—Γιατί φαίνεται πῶς ἐργάσθηκες περισσότερο μὲ τὰ σαγόνια σου παρὰ μὲ τὸ μυαλό σου.

ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

—Τί μένους λὲς νὰ ἦταν τὸ περι- στέρι τοῦ Νῶε, ποὺ εἶχε κρατήσῃ ἐντὸς στομάχου τοῦ τοῦ κλαρί τῆς ἑλίας;

—Ἀρσενικό!

—Πᾶς τὸ συμπεραίνει καὶ τόσο κα-

Μελετήστε τὸν ἑαυτὸ σας, μελετήστε τὴν ζωὴ καὶ θὰ ἰδῇτε πῶς ἡ ἀληθινὴ εὐ- τυχία βρίσκεται ἐπὶ τὴν ἀπλότητα. Πρέ- πει νὰ ξέρετε τί θέλετε. Ἐγώ, παραδει- γματος

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικό ρομάντσο βγαλμένο

από τις βιβλικές παραδόσεις

Υπό

ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

Σιδώρ, που έσυχναζε και γενικώς κάθε τι που θά τους βοηθούσε να τον θρουνε και να τον συλλάβουν.

Η τέχνη, με την οποίαν έκαναν την ανάκριση, αλλά και η πεποίθησις της Νοεμής ότι ο Σιδώρ δεν επρόκειτο να αναμειχθί στην υπόθεσι ή να ένοχληθί απ' αυτήν, ήταν οι άφορμές να την κάνουν να φληαρήσει και να πη, πολλά πράγματα, που έκαναν δυσχερέστερη τη θέσι των δυο γυναικών.

Επειτα της άνεκόνισσας ότι ήθελαν να μάθουν λεπτομέρειες για τη ζωή της βασίλισσας κάθε τι δηλαδή που της συνέβη, μέχρι της στιγμής, κατά την οποίαν ανέθηκε στο θρόνο.

Θα σας πω, δι, ξέρω! απάντησε η νεαρή 'Ιουδαία. 'Αλλά θα μάς αφήσετε ελεύθερες;

Μα βέβαια...

Και την 'Ερσινά;

Και αυτήν φυσικά...

Δεν υπάρχει λοιπόν λόγος να σας κρύνω τίποτε. Θα σας πω, δι, ξέρω εγώ και, δι, άκουσα να λένε οι άλλοι. 'Αλλά θέλω να μου όρκισθήτε ότι δεν θα της κάνετε ούτε και εκείνης κακό...

Και ποιός μπορεί να κάνει κακό σε μια βασίλισσα;

Σωστά.

Η επιθυμία της να σώση την 'Ερσινά, αλλά και η πεποίθησις της ότι καμιά αποκάλυψις δεν μπορούσε να δλάψη την αγαπημένη γυναίκα του, πανίσχυρου βασιλιά, έκαναν την μικρή Νοεμή εξαιρετικά όμιλητική.

Διηγήθηκε, δι, και αν ήξερε σχετικώς με την 'Εσθήρ, ακόμη και τα έπεισόδια τα χωρίς την παραμικρότερη σημασία.

Απεκάλυψε επίσης, και με υπερηφάνεια μάλιστα, ότι ήταν 'Ιουδαία και πριγκιπέσσα, τον πατέρα της οποίας βρήκαν κάποτε σκοτωμένον και ανέφερε επίσημα μια διάδοσι που είχε πιστευθή τότε ότι δηλαδή ήταν και εκείνη καταδικασμένη σε θάνατο.

Αυτό όμως εγώ δεν το πίστευα, έπρόσθεσε. Και πόσο δίκηο είχα να μην το παραδεχθώ, φάνηκε τώρα. Γιατί αν ήταν προγεγραμμένη θα γινόταν βασίλισσα;

Ο άνθρωπος εκείνος, ο συνθησιμένος να άκούη τις πιο απροσδόκητες αποκαλύψεις, φαινόταν τώρα κατάπληκτος.

Η 'Εσθήρ ήταν 'Ιουδαία. Και ήταν προγεγραμμένη. 'Αλλά πώς τώ ήξερε αυτά η Νοεμή μια νεαρή μικρούλα αυτή;

Την έρώτησε και εκείνη δεν έδισσασε, προκειμένου να αποκαλύψη και το μυστικό το δικό της.

Τ' άκουσα, απάντησε, που τα συζητούσαν η 'Ερσινά με τον Σιδώρ.

Τάλεγα μπιστά σου;

Όχι! Μα εγώ τους παρακολουθούσα πάντοτε, έδλεπα τι έκαναν και άκουσα πάντοτε τι έλεγαν. Γιατί αγαπούσα μυστικά τον Σιδώρ και τον έπαιρνα διαρκώς από κοντά...

Αφσε έναν βαθύ στεναγμό και προσέθεσε:

Εκείνος αγαπούσε την άλλην. Μα και αυτή τον αγαπούσε και δεν του έ-

κρυβε τίποτα. Ούτε για τον έαυτό της, ούτε για την 'Εσθήρ, που ήταν φιλενάδα της.

Η συνέχεια της ανάκρισεως έπιστοποίησε την αλήθεια των αποκαλύψεων της νεαρής 'Ιουδαίας, η προθυμία της οποίας επληρώθηκε με μαν όδυνηρά διάφεισι των ελπίδων της. Γιατί όταν μετά την προδοσία του μυστικού τους εξήγησε να αφήσουν την 'Ερσινά και αυτήν ελεύθερες, της έδωσαν να καταλάβη ότι ξέν έπρόκειτο να ιδούν ποτέ πια το φώς της ημέρας, ούτε αυτή, ούτε εκείνη, τα πρόσωπα δηλαδή που είχαν ανακριθί για να άποκαλύψουν μυστικά της βασιλίσσας...

Σε λίγο ξαναρχήθηκε στον σκοτεινό τάφο της, μέσα στον οποίον λησμονιούνταν εκείνοι, των οποίων η παρουσία στον κόσμο ήταν επικίνδυνη και όπου έμεναν χωρίς τροφή και νερό, χωρίς άερα και φώς, χωρίς την έλπίδα...

Η ανάκρισις της 'Ερσινά είχε αρχίσει για λογαριασμό του Νεσάζ, και συνεχίσθηκε κατόιν έντολής του 'Αμάν, στον οποίον ο αρχιβασανιστής ήταν αφοσιωμένος.

Όταν ο τρομερός Σκύθης έπληροφόρήθηκε τι συνέβαινε, διέταξε να απομονώσουν την νεαρή 'Ιουδαία, να πούνε στον αρχικατάσκοπο ότι πέθανε, να συνεχίσουν τις ανάκρισεις για λογαριασμό του και να του αναγγείλουν άμέσως το αποτέλεσμα της προσπάθειάς των. Και τότε η Νοεμή προέβη σε κίνητη την αποκάλυψι, Ένας άπεσταλμένος έτρεξε στα διαμερίσματα του να του φέρη την πολύτιμη αποκάλυψι.

Τώρα ο 'Αμάν κρατούσε στα χέρια του τον κεραυνό, με τον οποίον θα συνέτριβε την 'Εσθήρ, αν έδειχνε και τον παραμικρότερο διαταγμό στο να υπηρετήση τα φιλόδοξα σχέδια του. Τώρα έπίστευε πως τίποτα δεν μπορούσε να απειλήση το άνυψωμά του και να σώση τους έχθρους του, ή ίσχυρά αντίδρασις των οποίων για ένα διάστημα τον ανησύχησε.

Και με την άλαζονική άποφασιστικότητα εκείνου που είνε βέβαιος για τα ακαταμάχητα όπλα του, πήγαινε στο δείπνο που έδινε η 'Εσθήρ για τον 'Ασσομήρ και αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Το τόλμημά της να παρουσιασθή μπροστά στον βασιλέα απρόσκλητη, δεν το πλήρωσε με τη ζωή της, όπως φοβόταν. Ο ευγενικός 'Ασσομήρ έδειξε και πάλι την άπερίοριστη εκτίμησι που της είχε και όχι μόνο την ευγνώμονη, αλλά και της έδήλωσε ότι η αυστηρή εκείνη διαταγή δεν την άφορούσε.

Παρ' όλην όμως την εύμενη του ύπαδοχην δεν του μίλησε άμέσως, για την έπείγουσα υπόθεσι που είχε σπρώξει τα θέματα της έως τον θρόνο του. Ίσως έπειδή θέλησε να ξεκαθαρίση το ζήτημα επί παρουσία του 'Αμάν, του οποίου είχαν αρχίσει να φοβάται τις σκυοφαντίες, όπως άλλως τε έτρεμε και η δύναμι του.

Έδωσε διαταγή να στολισθή η αίθουσα του συμποσίου κατά τρόπον αντίξιον του μεγάλου προσκεκλημένου και παρακολούθησε με ένδιαφέρον τις προετοιμασίες του.

Αρκετή ώρα πριν από τη στιγμή κατά την οποίαν είχε ειδοποιηθεί ότι θα την έπεσκέπτετο ο 'Ασσομήρ, η 'Εσθήρ ήταν έτοιμη να τον υποδεχθή, και βρισκόταν στην αίθουσα του συμποσίου, όταν εκείνος πήγε να την ιδή, πολύ πριν από την ώρα που είχε όρίσει.

Έπεσε στα γόνατά του, άλλ' ο βασιλεύς την άνεσχησε με καλωσύνη και την έφίλησε στο μέτωπο.

Η επιθυμία μου να μείνω μαζί σας, βασίλισσα, και η άνυπομονησία μου, να μάθω τι είνε εκείνο που έτάραξε την ηρεμία σας — της είπε — μ' έκαμε να διασθώ νάρθη κοντά σας.

Θαυμάζω έναν νικητή βασιλιά, έψιθύρισε με συγκίνησι η 'Εσθήρ, τον οποί-

ον η άνδρεία οδηγεί θριαμβευτικά σε κάθε χώρα. 'Αλλά και βασιλιά συνετόν, που μισεί την άδικία και δεν άνέχεται να υποφέρει κανείς. Αυτό του βασιλιά, στον οποίον έλπίζουν τα όφρανα, αυτό του σοφού την Μεγαλειότητα, ταπεινά προσκυνώ.

Την παρέσυρε να καθήση στο θρόνο κοντά του και έστειλε να ειδοποιηθή τον 'Αμάν, δυσαρεστημένος κάπως που ο ύποτελής του ήγειμν δεν είχε φροντίσει να προηγηθί του έρχομού του.

Και έπειτα στάθηκε και την παρατηρούσε με καλωσύνη και συμπάθεια.

Έδλεπε και πάλι, όπως διέκρινε πάντοτε, την θελκτική ευγένεια της μορφής της και άνεκάλυπτε διαρκώς σ' αυτήν νέα θελήγτρα.

Τα άνησυχητικά γεγονότα των τελευταίων ήμερών δεν είχαν άπασχολήσει και τον είχαν έκνευρίσει τόσο πολύ, ώστε να σβύσουν από τη μνήμη του κάθε άλλην εικόνα, ακόμη και της θελκτικής συζύγου του. Και φαινόταν τώρα, σαν για πρώτη φορά να άνεκάλυπτε τις άσυγκριτες χάρες της.

Η 'Εσθήρ εξασκούσε επάνω του μια παράδοξη επιβολή. Το γλυκύ της βλέμμα, το σεμνό της ύφος, η τρυφερή ύπαταγί της και η άφέλεια με την οποίαν μιλούσε, τον έβελαν και τον ένθουσίαζαν.

Δεν είχε ζητήσει να μάθη ποιά ήταν, δεν έπέτρεψε σε κανέναν να άσχοληθί με την ζωή του λουλουδιού εκείνου, που μεταστυεύθηκε τώρα στην πληγωμένη καρδιά του. Αφσε να ύπνουήσουν όλοι ότι η βασίλισσα δεν είχε παρελθόν — το παρόν της άρχισε από την στιγμή που έφθρεσε το στέμμα και από φόβο μήπως την άναγκάση να θυμηθί την ταπεινή τρωσ καταγωγή της, δεν έρώτησε ούτε την ίδια για όσα δεν ήξερε.

Την εκύτταξε όλοένα και άνεκάλυπτε όλοένα κρυμμένες χάρες σε όσα της, ακόμη και στην ταραχή, που την έκανε τώρα να τρέμη.

Δεν άγνοούσε η 'Εσθήρ πόσο μίσος είχε μεταγγισθή στην ψυχή, του βασιλιά, έναντιόν των 'Ιουδαίων και πόσο ήταν συνεπής στις ύποσχέσεις που έδινε και στις άποφάσεις που έλάμβανε.

Είχε δώσει και είχε κοινοποιήσει σε όλες τις χώρες του τη διαταγή της έξοντώσεως των 'Εβραίων και άνεγνώριζε μόνη της ότι δεν ήταν δυνατόν να την άναιρέση. Κατά τα Περσικά έθιμα, δεν έπετρέπετο η άνάκλησις του πρώτου διατάγματος και αυτό η βασίλισσα το πληροφόρηθηκε προ όλίγων ωρών.

Ήταν και εκείνη επίσης 'Εβραία. Ποιά λόγια θα έβρισκε να δικαιολόγηση στους λαούς του, το ότι είχε κοντά του μια γυναίκα, έναντιον της φυλής της οποίας είχε εξαπολύσει τον θάνατο; Και πώς θα άτονούσε γι' αυτήν μια διαταγή που ίσχυε για όλο τον άλλο λαό;

Έξ αίτιας αυτών τητών σκέψεων έφοβόταν ότι οι τύποι θα έπνιγαν την ουσία. Μπιστά στους τύπους ότι θα ύποχωρούσε ή συμπάθεια που της είχαν ο 'Ασσομήρ. Και φοβόταν ότι οι δεκατρείς του μηνός θα ήταν και γι' αυτήν επίσης η μοιραία ήμερα.

Συγκρατούσε, έν τούτοις την ταραχή της και δεν παρητήτο του σχεδίου της. Αφού ο Μαρδοχάιος την είχε διατάξει να διακινδυνεύση τον θρόνο και τη ζωή της θα το έκανε. Η άγάπη του γι' αυτόν και το έθος της άξιζε μια τέτοια μεγάλη θυσία και δεν θα άρνιόταν να την ύποστή.

Σε λίγο εφάνηκε να έρχεται, άναιδης στην συναίσθησι της δυνάμεώς του, ο 'Αμάν, για τον οποίον οι φίλες της 'Εσθήρ εξακολουθούσαν τους έντρομους ψιθυρισμούς του.

Ποιά φαγητά γι' αυτόν τον άποτρόπαιο και ποιά κρασί έτοιμάζεται; είπε η μία.

Τό αίμα των όφρανών! απάντησε μια άλλη.

Είνε το πιο γλυκό ποτό του.

Αγαπημένες άδελφές, συγκρατήστε τη θλίψη που σας πνίγει! είπε η 'Ελίσα. Η βασίλισσά μας μάς διέταξε όταν θα έσθη το αίμοδόρο θηρίο να άρχίσουμε το

τραγούδι μας, για να γλυκύνουμε την σκληρότητα της καρδιάς του 'Ασσομήρου, όπως άλλοτε ο Δαυίδ με τους συγκινητικούς ψαλμούς του κατεπείδων του ζήλοτυπο βασιλιά, την άγρια θλίψη.

Και άρχισαν να τραγουδούνε τα ύποβλητικά τραγούδια και να ύμνουήν την καλωσύνη του δικαίου βασιλιά, ο οποίος έφρόντιζε πάντοτε να άνυψώνεται από τις ταπεινότητες των άθρόπων και να άνεβαίνει με τα φτερά της δικαίας του κρίσεως έως τον ύψαν, όπου έσελάγιζε η άγέρωχος δόξα του...

Σαπλωμένοι επάνω στα ντιβάνια, μπροστά στα όποια ύπήρχαν τα τραπέζακια με τα φαγητά, έφαγαν και ήπιαν από τα θαυμάσια κρασιά της βασιλικής άποθήκης.

Ο 'Αμάν, ο οποίος είχε φοβηθί ότι θα προσπαθούσαν να τον δηλητηριάσουν, γρήγορα άρχισε να ξεβαρρύνει. Ασφαλώς η 'Εσθήρ δεν τον είχε καλέσει γι' αυτό. Μήπως είχε δικαιο ή γυναίκα του που ύπεστηρίξε ότι η πρόσκλησις ήταν άπεναντίας ένδειξις της άγάπης και της έπιθυμίας της να συνεργασθούν μαζί;

Τώρα το πράγμα τον ένδιεφερε πολύ όλίγο. Είτε τα αισθήματά της ήταν φιλικά γι' αυτόν, είτε όχι, θα την συνέτριβε με το μυστικό που κατείχε. Και εκείνο που έπρεπε πλέον να κάνει, ήταν να φροντίση να της κάμη γνωστόν ότι το ήξερε, για να την συγκρατήση έτσι στις έχθρικές της ενέργειες, αν επρόκειτο να κάμη τέτοιες.

Το δείπνον έτελείωσε και η βασίλισσα δεν είχε δείξει καμιάν έχθρότητα έναντι

ΜΗΝ ΠΙΝΕΤΕ, ΔΙΝΟΥΝΤΕ!

★ Σ' όλο τον κόσμο, παράγονται σ' ένα λεπτό 280 τόννοι κόκ. Το περισσότερο το παράγει η 'Αγγλία και το διαθέτει σε πολεμικές βιομηχανίες.

— Όταν κτυπούν την καμπίνα της μητροπολιτικής παγώδας του Μιουνότο ('Ιαπωνίας) κάθε χτύπημά της με είδικό σφυρί άντηχει επί δέκα όλόκληρα λεπτά.

★ Έχει ύπολογισθή ότι 4 κατσίκες δίνουν τόσο γάλα, όσο μια αγελάδα, ενώ τρώνε το μισό σχεδόν της τροφής μιας αγελάδας.

★ Το μεγαλύτερο ποτάμιο νησί βρίσκεται επί ενός ποταμού στη Βραζιλία. Η επιφάνεια του υπερβαίνει σε μήκος τα 300 χιλιόμετρα.

★ Ένας 'Αγγλος μηχανικός κατεσκεύασε μια λάμπα 20.000 κηρίων, η οποία άν κραμασθή σε ύψος 1.500 μ. φωτίζει μια πόλι με 100 χιλιάδες κατοίκους.

★ Μέσα σε ένα λεπτό ο Καναδάς πρώτος στην παραγωγή μελιού, παράγει 30 κιλά από το ώφέλιμο αυτό προϊόν.

★ Οι Κινέζοι ξεδεύουν κατ' έτος 10 περίπου δισεκατομμύρια δραχμές για τα διάφορα άφιερωματά τους επάνω στους τάφους των προγόνων των.

★ Από τις διάφορες διβλιοθήκες των 'Ην. Πολιτειών εξέρχονται, κατά μέσον όρον, χίλιοι τόμοι το λεπτό, δανειζόμενοι για ώρισμένον χρόνο.

★ Ένας κανονικός διαπλάσεως άνθρωπος 60 ετών, τρώει σ' όλη του τη ζωή ως κρέας: 3 βωδια, 4 άγελάδες, 8 χοίρους, 22 άρνιά, 300 κοτόπουλα και 75 χήνες.

★ Σε μια διάλεκτο μιας φυλής ίθαγενών του Καναδά η λέξις «φοβάμαι» λέγεται «Να σπιτ σινικ κο υ ά ν ι σ σ α κ εν ι ν τ α μ ι τ σ ο γ κ ο μ π ο υ».

★ Ένας άνθρωπος, βαδίζοντας νυχθημερόν με ταχύτητα 4 χιλιομ. την ώρα, θα χρειαζόταν 415 μέρες για να κάμη τον γύρο του κόσμου.

τίον του. Δεν τών εκύτταζε, αλλά και δεν του έδειχνε μίσος. Απαντούσε με προθυμία στον βασιλιά και τον διεφώτιζε για όλα τα ζητήματα, για τα όποια την έρωτούσε.

Γοητευμένος εκείνος την παρατηρούσε χωρίς να την χορταίνει, και την άκουε χωρίς να κουράζεται.

Πόσο και τα πιο άσημαντα λόγια σας έχουν μυστικές χάρες! της είπε. Η ευγενική αιδώς με την οποίαν σκεπάζετε κάθε πράγμα που κάνετε, τους δίνουν μια τέτοια άξια, που δεν έχουν ούτε η πορφύρα, ούτε ο χρυσός. Ποιά χώρα έκλεψε έναν τέτοιο θησαυρό, σαν και σας; Από ποιαν έναρετη κοιλιά πήρατε την καταγωγή σας; Ποιό τόσο συνετό χέρι σας άνέβρεψε;

Σαν να είχε προχωρήσει πολύ στις άξιώσεις του, με τα λόγια εκείνα του θαυμασμού του, ο 'Ασσομήρς άλλαζε θέμα. Ξαναθυμήθηκε ότι του είχε πη ότι επρόκειτο να του μιλήση για κάποια σπουδαία ύπόθεσι και διαστική, και έπειδή εκείνη έπεριμενε να την ρωτήση, έσπευσε να της επαναλάβη την δήλωσι που της είχε κάμη τότε που πήγε και τον βρήκε χωρίς να προσκληθί.

— Άλλά πέστε μου, αλήθεια, εξακολούθησε τί ακριβώς θέλετε; Όλες σας οι έπιθυμίες, 'Εσθήρ, θα εκπληρωθούν στο και άν πρόκειται — το λέω και το ξαναλέω — να ζητήσετε το ήμισυ αυτής της πανίσχυρης αυτοκρατορίας μου.

Τρέμοντας από συγκίνησι, και με βλέμματα που έδειχναν την άπέραντη εύγνωμοσύνη της, εκείνη απάντησε:

Δεν περιπλανώμαι καθόλου σε τόσες μεγάλες έπιθυμίες, Μεγαλειότατε. Άλλά έπειδή, επί τέλους, πρέπει να έξηγήσω τους άναστεναγμούς μου, άφού ο βασιλεύς μου διατάσσει...

Ρίχτηκε στα γόνατά του και εξακολούθησε:

...Τολμώ να σας ίκετεύσω για την ίδια μου τη ζωή και για τις θλιβερές ήμέρες ενός δυστυχισμένου λαού, ο οποίος διετάξτε να χαθί μαζί μου...

Εκπληκτός ο 'Ασσομήρς για κείνα τα άκατανόητα λόγια της, την έρώτησε άνασχηκωνόντας την.

— Να χαθήτε; Έσείς; Ποιός λαός; Και ποιό είνε αυτό το μυστήριο;

— Τρέμω! ψιθύρισε ο 'Αμάν χωρίς να άκούγεται.

Και έτρεμε πραγματικά, γιατί αυτός καταλάβαινε. Τα λόγια εκείνα της 'Εσθήρ δεν του άφηναν καμιά άμφιβολία, ότι επρόκειτο να αποκαλύψη την καταγωγή της. Άλλά θα άπεκάλυπτε τάχα και την εις θάνατον καταδίκη της;

Αν το έκανε, οι έλπίδες του θα γκρεμίζονταν, οποιοδήποτε αποτέλεσμα και άν προκαλούσαν τα λόγια της. Είτε ο 'Ασσομήρς, άγανακτισμένος, γιατί του είχε κρυψει την αλήθεια, την παρέδιδε στον θάνατο, είτε την συγχωρούσε, αυτός δεν θα είχε το μέσον να την εκδίση και να την κάνει να ύποκύψη στις έπιθυμίες του.

Άλλά αν την συγχωρούσε, ίσως να συνέβαινε και κάτι τραγικό για την τύχη του.

Ριχνοντας πρós αυτόν ένα βλέμμα άηδίας, η βασίλισσα απάντησε:

Η 'Εσθήρ, Μεγαλειότατε, είχε πατέρα της έναν 'Ιουδαίο τον 'Αβιχαίλ. Και γνωρίζετε τών αίματηρών διαταγών σας την άυστηρότητα.

— Ω, Θεοί, έτραύλισε ο 'Αμάν. Η βασίλισσα είχε μιλήσει και είχε αποκαλύψει το τρομερό μυστικό με ένα ύφος γλυκό και ταπεινό, με την άφέλεια εκείνη που της έδινε τόσην χάρι. Άλλά η αποκάλυψις έπροξένισε στον 'Ασσομήρ το τρομακτικό έντύπαισι.

— Ά, με ποιά χτύπημα μου τρυπάτε την καρδιά! άνδραξτε άναπηδώντας. Σες κόρη ενός 'Ιουδαίου! Πά! Έκείνο π' άγαπάω, αυτή η 'Εσθήρ, η άθώατης και η φρονήσις, αυτή την οποίαν θεωρούσα τον πιο γλυκό ούρανό έρωτα, φυτλώνει τις ήμέρες της από μια τέτοια πηγή άκάθαρτης. Δυστυχία μου! ('Ακολουθεί)

Ήμνοναδική του ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Διόσηματικό ΑΠΡΟΟΠΤΕ

Ο κ. Μπουρντέ ήταν σαράντα χρόνων και ακόμα δεν βρήκε μια σύντροφο της ζωής του. Μα δεν είχε βρή ούτε την αγαπητή, ούτε το χαμόγελο της γυναίκας, κι' αυτή ήταν η μεγάλη του θλίψη. Χωρίς έλπιδα, έριχνε ματιές στις περαστικές γυναίκες. Δεν τις εκύτταζε ικετευτικά, τις εκύτταζε με θαυμασμό, όπως κυττάζουν τα παιδιά στις θιτρίνες τα παιχνίδια που προορίζονται για άλλα πιο τυχερά παιδιά.

Τα βλέμματα του Μπουρντέ ήταν μελαγχολικά και γεμάτα επιθυμία όταν εκύτταζε τα έρωταμένα ζευγάρια. Παραμόνευε τις κινήσεις τους, τα ψιθυρίσματά τους, το πώς περπατούσαν, πώς έπιανονταν από τα χέρια, πώς εκύτταζον στα μάτια. Και άναστεναζε. Θά έδινε δέκα χρόνιά της ζωής του αν μπορούσε κι' αυτός να νοιώσει για μια μόνη μέρα μια τέτοια ευτυχία. Μα η ευτυχία δεν έρχεται.

Επηρεάζει τακτικά στον κινηματογράφο, μη έχοντας τίποτε άλλο να κάνει. Κι' εκεί αντίκριζε τον έρωτα. Παντού ήταν σκορπισμένα τα έρωταμένα ζευγάρια. Αυτός μονάχα ήταν μόνος.

Μια μέρα βρέθηκε πάλι σε μιαν αίθουσα κινηματογράφου. Το φιλμ δεν ήταν ενδιαφέρον κι' έπρεπε να τους βρεθεί, που έρχονταν. Όλοι ήταν ζευγαρωμένοι. Η διπλανή του θέσις έμενε πάντα άδεια. «Σάν τη ζωή μου!», συλλογιζόταν με πικρία. Ξαφικά, το βλέμμα του καρφώθηκε σε μιαν ώραιότατη νέα, που πήγε κι' έκάθισε σε δυο-τρεις σειρές μπροστά του. Την συνόδευε, φυσικά, ένας νέος. Μα ήταν τόσο ωραία, τόσο νέα, τόσο κομψή, που ο Μπουρντέ δεν τράβηξε ούτε για μια στιγμή το βλέμμα του από πάνω της. Ήταν φαίνεται τόσο έπιμονο, τόσο μαγνητικό, που την έκανε να γυρίσει πίσω. Τα βλέμματα τους συναντήθηκαν μέσα στο ήμισφο και ο Μπουρντέ έγινε κατακόκκινος. Μα η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά από συγκίνηση, γιατί είδε ξαφνικά την νέα να ντυσθεί από τη θέσις της και χωρίς να δώσει προσοχή στον σύντροφό της, που φαινόταν κι' εκείνος να μην την προσέχει, ήθελε κι' εκάθισε κοντά του. Τόνη έτύλιξε με το μεθυστικό της άρωμα. «Νοιώσει επάνω στο μπράτσο του το άγγιγμα ενός μικρού, τρυφερού χεριού, που το έπιασε και το έφτιξε...

Μπορούσε να μη χάσει το μυαλό του; Ήναι ενθουσιασμένος; Πριν ακόμα και ο ίδιος το καταλάβει, η νέα έσκυψε στ' ατί του και τον ρώτησε:

— Γιατί με κυττάξατε με τέτοιο βλέμμα;

— Γιατί σ'αξ λατρεύω! έψιθύρισε ο Μπουρντέ χωρίς να καταλάβει καν πώς έπρεπε αυτά τα λόγια.

Το μικρό νευρικό χέρι έσφιξε το δικό του και τον έστράβηξε:

— Έλατε, πάμε!

Ήταν μια διαταγή και ο Μπουρντέ ήταν τόσο ζαλισμένος, που δεν έσκέφθηκε ούτε για ένα δευτερόλεπτο να μην υπακούει. Ζούσε μέσα σε μια τρέλλα. Όπως ποτέ ποτε όμως έβρισκε. Κι' ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που είχε αυτό το συναίσθημα.

Η νέα τον έβλεπε έξω από την πλατφόρμα του κινηματογράφου, χωρίς ο σύντροφός της να δείξει πώς αντέληξε την αναχώρησή της.

Κατενθουσιασμένος ο Μπουρντέ, και κρατώντας από το μπράτσο την ωραία γυναίκα, μεθούσε με το χαμόγελό της και την άφινε να τον παρασύρει χωρίς να ρωτήσει τίς.

ση σε ποιά περιπέτεια τον οδηγούσε.

— Μα είναι δυνατόν; έρωτες ψιθυρίστας, δειλά. Έσείς, τόσο ωραία...

Η φράσις έμεινε ατελείωτη, γιατί καθώς έβγαιναν, δυο άνδρες τους έπλησιασαν.

— Αστυνομία, είπαν. Ακολουθήστε μας!

Ένας απ' αυτούς εξήγησε στον αστυνομικό όταν έφθασαν στο τμήμα:

— Ο άνδρας που παρακολουθούσαμε, συνόδευε την κυρία εδώ. Έμπηκε μαζί στον κινηματογράφο. Τους έπρεπε να μην έξοδο. Όταν είδαμε την κυρία με τον κύριο εδώ, νομίσαμε...

...νομίσαμε πως είναι ο ίδιος και την πάτατε! Τα συγχαρητήριά μου, ωραία μου κυρία. Το κόλπο ήταν εξυπνότατο. Έπρεπε να απολύτως, διότι ο σύντροφός σας κατάφερε να ξεφύγει τη στιγμή που οι άνδρες μου συνελάμβαναν τον κύριο... Πώς όμως έδεχθηκε ο κύριος να παίξει αυτόν τον ρόλο; Του εξηγήσατε τί συμβαίνει;

— Όχι δά! Δεν ήμουν τόσο καυτή! Τον έκανα να πιστέψει πως τον έρωτεύθηκα... πώς έπαθα κεραυνόβολο έρωτα!

— Τον πετύχατε τον καυμένο!, παρετήρησε ο αστυνομικός ρίχνοντας μια πονετική ματιά στον συντηριμένο Μπουρντέ.

— Η μναδική περιπέτεια της ζωής

μου!, συλλογιζόταν μελαγχολικά ο άτυχος ανέροστος καθώς έβγαине μόνος από το τμήμα κάτω από τα ειρωνικά βλέμματα των αστυφυλάκων...

ΑΝΡΥ ΜΟΓΚΟ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Γαμπρός γυιάς δέ γίνεται και νύφη θυγατέρα.

★ Γέννησέ με, σπείρε με κι' α' δέ σου μοιάσω δείρε με.

★ Δύσκολο τάχω να γενή χοίρου τριχιά μετάξι, χωριάτης άρχος να γενή, νάχη ανθρώπινα και τάξι.

★ Στών ανύπαντρων την πόρτα και οι γαϊδάροι συμπεθέροι.

★ Στών κοράκων τίς φωλές πετρίτες δεν καθίζουν.

★ Έγώ καλά παντρεύτηκα κι' όπου με πήρε άς κλάιη.

★ Κάλλιο να σέ φθονούνε παρά να σέ λυπούνται.

★ Όλωνών τη γνώμη κράτει και με τη δική σου περπατεί.

★ Όσο το δεντρί μου αύξάνει, τόσο ο ίσκιος του πλαταίνει.

★ Όλα του πρέπει του νεοί' ός' από το κουμάντο.

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΖΗΛΕΙΑ

Το σημείωμά μου με τίτλο «Η ζήλεια» έγινε άφορμή να δεχθώ καταγισμόν διαμαρτυριών εκ μέρους μερικών γνωστών μου άναγνωστών και άναγνωστριάων.

— Κατ' ούδένά τρόπον μπορώ να παραδεχθώ πως μπορούν δυο άνθρωποι ν' αγαπιούνται χωρίς να ζηλεύονται, μου είπε διαμαρτυρομένη ή μία.

— Η ζήλεια είναι αναπόσπαστη από τον έρωτα, είπε άλλος.

— Ακόμη κι' εκείνος που είναι άπόλυτα βέβαιος για την άγάπη της αγαπημένης του, στο βάθος κρύβει μια ζήλεια, ή όποια θά βρή την ευκαιρία να βγή στην επιφάνεια, είπε άλλος.

Και διάφορα άλλα σχετικά άκουσα από δυο-τρεις ακόμη. Φαίνεται πως έμπλεξα με ζηλιάρδες και ζηλιάρηδες... Όστόσο, έχω ν' απαντήσω σ' όλους αυτούς κι' άκόμη και σ' εκείνους που θά είχαν όλη τη διάθεση να μου επιτιθούν, πως εγώ στο σημείωμά μου έδηλώσα εξ άρχής ότι δεν επιθυμώ ν' άποσπάσω τη ζήλεια από τον έρωτα. Άνέφερα άπλώς μια συγκεκριμένη περίπτωση και κατέληξα να εκφράσω τη γνώμη πως είναι δυνατόν να υπάρχει άγάπη χωρίς ζήλεια, κάνοντας μόνον την αντιδιαστολή, πως αυτό μπορεί να συμβαίνει σε μιαν άγάπη που βρίσκεται στη τελειότερη της έκφραση. Κι' εξήγησα ότι ενώ τελειότερη έκφρασι της άγάπης την άπόλυτη ψυχική, πνευματική και σωματική άρμονία, που υπάρχει άνάμεσα σε δυο ανθρώπους που αγαπιώνται άληθινά.

Τώρα, αν αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια, είναι άλλος παράγων. Όστόσο, συμβαίνει. Δεν έχουν δική, λοιπόν, εκείνοι που δογματίζουν λέγοντας πως ή ζήλεια είναι αναπόσπαστη από την άγάπη.

Έχω μάλιστα τη γνώμη πως ή ζήλεια μπορεί να υπάρχει κι' εκεί που δεν υπάρχει άγάπη.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που συνήπτα στη ζωή μου και τίς όποιες είδα να φωλιάει ή πιο έξωφρενική ζήλεια, χωρίς και να συνυπάρχει ή άγάπη.

Θυμώμαι που έγνωρίσα κάποτε ένα ζευγάρι που ζηλεύονταν μεταξύ τους σε βαθμό άπίστευτο. Άρκαυσε να ρίξει μια ματιά εκείνη σ' έναν άλλον, ή όποια να φαινόταν ύποπτη σ' εκείνον, για να έπακολουθήσει όλόκληρη σκηνή. Ή να τηλεφωνή εκείνη στο γραφείο μια ώρα που εκείνος έπρεπε να είναι εκεί και να μην ήταν, για να έπακολουθήσουν δάκρυα, λυγμοί, νευρικές κρίσεις κτλ.

Και μου έδόθηκε ή ευκαιρία να δεβαιωθεί πως όλες αυτές οι έκδηλώσεις εκ μέρους και των δυο δεν ήταν επιφανειακές, όπως συμβαίνει συνήθως όταν έχουν ως αντικειμενικό σκοπό το να ρίξουν στάχτη στα μάτια ο ένας του άλλου, όπως λέμε. Όχι! Έπασχαν πραγματικά κι' οι δυο, υπέφεραν. Όστόσο κανείς από τους δυο δεν άγαπούσε τον άλλον. Κι' εκείνος ήταν έρωτευμένος με άλλην, κι' εκείνη με άλλον.

Τί συμπέρασμα πρέπει να βγάλουμε;

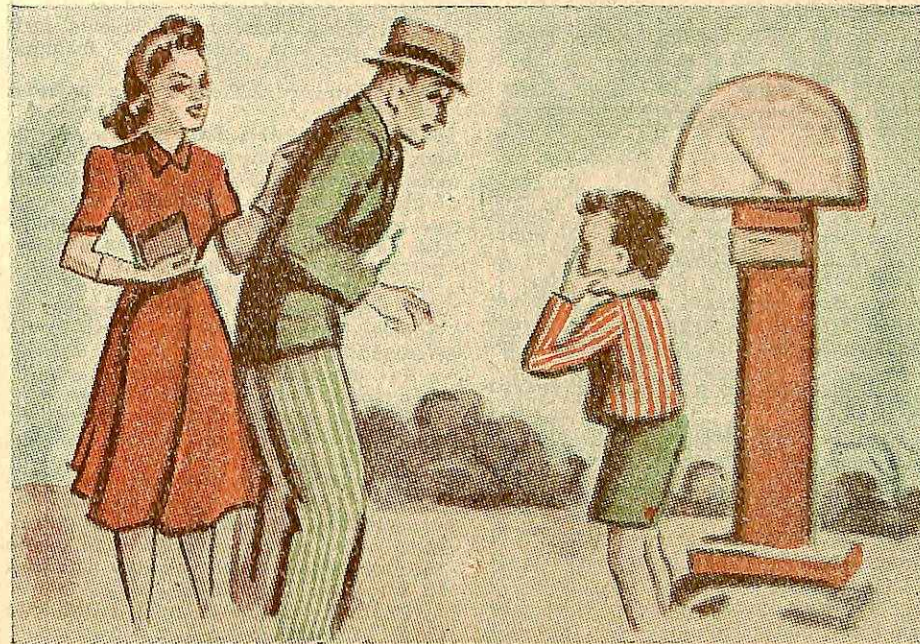
Ακόμη ποδ όλίγου καιού μου έτυχε να γνωρίσω κάποιον ή όποιος έπασχε στην ιδέα πως εκείνη πριν απ' αυτόν άγαπούσε κάποιον άλλον και του είχε πη ίσως τα ίδια λόγια που έλεγε τώρα και σ' αυτόν.

Έξήλανε δηλαδή το παρελθόν της. Προσπαθούσε, ούτε λίγο, ούτε πολύ, να την πείσει πως αν έπαιρνε τον πρώτο, θά την έσπαζε στο έζυλο. Κι' αυτόν τον πρώτο ούτε καν τον έγνωριζε αυτός.

Ε, λοιπόν, αυτός ή τρομερός ζηλιάρης δεν είχε ούτε ίχνος άγάπης μέσα του για την γυναίκα σ'τή. Άπλως του άρεσε. Είμαι άπόλυτως βέβαιη γι' αυτό, γιατί το διεπίστωσα από νίλια δυο μικροπράγματα. Γιατί την εξήλανε άφού δεν την άγαπούσε; Μα άπλούστατα, γιατί ή ζήλεια είναι έγωϊστικό συναίσθημα, που τίς περισσότερες φορές δεν έχει καμιά σχέση με την άγάπη.

Καλύτερα, λοιπόν, είναι να μην έφησυχάζουμε και να λέμε: «Μ' αγαπάει, γιατί με ζηλεύει...».

ΕΥΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ

ΜΕ ΈΝΑ

ΔΟΛΛΑΡΙΟ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Το κουδούνισμα του ζυπητηριού έκαμε τον Ουώλτερ Σμιθ ν' άνοιξη τα μάτια του με δυσφορία, και ή σκέψις ότι έπρεπε σε μισή ώρα να είναι στο γραφείο του και να χι μπροστά του τον γκρινιάρη τον προϊστάμενό του τον άνάγκασε να συγκεντρώσει όλο το θάρρος του, να διώξει την τεμπελιά του και να σηκωθεί απ' το κρεβάτι.

Άνοιξε το παραθύρο του. Ή πρωινή δροσιά και ο ήλιος μπήκαν στο δωμάτιο, και ο Ουώλτερ άνέπνευσε βαθειά.

— Α, όχι! Δεν πάω να κλειστώ στο γραφείο με τέτοιον θαυμάσιο καιρό, έφώναξε ο νέος. Θά πάω πως ήμουν άρρωστος... πώς, τέλος, κάτι μου συνέβη.

Το παραθύρο του βρισκόταν στο 4ο πάτωμα ενός ούρανοζύστη και το πανόραμα ήταν υπέροχο!

— Τί άφραστη ήμέρα!.., έπρόσθεσε.

Την στιγμή εκείνη, ξεπρόβαλε στο διπλανό παράθυρο ένα ξανθό κεφαλάκι.

— Πότε θά παντρευτούμε, Ουώλτερ; ρώτησε μια φωνή γαλήνη από δυο πολύ θαμμένα χείλη.

— Μπα, έσύ είσαι; είπε ο νέος γυρίζοντας έκπληκτος. Καλημέρα, Κάρολ.

— Πές μου, πότε θά παντρευτούμε;

— Μα... όχι σήμερα. Γιατί θέλεις να μου χαλάσεις αυτή την υπέροχη ήμέρα... Έχω μια ιδέα...

— Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτα... Πότε θά παντρευτούμε; Γιατί όχι σήμερα; Είναι κι' αυτή μια μέρα σαν τις άλλες.

— Όχι δά! Δεν έβρεις λοιπόν το μεγάλο νέο; Σήμερα είμαι άρρωστος!

— Έσύ... Όρεσι για άστειά έχεις...

— Ναί... δηλαδή... όχι... Άπλούστατα, δεν πρόκειται να πάω στο γραφείο μου. Έβρεις τί θά πη για μένο μια μέρα έλευθερίας; Θέλεις να κλωμε μια ωραία έκδρομή με την λιακάδα;

— Αν νομίζεις ότι μπορώ εγώ να παρίστανό διαρκώς την άρραδωνιστική σου ή μάλλον τή... νταντά σου, γελίεσαι πολύ, φιλαράκο μου.

— Κι' έσύ γελιόσαι άκόμα περισσότερο, άπήνησε ο Ουώλτερ σοβαρώτατος, αν νομίζεις ότι μπορώ να πάω για σύντροφο

της ζωής μου μια τέτοια νέα, τόσο άπαιτητική και γκρινιάρη σαν κι' έσένα.

— Α! έτσι; Διάλεξε λοιπόν άμέσως μιαν άλλη. Και δώσε μου πίσω το κασκόλ και την άσημμένα σιγαροθήκη που σου έχω ρισα πέτσι.

Και καθώς έλεγε αυτά, δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια της.

— Κάρολ! μικρή μου, έφώναξε ο Ουώλτερ, ή όποιος ήταν εύκολοσυγκίνητος.

Μα το ξανθό κεφαλάκι είχε κλείσει με όρμη το παράθυρο και δεν έαναπαρουσίαστηκε.

Πλησίαζε το βράδυ. Είχαν ήδη άνάψει οι πολύχρωμες ρεκαίμες στις προσόψεις των ούρανοζύστηων. Έπειτα από έναν πολυάρο περίπατο, ο Ουώλτερ Σμιθ άποφάσισε πιά να βγή από το Σέντραλ Πάρκ. Καθώς έχάζεσε κυττάζοντας τίς προθήκες των καταστημάτων, έτράβηξε την προσοχή του ένα άγοράκι ως 7 έτών, που στεκόταν στο πεζοδρόμιο και έκλαιγε άπελπισμένα. Είπαμε ήδη ότι ή ήρας μας συγκινούνταν εύκολα. Έξ άλλου, άγαπούσε και τα παιδιά. Πλησίασε, λοιπόν, τον μικρό, που άκούμπωσε σ' ένα από τα πολυάρια εκείνα αυτόματα μηχανήματα κάθε είδους που γελίζουν τους δρόμους της Νέας Υόρκης για να πληροφρούν άμέσως τους διαστειγμένους για το βόρος τους, να μοιράζουν τσιγάρα ή σοκολάτες κτλ.

— Τί έπαθες; Γιατί κλάις; ρώτησε ο Ουώλτερ.

— Έριξα εκεί μέσα 10 σέντς, για να πάρω καραμέλλες, του εξήγησε ο μικρός δείχνοντάς του το μηχανήμα. Χί, χί, χί... χάλασε όμως ή μηχανή και δεν βγήκε τίποτα. Χί, χί, χί...

— Για, να δοκιμάσουμε, είπε ο νέος παραμερίζοντας το παιδί και άκούμποντας για να κυττάξει.

— Άμέσως όμως εξέσπασε στα γέλια.

— Καλό κι' αυτό!, έφώναξε. Είναι χωρίς για σένα, πιστικό! Πόσων χρόνων είσαι;

— Έπτά, κύριε.

— Έ, πρέπει να περιμένεις λίγα χρόνια... Να, πάρε 10 σέντς, αυτά που σου φαγε ή μηχανή. Και για σένα είναι καλύτερα ν' αγοράσεις τίς λιχουδιές σου απ' τον καραμελά. Κατάλαβε;

Ο μικρός έφυγε τρέχοντας κατενθουσιασμένος και ο Ουώλτερ έμεινε με το βλέμμα κορπωμένο στο μηχανήμα που είδαμε για πρώτη φορά από σφάλτο, με γράμματα φωτισμένα που έλεγαν:

«Ζητείτε σύζυγον, ναρέ; Είπατε δειλός ή δίχως γνωριμίες; Ρίξτε εδώ ένα δολ-

λάριο, κατεβάστε τον ένα από τους τέσσερις μοχλούς, που βρίσκεται άριστερά, και γυρίστε το χερούλι. Άνάμεσα στις φωτογραφίες που θά παρελάσουν έμπρός σας, θά βρήτε άσφαλώς την σύζυγον της άρεσκείας σας. Κάθε φωτογραφία γράφει από κάτω όνομα, ηλικία, προίκα και διεύθυνσι της ύποψηφιας. Οι τέσσερες μοχλοί αντίστοιχούν στις ξανθές, στις μελαχροινές, στις καστανές και στις κοκκινομαλλούσες. Προσοχή! Σας προσφέρουμε την εύτυχία μ' ένα δολλάριο!

— Δεν άποφάσισα να βρώ άλλη μνηστή για πείσμα της Κάρολ; έσκέφθηκε ο Ουώλτερ. Νά, λοιπόν, μια ευκαιρία.

Χωρίς να διστάσει περισσότερο, έριξε ένα δολλάριο, έπάτησε τον μοχλό των μελαχροινών και γύρισε το χερούλι.

Άφού εκύτταξε προσεκτικά περί τίς 40 φωτογραφίες, δεν βρήκε καμιά του γούστου του.

— Αυτή είναι άπάτη. Θά διαμαρτυρηθώ στην εταιρία που έχει έγκραψήσει αυτές τίς παληομηχανές.

— Δεν κυττάζετε και τίς ξανθές; άκουσε μια φράσι πίσω του να του λή ειρωνικά.

Ο νέος έγύρισε, έτοιμος ν' άπαντήσει θυμωμένα, αλλά έμεινε θαμπωμένος απ' το γλυκό βλέμμα της νέας. Ή ιδιοκτήτρια των υπέροχων αυτών ματιών ήταν ένα θαυμάσιο υπόδειγμα μοντέρνας νέας: μελαχροινή, καλοφτιαγμένη, εύσταλης, εύκινητη.

— Όχι... δεν δοκιμάζω, κατώρθωσε επί τέλους ν' άπαντήσει ο Ουώλτερ ύστερα από έναν έκστατικό θαυμασμό. Σας είχα ριστώ για την συμβουλή, αλλά αυτή ή κουτομηχανή με άπογοήτευσε άρκετά...

Άλλως τε δεν είναι του γούστου μου οι ξανθιές.

— Λυπούμαι για λογαριασμό τους... Υπάρχουν όμως και οι καστανές, κι' οι κοκκινομαλλούσες.

— Όύτε κι' αυτές μ' άμέσουν!

— Έ, τότε λοιπόν, μην παντρεύεσθε.

— Αύτο, φυσικά, θά έκανα αν ήμουν άποχρεωμένος να βρω σύζυγο μ' αυτό το μηχανήμα... Με συγκυροείτε όμως, έλάχασα να σας συστηθώ... Ουώλτερ Σμιθ.

— Χαίρω πολύ. Φάνυ Σόρτ.

— Ξεδώξα ένα δολλάριο, αλλά εύγνωμόν το μηχανήμα αυτό, που μου έδωσε την ευχαρίστησι να σας γνωρίσω. Μια τέτοια χαρά αξίζει να πληρωθώ με έκατό, με χίλια δολλάρια.

— Είπατε λοιπόν τόσο άνοιχοτήρης; Άσχημο έλάττωμα για έναν ύποψήφιο σύζυγο.

— Δεν ζητώ τίποτε καλύτερο παρά να διαρθωθώ. Και αν έλασσε τίς ή μνηστή μου δεν θά άμφεβαλα καθόλου για την επιτυχία των μαθημάτων.

— Δεν είμαι όμως ή μνηστή σας...

— Καί τί σας έμπνίδει να γίνετε;

— Ω, τρέχετε πολύ, κύριε Σμιθ.

— Λέγετέ με Ουώλτερ, είναι προτιμότερο... Λοιπόν πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

— Πότε θά παντρευτούμε, Φάνυ;

Τὸ ἰδεῶδες ΖΕΥΓΑΡΙ

ΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΠΡΟΣ ΓΝΩΣΙΝ ΚΑΙ ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΙΝ

Τὸ ἰδεῶδες ζευγάρι δὲν ὑπάρχει: τὸ ξέρομε πολύ καλά αὐτό. Γιατί ἀν ὑπῆρχε, ποῖος θάταν ἐκεῖνος πού δὲν θὰ τῷ ξέρε; Καὶ θὰ μαθαίναμε ὅλοι πῶς εἶνε καὶ γιατί εἶνε κατ' αὐτὸν καὶ ὄχι κατ' ἄλλον τρόπο. Καὶ ὅμως ὅλοι μας, κατὰ τὰ καλύτερα νεανικά μας χρόνια ἀναιρευθήκαμε νὰ σχηματίσωμε ἕνα ἰδεῶδες ζευγάρι μετ' ὁν ἀνθρώπου πού ἀγαπᾷ σάμε, πού ἐλατρεύσαμε...

Κανένας, βέβαια, δὲν μ' ἐρώτησε ποῖος θὰ ἦταν, κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ ἰδεῶδες ζευγάρι. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ πῶ: γόνος: θὰ ἦταν ἕνα ἀνδρόγυνον πού ν' ἀγαπᾷται κατὰ τὸν τελειότερο, τὸν ἰδανικώτερο τρόπο.

Ἡ λατρεία αὐτὴ δὲν θὰ ἐκδηλώνεται μετ' ὁσπασμωδικὰ σφίξιματα τῶν χειρῶν μπροστὰ σὲ τρίτους, σὲ δημόσια κέντρα. Δὲν θὰ περνοῦν τίς ὥρες τους κυττώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὰ μάτια, μετ' ὁ παρούσα ἡ ὄχι τοῦ ἀδιακρίτου φεγγαρίου. Ἡ σύζυγος δὲν θὰ γαργαλήσῃ τὸν ἀντρα τὴν στὸν λαιμό, ὅταν αὐτὸς εἶνε βυθισμένος στὸ διάδασμα ἔστω καὶ μίας περιγραφῆς ποδοσφαιρικοῦ ἀγώνος καὶ εἶνε γεμάτος ἀγανάκτησι γιατί ἡ ὁμάδα τῆς προτιμήσεώς του ἐσημείωσε λιγώτερα τέρματα ἀπ' τὴν ἄλλη.

ΟΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟΥ

Ὁ σύζυγος δὲν πρέπει ν' ἀγκαλιάζῃ ξαφνικά τὴν γυναῖκα του ὅταν ἐκείνη ἀφεταί, δηλαδή κατὰ τὴν ἱερώτερη στιγμὴ τῆς ἡμέρας γιὰ μιά γυναῖκα. Ἰδεῶδης εἶνε ὁ σύζυγος ἐκεῖνος πού διαλέγει τὴν πῶ κατὰλληλη στιγμή γιὰ νὰ ἀπαυαλάδῃ τὴν γυναῖκα του ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, ὅτι ζῇ μονάχα γι' αὐτὴν, ὅτι χωρὶς αὐτὴν ἡ ζωὴ του δὲν θάχε κανένα σκοπό. Ἰδεῶδης εἶνε ὁ ἀντρας αὐτός πού, λέγοντας αὐτὰ, τὰ πιστεύει, πού εἶνε εὐλικρινής.

ἕναν ἀντρα καὶ μιά γυναῖκα πού ἔχουν τὰ ἴδια προτερήματα καὶ, πρὸ πάντων, τὰ ἴδια ἐλαττώματα. Τὴν ἴδια ἀγάπη, πρὸς τὴν περιπέτεια, τὴν ἴδια λαίμαργία, τὴν ἴδια μανία γιὰ τὰ σπῶρ, τὴν ἴδια θέλησιν γιὰ ἐργασία. Γιατί ὅλ' αὐτὰ μᾶς, μὴν ποῦν ν' ἀποτελέσουν στερεώτατες ἐλπίσεις γιὰ μιά μόνιμη εὐτυχία.

Ἄς ἀφήσωμε κατὰ μέρος τὴ ματαιὸς δοξίαν καὶ τὴν τσιγγουνιά, δύο ἐλαττώματα πού ἔχουν τὴν τρομερὴ δύναμιν νὰ ἐνώνουν δύο ὑπάρξεις, ἀλλὰ πού εἶνε φορικτὰ καὶ ἀπαίσια, καὶ μάλιστα ἀνίπαθητικά. Ξέρομε ὅμως πολὺ καλά, ὅτι τὸ ἰδεῶδες ζευγάρι γιὰ κανέναν λόγο καὶ καμμίαν αἰτία δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀντιπαθητικό. Τουναντίον μάλιστα...

Τὸ ἰδεῶδες ζευγάρι πρέπει νὰ περνᾷ ἀπαρτήρητο.

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ οὔτε ὁ ἀντρας, οὔτε ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε ζηλότυποι καὶ ὁ μὴν, ἀν τὸ ὄνομα μίας γυναίκας ἢ ἑνὸς ἀνδρὸς βγῇ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἑνὸς ἢ τῆς ἄλλης, δημιουργοῦνται ἀμέσως μικροεπεισόδια πού καταστρέφουν τὴν εὐτυχία. Ἡ ἀπερίοριστη ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ ἀδικοιολόγητη ζήλεια σπρώχνουν πρὸς τὴν ἀπιστίαν, πού πρέπει νὰ εἶνε τελείως ἀγνωστὴ στὸ ἰδεῶδες ζευγάρι.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΚΑΥΓΑ

Τὸ ἰδεῶδες ζευγάρι τσακώνεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ξέρε ὅμως νὰ διαλέγῃ γιὰ τοὺς καυγάδες του αἰτίες δευτερευούσης σημασίας καὶ ἀποφεύγει αὐτὲς πού μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀδίκαια λόγια. Οἱ μικροκαυγάδες ἀκολουθοῦνται πάντα ἀπὸ γλυκὴ συμφιλίωση, πού κάνουν τὴ ζωὴ ἀκόμα πῶ εὐχάριστη.

Ἰδεῶδες εἶνε τὸ ζευγάρι ἐκεῖνο πού ξέρε νὰ ἀντιμετωπίζῃ μετ' ἡσυχίαν τὴν μετὰ γλυκύτερος καταστροφῆς, εἶνε αὐτὸ πού, ἐνώνοντας δύο ἀδυναμίες ξέρε νὰ δημιουργῇ μιά δύναμιν πού τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν νικήσῃ, οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος.

Ἰδεῶδες εἶνε τὸ ζευγάρι ἐκεῖνο πού συγγαρεῖ ἀμοιβαίως τὰ πταίσματα, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇ αἰώνιαν εὐγνωμοσύνη.

Τέλος, ἰδεῶδες εἶνε τὸ ζευγάρι ἐκεῖνο πού θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελέσῃ κάθε ἀνδρα καὶ γυναῖκα μετ' ἡσυχίαν καλὴ θέλησιν, ὑπομονὴ καὶ κατανόησιν.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ

ΕΝΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΟΡΓΑΝΙΚΟ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ

Ἀρωτήσωμε ἕναν γιατρό νὰ μᾶς πῇ ἡ εἶνε ἡ καρδιά, θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ὅτι εἶνε ἕνας κοῖλος μῦς, τὸ κεντρικὸν ὄργανον τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος.

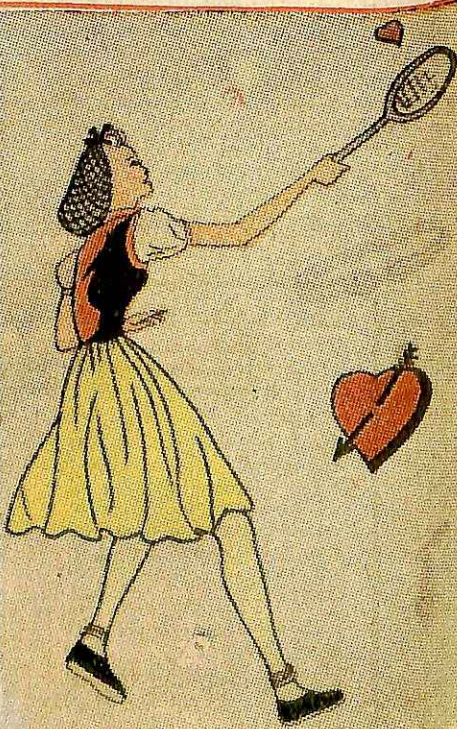
Ἄν ἀπευθυνθῶμε σ' ἕναν ποιητὴ καὶ τοῦ κάνωμε τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν, θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, μετ' ἡσυχίαν, ὅτι ἡ καρδιά εἶνε ἡ καρδιά τῆς ἀγάπης, ὅτι ἡ καρδιά μοιάζει μετ' ἡσυχίαν σφαῖρα τοῦ τένις, πού πηδαῖ ἀπὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλον στὸ ἀμοιβαῖον παιγνίδι τῆς ἀγάπης.

Ἕνα παιδί, θὰ μᾶς πῇ ὅτι μέσα στὸν θώρακα ἔχομε κλεισμένο ἕνα μεγάλο ρολοῖ, πού κάνει ἀδιάκοπα τικ-τάκ, ἀρκετὰ δυνατὰ ὥστε ν' ἀκούεται καὶ ἀπ' ἔξω.

Μιά γυναῖκα ὅμως θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ πῶς ἡ καρδιά εἶνε ἡ ἔδρα τῶν πῶ ἀνθρώπων καὶ στοργικῶν αἰσθημάτων καὶ ὅτι τὴν καρδιά βρίσκειται ἡ πεμπτοσύνη τοῦ καθενός.

Ὅλοι, τέλος πάντων, θὰ μᾶς ἀπαντήσουν ὅτι ἡ καρδιά εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ τὴν σωματικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ ζωὴ, καὶ ἴσως γι' αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς εἶνε τόσο γνωστὸ καὶ τόσο ἐκμεταλλεύσιμον.

Ὅταν ἔχομε καμμίαν στενοχώριαν, λέμε ὅτι μᾶς πονάει ἡ καρδιά, ὅτι μᾶς ἐ-

πίσσε ἡ ὅτι μᾶς τρέμει ἡ καρδιά. Καὶ γὰ ἴδια λέμε ὅταν εἴμαστε ἐρωτευμένοι. Ἡ καρδιά εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγά-

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ

Μοντέρνο διηγηματάκι

Τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ ἦταν τὸ ὡραιότερον καὶ τὸ καλύτερον, γιατί ἦταν τὸ μοναδικόν, (τὰ ἄλλα ἦταν πανσιόν) στὴ γραφικὴ αὐτὴ γωνία τῶν Βοσγίων ὅπου ἐπῆγαινε κανεῖς τὸν Αὐγούστο γιὰ νὰ πῇ νερὸ ἀπὸ τὴν θαυματουργὴ πηγὴ πού ἐθεράπειε σχεδὸν κάθε ἀρρώστειαν.

Τὸ ξενοδοχεῖο αὐτό, λοιπόν, δὲν ἦταν μετὰ γὰρ, ἀλλὰ πολὺ συμπαθητικὸν στὴν ἐμφάνισιν, μετὰ τὰ ξύλινα μπαλκόνια τοῦ σκοῦρου φόντου τῶν ἐλάτων. Μοῦκανε καλὴ ἐντύπωση.

Ὅταν ἐφθασα ἐκεῖ μετ' ὑπεδέχθη ἡ ἰδιοκτήτρια, μιά μελαχροινούλα μετ' ὡραία μάτια, καὶ ἔδωκε ἕνα δωμάτιον καὶ μετ' ἡσυχίας μόνον. Ἐνῶ ἔκανα τὴν τουαλέτταν μου, ἀντηλήθηκα ὅτι δὲν ὑπῆρχε πετσετά.

Ἐχτύπησα τὸ κουδούνιν κ' ἐπερίμενα. Δὲν παρουσιάσθη κανεῖς. Ξαναχτύπησα πῶ ἐπιμονα καὶ πάλιν τίποτα... Κατέβηκα τὴν σκάλα, πολὺ φουρκισμένος, ἀλλὰ ὁ θυμὸς μου δὲν ὄρηκε τρόπο νὰ ξεσπάσῃ. Τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου ἦταν ἀδειον. Ξαναχτύπησα ἕνα κουδούνιν πού ἦταν μπροστὰ μου κ' ἐπερίμενα. Καὶ πάλιν κανεῖς... Στὸ χάλ, ὄρηκα ἕναν κύριον πού μ' ἐκτύπησε χαμογελῶντας. Γιατί χαμογελοῦσε ἔτσι; Γιὰ τὰ κατσοφιασμένα μούτρα μου; Γιὰ τὴν ἀπότομην χειρωνακτικῆς μου;

— Ζητάτε τίποτα; μ' ἐρώτησε.

— Ναί, ζητῶ ἐπὶ τέλους κάποιον. Τί κατὰστάσις εἶνε αὐτῇ;

— Ἄ, κύριε, θὰ ἰδῇτε ἐδῶ χειρότερα πράγματα! Ἡ περιποίησις τῶν πελατῶν δὲν εἶνε ἰδεῶδης, σᾶς βεβαίως. Ἐχει ἀνάλαβει τὰ καθήκοντα τῆς καμαριέρας ἡ ἰδιοκτήτρια, ἡ ὁποία ἔχονα πάντα κατὰ. Ὁ ἀντρας τῆς μαγειρεύει στὴν κουζίνα, μετ' ἀποτέλεσμα ὄχι καλύτερον...

ὑποθέτω ὅτι θὰ κάνετε κ' ἐσεῖς ὅπως ὅλοι μᾶς. Στὸ τέλος θὰ συνηθίσετε καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ ἐλλείψεις θὰ σᾶς γοητεύσουν. Τὸ ξενοδοχεῖον, κύριε μου, διευθύνεται ἀπὸ

δύο... μὰ δὲν διαβάσατε τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ; «Οἱ δύο ἐρωτευμένοι». Καὶ εἶνε ἀλήθεια. Τοὺς βρίσκειτε νὰ χαρᾶνουν σὲ κάθε γωνίαν. Ὅταν δὲν φιλοῦνται, κάνουν μιά σκληρὴ ζήλειαν γιὰ νὰ ξανασυμφιλίωθουν καὶ ν' ἀγαπηθοῦν περισσότερο. Καὶ μὴν παιδιὰ! Νὰ εἶνε νεῶπανδροι καὶ νὰ κρατοῦν τὸ δάρος, τίς εὐθύνες, τοὺς κόπους ἑνὸς ξενοδοχείου!.. Γὰ νὰ λειτουργῇ καλὰ ἕνα ξενοδοχεῖον πρέπει νάχη κανεῖς τὰ μυαλά στη θέσιν τους. Ὅταν ὅμως τὰ ἔχη χάσει ἀπ' τὸν ἑρῶτα... Ἀλλὰ, τί τὰ θέλετε, εἶνε τόσο χαριτωμένοι καὶ συμπαθητικοὶ δυὸ ἀνδρῶν πού ἐρωτευμένοι... Δὲν συμφωνεῖτε;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάστηκε ἡ ἰδιοκτήτρια.

— Νομίζω ὅτι ἀκουσα τὸ κουδούνιν..., μὴν εἶπε δειλά. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ ἦμουν μετ' ὁν ἀντρα μου...

Ἀντήλλαξα ἕνα χαμόγελο μετ' ὁν συνομιλῆσιν μου. Ἐπειτα ἐξήγησα μιά πετσετά, χωρὶς θυμὸν πῶ.

Δὲν μὴν εἶχε πῶ ψέματα ὁ κύριος ἐκεῖνος; Τὸ ξενοδοχεῖον λειτουργοῦσε ἐλαττωματικὰ.

Ὅταν ἐγύρισε στὸ δωμάτιόν μου καὶ θέλησα νὰ πάρω ἕνα μάντιον πρὸ τῶν φεγγαριῶν, ἡ βρύση ἦταν χαλασμένη. Παρ' ὅλ' ὃν νὰ ξαναχτυπήσω τὸ κουδούνιν. Ἀλλὰ συγκρατήθηκα κάνοντας τὴ σκέψιν: «Θὰ τὴν

ἀνυποχώρητος, ἀσφαλῶς». Ὅταν κατέβηκα, τὴν ὄρηκα καθισμένην δίπλα στὸν ἀντρα τῆς.

— Ξέρετε ὅτι ζεστὸ νερὸ δὲν ὑπάρχει στὸ μπάνιον; τῆς εἶπα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου δὲν ἐφάνερνε καθόλου δυσανεξία. Ἐν τούτοις, ὁ ξενοδόχος ἐπήδησε ὀρθῶς καὶ μετ' ἡσυχίας εἶπε στὴν γυναῖκα του:

— Πῶς, δὲν διωρθώθηκε ἡ βρύση τοῦ ἀνδρ. 7; Μὰ σοῦ εἶχα πῇ νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν ὑδραυλικόν.

— Ὁ! ἀγάπη μου, σοῦ ζητῶ συγγνώμην, τὸ ἔξεχασα..., ἀπάντησε ἐκείνη.

Τὸν ἐκτύπησε μετ' ὁν μάτια τυφελὰ, ἔτοιμα νὰ δακρύσουν ἀν ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς μιλά ἔτσι ἀυστηρά... Ἐννοεῖται δὲν ἐπέμεινα περισσότερο. Δὲν θὰ σᾶς φονιάταν κ' ἔσας ἀσυγχώρητο νὰ γίνετε αἰτία ἑνὸς καυγᾶ μετὰ δύο ἀγαπημένων πλασμάτων;

Ἐφθασε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ὅταν ἐσερβιρίστηκε τὸ ψάρι, ἐπειδὴ δὲν ἦταν καλὰ τὸ ἀποψιμένο, οἱ πελάται πού ἔτρωγαν κατὰλαβαν ἀμέσως ὅτι κατὰ συνέθεσιν μετὰ τῶν ἐρωτευμένων.

Ἀκουσα νὰ ψιθυρίζουν γύρω μου ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο τραπέζι:

— Τί τὰ θέλετε, εἶνε ζήλιος! — Ὅα εἶδε ἴσως τὸν δασοφύλακα νὰ ἀνῇ τὸν συνηθισμένον περίπατον ὡς ἐδῶ... Αὐτὴ ὅμως εἶνε σθῶα, ἡ καμμένη, τὸν λατρεῖ τὸν ἀνδρα τῆς.

Τὸ κρέας πού ἐσάγαμε μετὰ τὸ ψάρι, ἔχε κατὰ τὸ μαγεῖρεμα.

— Τί νὰ σημαίνει ἀραγε αὐτό; εἶπε καὶ ποῖος.

— Ἐπιμονὴ στὸν καυγᾶ ἢ συμφιλίωσις; Ἡ ξενοδόχος παρουσιάστηκε ἀνάμεσα στὰ τραπέζια χαμογελοῦσα. Ὅλοι ἀνέπνευσαν μετ' ἀνακούφισιν. Ἐπρόκειτο περὶ συμφιλίωσης!

Κάποια στιγμὴν παρουσιάστηκε καὶ ὁ ξενοδόχος μετ' ἡσυχίας μαγεῖρου. Ἡ γυναῖκα του τότε ρώτησε δυνατὰ στὸν διπλὸν νόμον:

— Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ κρέας; — Ὑπέροχον!, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Βλέπετε λοιπόν, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ νῆα γυναῖκα στὸν ἀντρα τῆς.

— Ναί, ἴσως..., ἀπάντησε ἐκεῖνος. Φοβήθηκα μήπως...

— Εἶνε ὑπέροχον, πολὺ νόστιμον, ἐφ' ὅσον ἔσαν ὅλοι μᾶζί.

Ἐμεινα τρεῖς μέρες στὸ ξενοδοχεῖον αὐτό. Καθημερινῶς συνέβαιναν τὰ ἴδια. Τὸ πρῶγμα πού ζητοῦσαν ὅλοι στὴν 8 δὲν ἦταν ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὴν 9. Ποῖος μποροῦσε ὅμως ν' ἀπαιτήσῃ νὰ ξυπνοῦν ἑνώρις δυὸ ἐρωτευμένοι;

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, ὅλοι ἐμειναν ἕνα ζεύγος καθισμένοι σ' ἕνα παγκάκι τοῦ κήπου... Κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ ἢ νὰ βάλῃ τὸ ραδιόφωνον. Ὁ ἔρως ἦταν σεβαστός. Οἱ πελάται μιλοῦσαν στὸ ἀνδρόγυνον φιλοφρονητικά, πάντοτε μετ' ἡσυχίας ὅπως ἀγγίξει κανεῖς κατὰ πολὺ εὐθραυστον εἶνε ὁ ἔρως;

Πρὸς τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας, δρισκόμενοι στὴν κάμαράν μου, ὅταν ἀκουσα ἔξωθεν στὸν διάδρομον πῶ φωνῆς πῶ ἐμειναν. Κατάλαβα ὅτι ἦσαν οἱ «δυὸ ἐρωτευμένοι».

Ἐπρόσεξα λοιπόν στὴν φιλονικίαν τους καὶ κατάλαβα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ καυγᾶ ἐρωτευμένων. Κάθε ἄλλο!..

Τὸ ζεύγος ἐγκρίνισεν, ἀντήλλαξαν τὰ παράπονα καὶ τὴν κατηγορίαν δυὸ συζύγων κουρασμένων ἀπὸ τὸν ἀναγκαστικὸν δεσμό τους, καὶ ἐβρίζονταν μάλιστα αὐτοάδιστα. Βέβαιος ὅτι δὲν μετ' ἡσυχίας τ' αὐτὰ μου, ἀνοῖξα τὴν πόρταν γιὰ νὰ πεισθῶ. Οἱ δυὸ σύζυγοι τάχασαν ὅταν μετ' εἶδαν. Ἐνόμεναι ὅτι ὅλα τὰ δωμάτια ἦσαν ἀδειασμένα. Ὁ ξενοδόχος κατέβηκε ἀμέσως τῆς σκάλης. Ἡ γυναῖκα του μὴν ἐξήγησε τότε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους τῆς:

— Τί τὰ θέλετε, πρέπει νὰ τὰ βγάλῃ κανεῖς πέρα ὅπως μπορεῖ... Εἶνε τόσο δύσκολη σήμερὰ ἡ ζωὴ! καὶ τόσο κουραστικὴ ἡ δουλειὰ ἑνὸς ξενοδοχείου!.. Ἐπρεπε νὰ περιορίσωμε τὰ ἐξοδα μας, δὲν βρίσκω φθηνὸν προσωπικόν. Ἀνέλαβα ἐγὼ τὸ συγγίμνασμα τῶν δωματίων καὶ τὸ σερβίρισμα καὶ ὁ ἀνδρας μου εἶνε ἀμέγερτος, χωρὶς νὰ ἔχη ἰδέαν ἀπὸ κουζίνας... Γὰ νὰ εἶνε ὅμως ἐπιεικεῖς οἱ πελάται, γιὰ νὰ μὴν θυμῶνουν μετ' ἡσυχίας μας, εἴχαμε τὴν ἐμπεισίαν νὰ παραστήσωμε τοὺς ἐρωτευμένους κ' ἐβάλαμε καὶ τὴν ἐπιγραφὴν στὸ ξενοδοχεῖον μας.

Ἦταν μιά ἰδέα θαυμασία γιατί οἱ δουλειές μας πᾶνε περίφημα. Συγχωροῦνε ὅλα τὰ λάθη στὸς ἐρωτευμένους...

— Καὶ δὲν ἀγαπήσατε ἀλλήλιν; ρώτησα ἀπογοητευμένος.

— Ὁ ἀντρας μου μετ' ὁν τρεῖς γιὰ τὴν πρόβαν μου μόνον κ' ἐγὼ γιὰ νὰ μὴ μείνω γεροντοκόρη. Σκεφθήκαμε ὅτι ὁ ἔρως θάρχοταν μετ' ὁν καιρὸν, ἀλλὰ συνέβη τὸ ἀντίθετον...

Ἐπῶγα τὸ ἴδιον βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, τὴν ὥραν πού οἱ δυὸ σύζυγοι ἐκάθονταν στὸ συνηθισμένον παγκάκι στὸν σκοτεινὸν κήπον. Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὴν μέση καὶ ἐκείνη ἀκούμπουσε τὸ κεφάλιν τῆς στὸν ὤμον του. Κατακουρασμένοι ἀπὸ τὴν δουλειὰ τῆς ἡμέρας, θὰ ἐνύσταζαν ἀσφαλῶς καὶ θὰ ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθοῦν...

Μιά γρήνη κυρία μου τοὺς ἐδείξε μετ' ἡσυχίας φερό χαμόγελο:

— Τί ὁραῖος πού εἶνε ὁ ἔρως! — Συγκινητικώτατος!, ἀπάντησα ἐγὼ ΤΕΑ ΠΕΡΙΒΙ

★ Ὅσο μεγαλώνει ὁ ἀνθρώπος, τόσο πῶ πολὺ φαίνονται τὰ πνευματικὰ ἐλαττώματά του, ὅπως γίνεται καὶ μετὰ τὰ σωματικά. (Λ. Ρ. Ο. Σ. Φ. Ο. Κ. Ω.)

ΡΑΧΗΛ

ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ & ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Η Χρύσω ή πεντάμορφη, ή γυναίκα του ηρωικού Μάρκου Μπότσαρη, καθόταν μελαγχολική στο δωμάτιό της και ύφαινε στον αργαλειό, όταν απότομα άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο Άλῆ Πασάς.

Τα μικρά πονηρά μάτια του έλαμπαν παρὰξένα.

— Όλα έτελείωσαν μιά χαρά!, είπε τρέχοντας τὰ χέρια του εύχρηστοί. Οί Σουλῳάτες αγάπησαν πάλι με τόν Άλῆ, και γέννηκαν σύμμαχοί μου... Τώρα πιά δέν φοβάμαι ούτε τόν Μπραῆμ, ούτε τόν Σουλῳάνο που επικήρυξε τὸ κεφάλι μου... Για τὸ κύρος αὐτῆς τῆς συμφωνίας μας, θὰ ξέρεις, Χρύσω, ότι ανταλλάξαμε ὁμήρους. Έγώ έδωσα τὸν έγγονό μου Βελῆ στους Σουλῳάτες κι' αὐτοὶ μούδωσαν ένα σένα... "Α! μὰ τὴν ἀλήθεια, πὶό χαριτωμένη έγγύση δέν θὰ μπορούσα νάχω...

Προχώρησε πρὸς τὴν ὡραία γυναίκα τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ στάθηκε μπροστά της, κυττάζοντας τὴν με θαυμασμό.

— Πόσω χρόνους είσαι, ὡρέ; τὴν ρώτησε χαμογελώντας.

— Είκοσιδύο... ἀπάντησε αὐτὴ δειλά.

— Κι' ἔμένα πόσο με κάνεις;

Ὁρθώθηκε με περιφάνεια, ἐκάθισε τὴν μακρὰ λευκὴ γενειάδα του κι' ἐπερίμενε με λαχράρα τὴν ἀπάντησή της. Ἡ Χρύσω ἐκύτταξε προσεκτικὰ τὸν Άλῆ. Εἶχε ἀκούσει πολλὰ γιὰ τὸν βίαιο καὶ ἐρωτικό χαρακτήρα του, γιὰ τὴν νεάζουσα ἰδιουσυκрасία του, γιὰ τοὺς ἐρωτικούς ἔθλους καὶ τὴν μανία του νὰ ἐμφανίζεται στίς γυναῖκες σὰν γόνος. Καὶ θέλοντας νὰ τὸν κολλῶσει, ἀπάντησε:

— Μὰ... ὄχι περισσότερο ἀπὸ πενήντα, πενήντα πέντε...

Μιά ἀστασπῆ ἐφῶτισε τὰ μάτια τοῦ τυράννου. Ἦταν φανερό ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτῆς τὸν ἐκολάκεψε πάρα πολύ. Γιατί, εἶχε ἤδη περσμένα τὰ ἔβδομηντα...

— Καὶ δέν μου λές τώρα, Χρύσω μου πεντάμορφη, συνέχισε ὁ Άλῆς. Τὸν παινεμένο μας τὸν Μάρκο Μπότσαρη, τὸν ἀντρα σου, τὸν ἀγαπούσεσ πολύ;

— Θεέ μου, τί ρώτημα εἶνε αὐτό; Γιατί μ' ἐρωτᾷς; Τί συμβαίνει;... ἐφῶναξε τρομαγμένη ἡ νέα κοπέλλα ἐνῶ χίλιες δυὸ καὶ σέψεις περνούσαν ἀπ' τὸ μυαλό της.

— Τίποτε δυσάρεστο δέν συμβαίνει... τὴν καθησύχασε αὐτός. Μόνο ἔλεγα... ἔλεγα πὺς ἂν δέν τὸν ἀγαπούσε... ἢ ἂν τὸν χὸν αὐτὸς δέν σούδινε τὴν σημασία σου; σὺ πρέπει, θὰ μπορούσα ἐγὼ νὰ σοὺ χάριζα μίαν ἀγάπη τέτοια, ποὺ ποτὲ σου

δέν θὰ φαντάστηκες τὴν μορφὴ της...

Θαρρετὰ ἔπλωσε τὰ χέρια του καὶ τὴν ἐπίασε ἀπ' τὰ μπράτσα καὶ σφίγγοντάς τὴν με μὲν συγκαταρούμενον πόθο, ἐπεχείρησε νὰ τὴν φέρῃ ἐπάνω στὸ στήθος του... Μὰ δέν ἐπρόλαβε. Γιατί ἡ Χρύσω ἦταν χειροδύναμη. Καὶ με μιά δυνατὴ σπρωξιά, τὸν ἀώθησε μακριὰ της, φωνάζοντας κακῶς ἀνακτισμένη:

— Ἐλεεῖνέ! Ἀθλίε!

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ἦταν ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἡ περὶ φανῆ Χρύσω, ἡ ἡρώικη Σουλῳίτισσα ἀγωνίστρια, κλειδῳθηκε στὸ δωμάτιό της ἐνῶ εἰδοποιούσε μ' ἕναν ὑπνρέτη τὸν Άλῆ ὅτι ἂν δέν σεβόταν τὴν φιλοξενουμένη καὶ ὁμηρό του, θὰ εἶχε νὰ κάνει με τὸν σύζυγό της τὸν Μπότσαρη, ποὺ δέν ἀστενεύονταν διόλου στὰ ζητήματα αὐτὰ τῆς τιμῆς.

Ὁ Άλῆς ἐδέχθηκε μ' ἕνα πονηρὸ χαμό χελο τὴν εἰδοποίησή της.

— Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ γίνῃ δική μου... εἶπε στὸν ὑπνρέτη ποὺ τούφερε τὸ μῆνυμά της καὶ ποὺ τὸν εἶχε τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ἀλλὰ πῶς;

Ἐχῶς τὰ χέρια του μέσα στὴν γενειάδα του, σημειὸν ἀμνηχανίας καὶ ἀρχισε νὰ διαλογίζεται. Τὸ ζήτημα τῆς κατακτήσεως τῆς Χρύσας ἦταν φανερό ὅτι τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ... Τόσο, ὅσο καὶ οἱ σοβαρώτερες ὑποθέσεις τῆς χώρας του... Τέλος, τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ μιά χαρούμενη λάμψη.

— Βρήκα!, ἐφῶναξε στὸν ὑπνρέτη τοῦ ποὺ στεκόταν ἀκόμη κοντὰ τὸν ἀκίνητος, περιμένοντας τὴς διαταγῆς του. Ἡ Χρύσω πρέπει νὰ θελήσῃ μόνη της... Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσῃ. Πῶς ὅμως; Θὰ θελήσῃ;

— Ἀλήθεια, παῖδά μου, θὰ θελήσῃ, ἔραγε; ἐπανελάβε μηχανικὰ καὶ ὁ ὑπνρέτης του.

— Ναί! Γιατί θὰ τὴν κάμω ἐγὼ νὰ θελήσῃ!... ὕψωσε ἀπειλητικὴ τὴν φωνή του ὁ Άλῆς. Καὶ θὰ δῆς πῶς. Με τὸν πιδ ὡραῖο καὶ μαλακὸ τρόπο... "Α, χά, χά! Ὅταν ὁ Άλῆς θέλῃ κάτι, μπορεῖ αὐτὸ νὰ μὴν γίνῃ;

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΛΗ

Φιλήδονος, διεφθαρμένος, μὴ σταματώντας ἐμπρὸς σὲ κανένα ἐμπόδιο, ὁ Άλῆς κατέστρωσε τὸ σχέδιό τῆς κατακτήσεως τῆς Χρύσας, τὸ ὁποῖο καὶ ἔθεσε ἀμέσως σ' ἐφαρμογή. Καὶ ἦταν ἕνα σχέδιο ἀληθινὰ σατανικόν...

Μιά παρέα ἀπὸ νεαροὺς Ἑλληνας στρατιώτες, ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὴν φρουρά τοῦ Άλῆ, ἦρθε καὶ στάθηκε ἕνα ρωμαντικὸ ἐπληροφόρητο βράδυ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῆς Χρύσας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ με διολιά καὶ λαγούτα:

Τὰ πλάγια καὶ τὰ νησιὰ
ἔλα τάχα γυρίσει
κι' ἀκόμη δέν ἠμπόρεσα
νὰ βρῶ γλυκὸ λευκὸ
γιὰ νὰ τὸ στήνω νὰ τὸ πῶ,
νὰ μοὺ διαβῶν οἱ πόνοι,
Ταὺς πόνους πῶς στὴν καρδιά
κάνεις νὰ μὴν τοὺς πάθῃ,
οὔτε ψαράκι στὸ μῆλο
οὔτε πουλὶ στὰ δάση
μόν' ἡ χρυσούλα ἡ ξανθῆ...
νὰ δοκιμάσῃ τὸ κακό,
νὰ δῇ τὸ τί παθαίνει.

Ἡ Χρύσω ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔτρωγε. Ντερίεργη, πετάχτηκε στὸ παραθύρι νὰ ἰδῇ ποιοὶ τραγουδοῦσαν τὸ ὡραῖο αὐτὸ τραγούδι ποὺ ἀφορούσε αὐτὴν. Μὰ οἱ ἀνώνυμοι τραγουδιστὲς ἦσαν κρυμμένοι...

— Τί γλυκεῖα ἄρμονία! ψιθύρισε μαγεμένη ἀπ' τὴν ὁμορφὴ νύχτα καὶ τὴν γλυκεῖα καντάδα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ ὑπνρέτης της, κρατώντας ἕνα κιβώτιο στὰ χέρια.

— Ποιοὶ τραγουδοῦν κάτω στὸν κῆπο; ἔσπευσε νὰ τὸν ρωτήσῃ περιεργῇ.

— Κυρά μου... Ποιὸς δὲν τῶλεγε; Ὁ Άλῆς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί σου... Ἀγίατευτη πλῆγῃ τοῦ ἀνοίξεις στὴν καρδιά

με τὴν μορφὴ σου. Καὶ τραγουδᾷ μαζί με τὰ παλληκάρια του γιὰ σένα...

Ἡ Χρύσω ἀνοίξε διάπλατα τὰ μάτια της. Ἦταν καταπληκτικὸ αὐτὸ ποὺ ἀκούε! Μόλις εἶχε τελειώσει ἀπ' τὸ ὡραῖο γιαννιτικὸ κρασί, ποὺ συνάδευε πάντα τὸ φαί της. Μιά ἐλαφρὰ ζάλη ἐνοίωσε νὰ τῆς συνεπαίρνῃ τὸ μυαλό. Γι' αὐτὸ, ὅ,τι ἀκούε κι' ἐβλεπε τώρα τῆς φαινόταν σὰν ψεύτικο, παραμυθένιο...

— Κι' αὐτὸ τὸ κιβώτιο ποὺ βαστάς τί εἶναι; ρώτησε τὸν ὑπνρέτη της.

— Γιὰ νὰ σοὺ τὸ φέρω ἥρθα, κυρά μου. Εἶναι δικό σου. Σοὺ τὸ στέλνει ὁ Άλῆς... προσηγοποιήθηκε νὰ τὴν πληροφορήσῃ ὁ ὑπνρέτης.

Καὶ τὸ ἀνοίξε. Ἐλαμψε ἀπότομα ὅλο τὸ δωμάτιο ἀπ' τὴν ἀκτινοβολία ποὺ ἐκπέδῃσε μέσα ἀπ' αὐτό. Ὁ ὑπνρέτης ἔδειξε σ' ἕνα «μιντέρι» πὺς περιεχόμενό του: Μεταξωτὲς κι' ἀτλαξένιες μπλούζες, χρυσοπριμπιλοκέντητες... Βοαχιόλια καὶ χτένες καὶ ζῶνες χρυσοπλούμιστες, στολίδια ἀτίμητα καὶ ἐνα πλῆθος κοσμημάτων ποὺ κάθε γυναίκα θάταν περὶφανερὴ νὰ τὰ κατέχῃ...

— Εἶναι δικὰ σου αὐτά, κυρά μου. Σοὺ τὰ στέλνει ὁ Άλῆς, ἐπανελάβε ὁ ὑπνρέτης.

Ἡ Χρύσω ἐκύτταξε με θαυμασμό τὰ ὡροπλοῦμιστα ἐκείνα στολίδια. Τὴν ἐθάμπωσε ἡ λαμπρόδα τους. Δειλά, ἔκαμε νὰ τ' ἀγγίσῃ. Μὰ ὡπισθοχώρησε... Ἡ ζάλη ποὺ ἐνοίωσε στὸ κεφάλι, δυνάμωνε τώρα. Σὰν νὰ μὴν ἐβλεπε πιά τὰ πράγματα ὅπως ἦσαν...

Ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της τὸ ρομαντικὸ τραγούδι ξανάρχισε, δυνατώτερο, παθητικώτερο αὐτὴ τὴν φορὰ... Ἡ Χρύσω ἔσπευσε ἀγανακτισμένη νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρα... Καὶ τότε μόνο ἐπρόσεξε ὅτι ἐτοίχιζε...

— Θεέ μου, τί ἔχω; Τί ἔχω! ψιθύρισε σαστισμένη.

Η ΧΡΥΣΩ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗ

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπρόβαλε στὸ ἔννοιό της τῆς πόρτα ὁ Άλῆς. Φορούσε τὰ καλά του, μίαν ἀσημοκέντητη στολὴ ποὺ ἀστράφτε ὅλη κάτω ἀπ' τὸ ἄμυδρο φῶς τῶν κανδηλιῶν. Ἦταν φρεσκοξυρισμένος, καλοχτενισμένος σὰν γαμπρός... Πλησίασε πρὸς τὴν Χρύσω ὀργὰ, χαμοχαλαστὸς καὶ προσηνής. Περνώντας πλάι ἀπ' τὸν ὑπνρέτη του, τὸν ρώτησε χαμηλόφωνα:

— Ἐπιασε;

— Ἐπιασε, νομίζω, ἀφέντη μου... Ἀρχισε νὰ χαλιζαίνει...

Ὁ αἰμοδόρος τύραννος ἔλαμψε τότε ὅλος ἀπὸ χαρὰ. Προχώρησε θαροετὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς ὡραίας αἰχμαλώτου του. Ὅλη ἡ γυδαία δομὴ τοῦ γεροντικοῦ πάθους τοῦ ζωγραφίζονταν στὰ καλοδιατηρημένα νασοκαταρτιστικά τοῦ προσώπου του.

— Χρύσω, ψιθύρισε με ἀπαλὴ φωνή...

Ἐλα κοντὰ μου... Ἐλα, ποὺ σ' ἀγαπᾷ σὰν τὴν ψυχὴ μου...

Καὶ τότε συνέδῃ κατὰ τὸ καταπληκτικόν. Σὰν ὑπνωτισμένη, ἡ εὐίσωστη Σουλῳιτοπούλα ὑπήκουσε στὸ κάλεσμά του... Ὁθουμένη ἀπὸ μίαν καταπληκτικὴ ἐσωτερικὴ ὑπερπείνεσις, πλησίασε ὀργὰ τὸν Άλῆ καὶ ἔπλωσε πρὸς αὐτὸν τὰ χέρια της...

Αὐτὸς δέν ἔχασε καιρὸ. Ἀπλώνοντας ἀμέσως τὰ ὑποόστα του, τὴν ἐδέχθηκε ὡς ἀγκαλιά του καὶ τὴν παρέσυρε σὲ μιά νύκτα τοῦ δωματίου...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω τους. Ἦταν ὁ ὑπνρέτης ποὺ ἔβηνε διακοιτιχὰ, ἀφοῦ εἶχε ἐκτελέσει πιά τὴν ἀποστολὴν του.

Η ΗΡΩΙΣ ΑΜΥΝΕΤΑΙ...

Ὁ σάτυρος τῶν Ἰωννῶν με θοισωδία ἀνόνθρωπη, ἐπέπεσε σὰν τίγρις ἐπάνω στὸ τρυφερὸ θῆμα του. Τὰ αἵματα ἐκμήνῃ ἀπὸ τὰ τόσα ἐνκλήματα χέσια του ἐσθίαζαν με πολλὴ ἀσπὴ ἐπὶ τὴν ἁρπία Ἑλληνίδα... Μὰ, νύτῃ ἀκαίρως, ἡ βίασπῆ του ὑπῆλθε καὶ ἡ ἀπαυγία τοῦ ποταποῦ σχεδίου του. Ἡ ἐξουθενωμένη ἀπὸ τὸ «σατανικόν» ποτὸ ποὺ

ἦν ἔχε ρίξει στὸ κρασί της ὁ Άλῆς Ἑλληνοπούλα, δέν εἶχε ἀκόμη φθάσει στὸν ὕψιστο βαθμὸ τοῦ ποροζυμοῦ ποὺ προκαλεῖ αὐτό. Ἡ ἄγρια μορφὴ τοῦ τυράννου καὶ τὸ ἀνατριχαστικὸ σφίξιμό του ἀφύπνισαν τὴν νερκωμένη λογικὴ της καὶ τῆς προκάλεσαν μιά σωτήρια ἀντίδρασι στὸν ὀργανισμό της.

Ἀπότομα, ἀναμέτρησε τὸ βάθος τοῦ αἵσχους στὸ ὁποῖον περιέπιπε ἀδελὰ της. Καὶ με μιά τεράστια δύναμι ποὺ κατέβαλε, ἀντέδρασε κατὰ τῆς ἐπινειδιστῆς ὁρμῆς ποὺ τὴν κατακτούσε σιγᾷσιγά. Με μίαν ἀπότομη κίνησι, πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι της. Καὶ ἀρπάζοντας τὸ πρῶτο αἰχμηρὸ ἀντικείμενο ποὺ δρέθηκε κοντὰ της — μίαν ἀπ' τὴς χρυσὲς φουρκέτες ποὺ τῆς ἔχαιρε ὁ Άλῆς — τὴν ἐθύβισε με τρελλὴ μανία στὸν λαϊμό του...

Τὸ θηρίο οὐρλιάζε ἀπὸ τὸν πόνο, παρέλυσσε καὶ ἀρίωντάς τὴν ἐλεύθερη, ἔσπευσε ἐξῶ ἀπ' τὸ δωμάτιο καλώντας εἰς βοήθειαν...

Ἦταν ἀπ' τὴν τελευταία αὐτὴν ἀποτυχία του, ὁ Άλῆς ἔγινε σωστὸ θηρίο. Καὶ ἔταξε σκοπὸ τοῦ τὴν κατάκτησῃ τῆς ἀτίθασης αὐτῆς γυναίκας. Δέν τὸ κατώρθωσε ὅμως...

Ἡ λαϊκὴ μούσα ἀπαθανάτισε σὲ ὡραῖους στίχους τὸν τορελλὸ αὐτὸν ἐρωτὰ τοῦ νιὰ τὴν ἡρωικὴ Χρύσω:

Μέσα στὸ κάστρο, στὰ ψηλὰ
σεράγια τοῦ Άλῆ παῶ
ὅπου ἔχει χίλιες πέρδικες,
κλεισμένες κι' ἐλαλούσαν
ἐφῶσαν καὶ μιά πέρδικα
πέρδικα πλουμισμένη
ὅπου τὴν ἐκυνήγησαν
στοὺς κάμπους καὶ στίς στάνες
κι' ὅλες οἱ πέρδικες λαλοῦν
κι' ἐκείνη δέν λολοῦσε.
— Χρύσω, γιατί δὲ μιλάς,
γιατ' εἶσαι κακιωμένη
ἔμπα καὶ στράψε τὸν δντὰ
γιὰ νὰ σοὺ κοῦδεντιάσω
νύρθω κοντὰ σου νὰ σὲ ἰδῶ...
— Ἀσε, παῶά μου, δέν βαστά,
θὰ πᾶω στὸ σπιτικό μου.

Καὶ πραγματικὰ, ἡ Χρύσω δέν ἔργησε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπιτί της, γιατί οἱ Σουλῳῆτες ἐξήλθον στὸ μεταξὺ ἀνταλλαγὴ τῶν αἰχμαλώτων καὶ ὁμήρων, ἐπειδὴ τὰ ξαναχάλασαν με τὸν Άλῆ.

Μὰ ἡ Χρύσω στάθηκε πολὺ ἄμοιρη. Γιατί, ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα της, δέν βρῆκε τὸν πολυαναπημένο της ἀντρα νὰ τὴν περιμένῃ... Ἦταν πιά χήρα. Ὁ Μάρκος Μπότσαρης εἶχε σκοτωθῇ στὴ μάχη...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 3)

δενδροστοιχία μιάς λεωφόρου διαρκοῦν συνήθως ἀπὸ τὴν ἀνοίξῃ ὡς τὴν ἀναχώρησι γιὰ τὰ λουτρά, στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν τελειοῦν με λίγα δάκρυα ποὺ κυλοῦν με κόπο ἀπ' τὰ μάτια της, δυὸ ἄρμυρες σταγόνες μέσα στίς ὁποῖες διαλύονται ὅλα τὰ ὄνειρα με ἀπίστευτὴ γρηγοράδα.

Γάμοι: πέντε τοῖς ἑκατό.

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΚΗΠΟΙ: — Εἰδύλλια σιγοβρασμένα σὲ αἶσθημα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ σεληνόφωτος. Ἐκεῖνος ἔχει τὰ μαλλιά λιγάκι μακριὰ κι' ἐκείνη φορεῖ ροζ μπλουζίτσα. Οἱ νεοσπλεκτικοὶ τοῦ ἐρώτος πηγαίνουν τὴν ἡμέρα καὶ οἱ παλαιόμαχοι τὴ νύχτα. Οἱ πρῶτοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ φῶς γιὰ νὰ κυτταχθοῦν στὰ μάτια, γιατί πιστεύουν ὅτι κάτι θὰ μπόρουν νὰ διαβάσουν. Στους δεύτερους, τὸ φῶς δέν χρησιμεύει σὲ τίποτε, γιατί ἡ αὐταπάτῃ ἔχει ἀντικαταστάθῃ πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Καὶ οἱ δύο, πρέπει νὰ ἔχουν μίαν ἀρκετὰ καλὴ δόσι φιλολογίας.

Ἀργότερα, ὅταν παντρευτοῦν, ἐκείνη θὰ γκοιμᾷται γιὰ τίς φιλολογικῆς του τάσεις κι' αὐτὸς θὰ εἶνε διαρκῶς στενωχωρημένος ἐξ αἰτίας μιάς ἀλοιφῆς με μυρωδιά πικραμυγδάλου, ποὺ θὰ βάζῃ ἐκείνη στὸ πρόσωπό τὴ νύχτα.

Γάμοι: δέκα τοῖς ἑκατό.

ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ...

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν κατάταυσι τῶν Γαλλογερμανικῶν ἐχθροπραξιῶν, μιά παραθαλάσσιος βάσις ἀεροπλάνων, κάπου τῆς Γαλλίας, ἐπλουτισθῇ καὶ με ἕνα ὑδροπλάνο. Ἐνθουσιάζοντο ἀπὸ τὸ ὡραῖο σκάφος ποὺ ἀπέκτησε ἡ βάσις του, ὁ συνταγματάρχης τὸ ἐπεσκέφθη καὶ πήρε ἀπὸ τὸν πιλότο τὴς σχετικῆς με τὴν λειτουργία του πληροφορίας. Ὑστερα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ δοκιμάσῃ κι' ὁ ἴδιος, πράγμα ποὺ ὁ πιλότος ἐδέχθηκε εὐχαρίστως. Σὲ λίγο τὸ ὑδροπλάνο ἀπεβαλσάσμετο καί, ἀφοῦ ἀνυψώθῃ ἀρκετὰ, ὁ συνταγματάρχης ἐξήτῃσε ἀπὸ τὸν πιλότο νὰ τὸ δώσῃ τὸ «ὅλο λά» γιὰ νὰ διευθύνῃ αὐτός. Ἐκεῖνος ὑπήκουσε. Ὑστερα ἀπὸ μερικῆς δόλεως, τὸ ὑδροπλάνο βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα ἀεροδρόμιο. Ὁ συνταγματάρχης ἀρχισε νὰ κατεβαίνει. Ἦταν προφανές ὅτι ἐσχεδίαζε νὰ... προσγειώθῃ. Τρομαγμένος ὁ πιλότος, τοῦ φωνάζει τότε: «Συνταγματάρχα μου, μὴν προσγειωθῇτε!» Ὁδηγεῖτε ἕνα ὑδροπλάνο!..

Ἦταν καιρός. Ἀμέσως ὁ συνταγματάρχης, ντροπισμένος γιὰ τὴν ἀφήρημά του, ἀνυψώθηκε πάλι καὶ ἐπέταξε πρὸς τὴν βάσι. Ὅταν ἐφθασαν καὶ προσεβαλσάσμετο, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν πιλότο τοῦ ὑδροπλάνου γιὰ τὴν ἀφήρημά του, δὲν ἀποχαίρετσε, ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἐπέδρασε στὸ νερό!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ

Ὅταν ἡ Δουγκέρκη κατεκλύζετο ἀπὸ τίς γερμανικῆς δόμβες, ἡ κυρία Καζιμίρ Περριέ, — ἐγγονὴ τοῦ ἄλλοτε Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας — ποὺ διηθῆνε ἕνα νοσοκομεῖο τραυματιῶν ἐυρισκόμενο στὴν ἀκρὴ τῆς πόλεως, διέσχισε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ κατακλυζομένη ἀπὸ δόμβες καὶ ἐφθασε στὴν παρὰ. Τὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο εἶχε δοβαροδισθῇ καὶ 450 τραυματίαι τοῦ ἔπρεπε νὰ μεταφερθοῦν ἀμέσως διότι ἄλλοιως θὰ ἐκείοντο. Μέσα στὸν χάλασμό κόσμου ποὺ νύονταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ἡ κυρία Καζιμίρ Περριέ, εἶδε σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴν παραλία ἕνα ἀγγλι-

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

— Βλέπεις τί ἀνθρώπος εἶσαι! Τώρα ξέρεις καὶ γυρίζεις φορτωμένος τόσα πράγματα, ἐνῶ πρὶν ὅταν θυγάινε στὰ μαγαζιά γιὰ βῆνια, δέν ἐννοοῦσε νὰ σηκώσῃς οὔτε ἕνα πακέτο!...

κὸ ἀντιτορπιλλικό. Δέν ἐδίστασε: ἔδωλε τὰ ρούχα της καὶ κολυμπώντας — μ' ἕνα «σὸρτ» — ἐφθασε στὸ πολεμικόν. Ἐκεῖ ἀφῆγῃ τὸν κίνδυνο τῶν τραυματιῶν.

— Κυρία μου, τῆς εἶπε ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ, εἰμένα στίς διατάγες σας.

Ἐγινε ἀμέσως ἀπόδοσις ἀγνημάτων πεζοναυτῶν καὶ μετὰ μίαν ὥρα, ὅλοι οἱ τραυματίαι βρισκόνταν ἐπάνω σὲ δυὸ ἀντιτορπιλλικά.

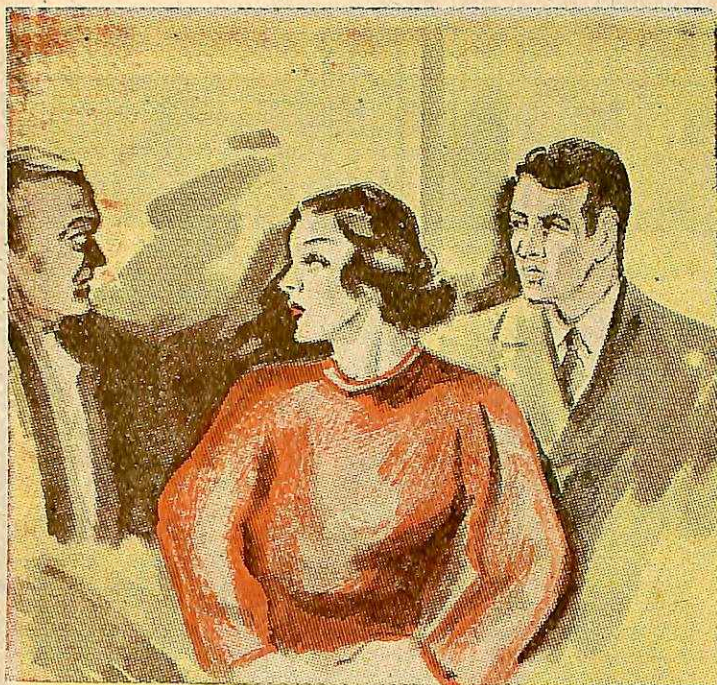
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ... ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ

Κάθε φορὰ ποὺ γίνεται πόλεμος, ἐκδηλώνεται καὶ μιά ἐπιδημία... ἐφευρετῶν! Εἶνε ἀπίστευτο πὺς τὴν πλήθος τῶν ἐφευρετῶν ποὺ ἐπισκῆπτονται τὰ πολεμικὰ ὑποργεῖα τῶν διαφόρων ἐμπολέμων χωρῶν, γιὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σχέδια κάποιου νέου μυστηριώδους ὅπλου, ποὺ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸς τῶν παρουσιαζομένων ὡς ἐφευρετῶν του δέν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκη! Οἱ ἀρμόδιοι τῶν ὑποργεῖων τοὺς ἀκούουν με ὑπομονή, με ὀκτο, καὶ τίς περισσότερες φορές λυποῦνται εἰλικρινῶς ποὺ δέν μποροῦν νὰ τρῶς στεῖλουν ἀπ' εὐθείας στὸ...φρενοκομεῖο! Κάποιος μάλιστα ἐπρότεινε, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες ποὺ ὑποτίθεται ἐπὶ τέλους ὅτι ἔχουν καὶ σπουδαιότερη δουλειὰ, ἀπὸ τὴν ἐπιδημία τῶν ἐφευρετῶν, ν' ἀποστελλεῖται ἀμέσως στὸ φρενοκομεῖο ὁποῖος προβάλλει με σχέδια κοσμοϊστορικῆς πολεμικῆς ἐφευρέσεως.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΙΣΒΟΛΗ

Πρὶν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα ἀντικρούσαν ἀκόμη τὴν γραμμὴ Μαζινώ, ἐκατομμύρια... ἀρouraίνοι εἶχαν εἰσβάλει σ' αὐτήν! Λόγω τοῦ πολέμου, εἶχαν ἐκκενωθῇ διάφορες παραμεθόριοι περιοχὲς ἀπὸ τοὺς πληθυσμούς καὶ οἱ ἀγροὶ ἔμειναν ἀκαλλιεργήτοι. Οἱ ἀρουραῖοι, ποὺ ἔτσι δέν ἐβρίσκον καλλιέργειες κατὰ τὸν ὅποιον νὰ στραφοῦν, ἄλλαξαν μέτωπο καὶ κατευθύνθηκαν κατὰ τῆς γραμμῆς Μαζινώ, τὴν ὁποῖαν κυριολεκτικῶς κατεπλημύρισαν! Ἐεθῶμαν κατὰ τὸν ἀποθῆκῶν τῶν τροφίμων τῆς περιήρησις καὶ μοιραῖας γραμμῆς, κι' ἐπροέβηνσαν ὡς τόσο παρὰ τὴν καταπολέμησίν τους, στίς ἀποθήκες κατατροφῆς. Ὡς γνωστόν, ποὺ ἀποθήκες τῆς γραμμῆς Μαζινώ ὑπῆρχαν μεγάλης ποσότητος τροφίμων, ὑπολογισμένες ν' ἀνθέξουν πολλ

ΕΝΑΣ ΚΟΜΨΟΣ ΝΕΟΣ

Μιά δραματική κοινωνική σκηνή

Η διάσημη αοιδός έκλεισε διαστικά πίσω της την πόρτα της κρεβατοκάμαράς της και, υπερνικώντας την άμχανία της, έσπευσε, με άκτινοβόλο χαμόγελο, να δεχθί τον έπι- σκέπτη της. Από μακριά ήδη του άπλωσε τα χέρια της και στο χαμόγελό της έλαμπε ο έρωας. Ο επισκέπτης όμως έμ- πηκε τόσο σκυθρωπός στο σαλόνι, ώστε η καλλιτέχνις ώπισθοχώρησε τρομαγμένη, άφροντας να ξαναπέσουν τα προτεταμένα χέρια της:

—Τί έχεις, Αντόλφ;
Ο επισκέπτης θέλησε ν' άπαντήση, μα η ταραχή του έκοψε τη φωνή. Τέλος, έπρόφε- ρε:

—'Ας καθήσωμε καλύτερα. Έχω να σου μιλήσω.
Η αοιδός έχασμογέλασε δι- ασμένα:

—Μη με τρομάζης έτσι, για όνομα του Θεού! Πές μου επί τέλους τί τρέχει!...

Ο άνδρας έσιωπούσε κι έ- δειξε μόνο ένα κάθισμα. Έ- κάθησαν και οι δυο και, τέλος, ο επισκέπτης άνοιξε το στόμα του:

—'Αφού ζητάς να μάθης τί συμβαίνει, θά σου το πώ: Με άπατάς! ... Η διαγωγή σου άπέναντί μου είναι φρικτή! Κι' εγώ, που είχα πιστέψει σ' έσένα, όσο σέ κάμμιαν άλλη γυναίκα του κόσμου!... Εύτυ- χώς, όμως, η κόρη μου έρά- νηκε έπιεικής. Τά έμαθα όλα έγκαιρος, προτού να είναι πο- λύ άργα. Φαντάσου, ότι σήμε- ρα ακριβώς έπρόκειτο να σου προτείνω να γίνης γυναίκα μου!...

—Θεέ μου! 'Αντόλφ!... έ- φώναζε χαρούμενη η καλλι- τέχνις και έπιασε τον έπισκέ- πτη από το μπράτσο.

Έκείνος, όμως, άποτραβή- χθηκε με ταραχή και η κίνησις

του αυτή έδειχνε μίσος και φρίκη:

—Μη μ' άγγίζης!... 'Αρνεί- σαι μήπως ότι μ' άπατάς;

—Μά τί λές τώρα! Τί σου ήρθε; Σου όρκίζομαι σ' ότι έχω ιερώτερο, ότι δεν σε άπά- τησα ποτέ μου, ούτε κατά δι- άνοιαν!...

—'Ετσι, έ; Τότε, λοιπόν, θά έχης την καλωσύνη να μ' ακούσης δυό λεπτά χωρίς να μέ διακόψης!...

Έψαξε στην τσέπη του και έβγαλε μερικά δακτυλογραφή- μένα φύλλα χαρτίου:

—Την περασμένη Δευτέρα μου είχες πη ότι έπρόκειτο να φάς το μεσημέρι στής φίλης σου της 'Αγγέλας. Διεπίστω- σα ότι έφαγες έξω μαζί μ' έ- να κομψό νέο! Μ' όλα ταύτα, δεν έδίστασες να πάρης το ά- πόγευμα της ίδιας ημέρας το τσάι μαζί μου και να μου ά- ραδιάσης ανάσχυνα ψέμα- τα, λέγοντας ότι έπέρασες πο- λύ ώραία με την 'Αγγέλα. Την έπομένη, δηλαδή την Τρίτη το πρωί, στίς δέκα και μισή, έφώναζες ένα λούστρο και έ- στείλεις μ' αυτόν χρήματα στον ίδιον κομψό νέο. Το γε- γονός αυτό είναι αναμφιστή- ητο, γιατί ο λούστρος είδε τον νέο ν' άνοίγει τον φάκελλο και να βγάξη από μέσα αρκετά χαρτονομίσματα των είκοσι φράγκων... Την Τετάρτη δεν έγινε τίποτε. Την ημέρα αυτή δεν είδες τον φίλο σου και μου έμεινες πιστή. Σε συγχάρω γι' αυτό!... Την Πέμπτη όμως, που ήμουν υποχρεωμένος να πάω στην συγκέντρωση των παλαιών αξιωματούχων του συν- τάγματός μου, ο ι' ες αυτός ήθελε έδώ στο σπίτι σου και έδείπνησε μαζί σου. 'Όταν έ- θυγε, η ώρα ήταν μία και τέ- ταρτο ... Μία και τέταρτο! ... Αίσχος! ... Την Παρασκευή το μεσημέρι, πήγες στο μαγα- ζιά για ψώνια και πιάς σ' έ- φερε με το αυτοκίνητο στο σπίτι. Φυσικά, ο ίδιος κομψός νέος! Πριν άνεβής μάλιστα έ- πάω, τον έόιλησες! ... Το

Σάββατο, χθές, δηλαδή, που έώρταζες την 33η επέτειο των γενεθλίων σου, έφαγες πάλι το μεσημέρι μαζί του σ' ένα μικρο-έστιατόριο. Φαντάζομαι ότι στο γεύμα αυτό θά έφο- ρούσες και το βραχιόλι με τα μπριλλάντια που σου είχα χα- ρίσει το ίδιο πρωί... Και σή- μερα, για να έπισφραγισθί η προδοσία μου είπες ότι είχες μάθημα μουσικής, και όμως που βρίσκεσαι! ... Δεν πι- στεύω ούτε λέξι άπ' όσα μου είπες! 'Επερίμενες έδώ τον κομψό νέο σου!... Τώρα μπορώ να σου το πώ: Είχα βάλει να σε παρακολουθούν από μέρες. Σήμερα ανέλαβα μόνος μου την παρακολούθησι. Και γι' αυτό σ' έρωτώ τώρα: Πού έ- κρυψες τον νεαρό σου; 'Ηταν έδώ στο δωμάτιο αυτό, όταν η καμαριέρα σου άνήγγειλε την άπροσδόκητη έπίσκεψί μου;

Δάκρυα έπλημμύρισαν τα μάτια της έμορφης καλλιτέχ- νιδος.

—Μην κλαίς!... έφώναζε ο άνδρας άσυγκίνητος. Δεν θέ- λω άλλα ψέματα! ... 'Απάν- τησέ μου!...

—Καλά ... Θά σου άπαντή- σω!... Θα σου το πώ όλα σχε- τικώς με τον νέο αυτόν... προ- ηγουμένως όμως πρέπει να σου όμολογήσω κάτι: Χθές μου έστειλεις το βραχιόλι αυτό γι'α την 33η επέτειο των γενε- θλίων μου. Τί θά έλεγες όμως, αν μάθαινες, ότι δεν είμαι 33 έτών, αλλά...

—Μου είχες κρύψει την πραγματική σου ηλικία; Δεν μ' ενδιαφέρει! Μπορεί να εί- σαι και 43 έτών. 'Εγώ είμαι σαράντα πέντε ... 'Όχι, δεν πρόκειται περί αυτού!...

—Δεν έτελειώσαμε ακόμη με το ζήτημα της ηλικίας. Μ' ενόμιζες ότι είμαι 33 έτών, αλλά αυτό δεν είναι αλήθεια, άγάπη μου! Σου είχα πη ψέ- ματα. Είμαι σαράντα έτών και είχα παντρευτή για πρώ- τη φορά σέ ηλικία 17 χρονών.

Ο άνδρας μου πέθανε στα 1921, και τότε άρχισα τα μαθήματα τραγουδιού... —'Η ηλικία σου δεν μ' εν- διαφέρει καθόλου, σου το εί- πα ήδη!... Πού είναι κρυμμένος ο νεαρός; Και ήθελα να λογα- ρισασθώ μαζί του!...

Η αοιδός σηκώθηκε, άνοι- ξε την πόρτα της κρεβατο- κάμαράς της και είπε:

—'Ελα έξω, Ραϋμόντ, σε παρακαλώ!...

Στο κατάφλι έφάνηκε ένας νέος λεπτός, ψηλός, ως 22 χρονών με μεγάλα ζωγρά μά- τια:

—Σ' ενώχλησε ο κύριος αυ- τός μητέρα; ρώτησε. Γιατί κλαίς, λοιπόν; 'Αν σ' έπείρα- ξε, θά...

Έπροχώρησε άπειλητικός προς τον έπισκέπτη. Η μητέ- ρα όμως έμπηκε άμέσως ανά- μεσά τους:

—'Ησυχασε, παιδί μου!... Είναι ο 'Αντόλφ, ο άνδρας που άγατά!... 'Ως τώρα σου το εί- χα κρύψει, τώρα όμως προ- σπάθεις κι' εσύ να κερδίσης την άγάπη του!...

Σαν άπολιθωμένος, ο έπι- σκέπτης εκύτταξε πρώτα την γυναίκα και μετά τον γιού- τη, χωρίς να μπορεί να βγά- λη λέξι. Μετά, σιγά—σιγά,

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Ο έρωας του άνδρος δεν έχει τίποτε το κοινόν με τον έρωτα της γυναίκας. Καθένας έχει τους δικούς του νόμους, καθώς γεννιέται, μεγαλώνει και πεθαίνει κατά τρόπον δια- φορετικόν και συχνά κατά τρό- πον αντίθετον.

★ Ο έρωας περιφρονεί κά- θε πράγμα που δεν είναι έρωας.

★ Κάθε έρωτας είναι συγ- χρονως κυρίαρχος και σκλά- βος.

★ Ο έρωας είναι μία μάχη, όπου υπάρχει άναγκαστικά έ- νας νικητής και ένας ήττημέ- νος.

★ Ο σίκτος στον έρωτα ά- ποτελείται περισσότερο από περιφρόνησι παρά από καλω- σύνη.

★ Οι ευχάριστες συμβου- λές στον έρωτα σπάνια δαχί- λουν ωφέλιμες. Το αίσθημα ά- ποσυντίθεται περνώντας μέσα άπ' το μυαλό, όπως το φως όταν περνά από ένα πρί- σμα.

★ Οι γυναίκες, ανάλογα με τη μορφή τους δημιουργούν έναν χαρακτήρα δημοπικόν. Η μελαγχροινή με τα μαύρα μάτια θεωρεί υποκρνωτή της να είναι τραγική, και η μικρή είναι αιδερία. Στον έρωτα έ- μως ο προσποιητός χαρακτή- ρας διαλύεται και μένει ο πραγματικός.

★ Οι υπερήφανες γυναίκες θά είχαν μικρότερη έπαρσι γι'α τη δύναμή τους αν ήξεραν πώς οι άνδρες δεν περιμένουν άπ' αυτές παρά μία στιγμή σου πού πολύ.

★ Μη λήτε ποτέ σέ μία γυ- ναίκα να γίνη λογική, γιατί το γυναικείο φαντάζονται. Όλες οι χουν το μονοπώλιο της λογί- κης και της εξυπνάδας.

★ Ο αληθινός έρωτας ψι- θυρίζει, ο ψεύτικος φωνάζει.

★ Αν βγάλης τον έρωτα άπ' τη ζωή είναι το ίδιο σαν να της άφαιρής το λόγο της ύ- πάρξέας της.

★ Αυτός που είναι πολύ τολ- μηροί με τις γυναίκες, είναι δειλοί με τους άντρες.

ΖΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Έάν δεν είχαμε έλαττώ- ματα, δεν θά δούσκαμε τόση ευχαρίστησι να τα άνακαλύ- πτουμε στους άλλους.

★ Όλη η αξία του ανθρώπου δη- μιουργείται άπ' αυτό το σύ- σιδες γεγονός: το ότι σκέ- πτονται.

έχασμογέλασε με δειλία:

—Δεν ήξερα, είπε, πώς ή- μουν ο μεγαλύτερος ήλιθιος του κόσμου. 'Αλλά... ούτε κι' έφανταζόμουν ότι, με την δια- πίστωσι αυτή, θά γινόμουν ο εύτυχέστερος των ανθρώπων... ΣΟΛΤ ΧΑΡΣΝΥΙ-

ΔΥΟ ΕΧΘΡΟΙ ΠΟΥ... ΣΥΝΕΡΓΑ- ΖΟΝΤΑΙ. — «ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΠΟΝΟΣ ΜΠΡΟΣ ΣΤΑ ΚΑΛΛΗ». — ΤΑ Α- ΣΧΗΜΑ ΑΥΤΙΑ, ΤΟ ΑΝΤΙΑΙΣΘΗ- ΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ, Η ΦΑΛΑΚΡΑ... ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ. — Η ΚΑΜΠΟΥΡΑ ΚΑΙ Η ΤΡΑΧΗΛΙΑ ΤΟΥ ΤΙΣΙΑ- ΝΟΥ». — Η ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΙ- ΝΟΛΙΝΟ. — ΜΟΔΑ ΚΑΙ... ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μόδα και Ιατρική! Τί σχέσις μπο- ρεί να υπάρχει μεταξύ τους; 'Ως γνωστόν ο χειρότερος εχθρός της μόδας θεωρείται η Ιατρική και όχι ά- δικως. Ένα σωρό είναι οι έπινοήσεις της μόδας που η Ιατρική καταδικάζει αυστη- ρά, γιατί δεν συμβιβάζονται με τους κα- νόνες της υγιεινής ζωής στους όποιους, οι γυναίκες, χάριν της εξωτερικής έμφα- σίσεως δεν δίνουν την δέουσα προσοχή, άρκούμενες στο: ... «Τί είναι ο πόνος μπρός στα κάλλη!» Η Ιατρική, αϊφνης, καταδικάζει τα πολύ ψηλά τακούνια ως άθυμγινα, όπως γι'α τον ίδιον λόγο κα- τεδίκασε παλαιότερα τον κορσέ και προ- σφάτως ακόμη την αυστηρή δίαιτα γι'α την σιλουέττα.

Και όμως, σέ πάμπολλες περιπτώσεις, οι δυό εχθροί αυτοί — μόδα και Ιατρική — συνεργάζονται και η μία... βοηθεί την άλλη! Ένα σωματικό, αϊφνης, ελάτ- τωμα που υπάγεται στον κύκλο άρμοδιό- τητος της Ιατρικής, άβιρες φορές συνε- τέλεσε στο να δημιουργηθί μία νέα μόδα. Να αναφέρω σχετικά παραδείγματα; 'Υ- πάρχουν πάμπολλα. Καί πρώτα—πρώτα τα μαλλιά.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τις πρώτες περρούκες τις έπενόησαν και τις εφόρεσαν — ποιοί άλλοι; — άν- θρωποι φαλακροί. Ένα φυσικό ελάττω- μα εδημιούργησε ως ανάγκη την έπινόη- σι της περρούκας. Η άσθένεια όμως αυ- τή εδημιούργησε και επέβαλε μία νέα μό- δα: 'Ηρθε εποχή που κανένας άνθρωπος που σεβόταν τον εαυτό του, δεν θά σκε- πτόταν να έμφανισθί χωρίς περρούκα, κι' ως είχε πλούσια, φουντωτά, μαλλιά. 'Ι- διως οι ευγενείς και οι σοφοί της εποχής εκείνης δεν συγχωρούσαν ποτέ στον έαν- τό τους να έμφανισθούν χωρίς περρού- κα. Η περρούκα είχε γίνη μόδα!

Κι' έπειτα, πόσα νέα χτενίσματα δεν άφειλαν και δεν άφείλουν τη μόδα τους μόνο και μόνο στην πρόθεσι να βοηθήσουν και να καλυφθούν άσχημα γυναικεία αυ- τιά η άντιαισθητικά μέτωπα...

Η ΑΓΓΕΛΟΜΟΡΦΗ ΝΕΑ ΚΑΙ... Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΤΡΑΧΗΛΙΑΣ

Νέες όμως μόδες έπεδλήθησαν και από σοβαρότερα ακόμη σωματικά ελατ- τώματα. Παρά την όμορφοιά του προσώπου της, η Λαβίνια, κόρη του Τισιανού, του μεγάλου 'Ιταλού ζωγράφου της 'Αναγεν- νήσεως, ήταν ραχητική. Έπρεπε, λοιπόν, η πραγματικά ίγυελομόρφη νέα, να συγ- καλύψη το σωματικό της ελάττωμα. Προ- σέτρεξε στον μεγάλο πατέρα της και έ- κείνος είχε την έμπνευσι να καλύψη την καμπούρα της άσχημης της κόρης μ' ένα ώραίο σάλι που σκεπάζοντας την πλάτη, δένονταν σέ κομψό κόμβο στο στή-θος. Και έτσι εδημιουργήθηκε η λεγομένη 'Τραχηλιά ή γιακάς του Τισιανού», που έχει καταλάβει θέσι στην ιστορία της μό-δας υπό τον χαρακτηρισμόν αυτόν, γιατί έτσι γι'α την άτυχη κόρη του μεγάλου ζω- γράφου, που ήθελε να κρύβη την καμπού- ρα της, ήταν άναγκη, έγινε γι'α τις άλ- λες... μόδα! Έκρυβαν και αυτές την ραχή τους, και ως είχαν άγαλαμάνιες πλάτες!

ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ, ΑΣΧΗΜΑ ΔΟΝΤΙΑ, ΣΤΡΑΜΠΟΥΛΗΓΜΑ ΚΑΙ... ΜΟΔΑ

'Αρκετούς αιώνας άργότερα, μία άλλη

όμορφη γυναίκα, που άγαπούσε τη ζωή και τις διασκεδάσεις και που δεν έννοού σε να τις στερηθί ούτε κατά τους λίγους μήνες που η έπιειμένη μητρότης αλλοί- ωνε την όμορφη κορμοστασιά της, η αυ- τοκράτειρα Ευγενία, σύζυγος του Ναπο- λέοντος Γ', έφευρε το κρινολίνο. Κάτω από τη φαρδιά φούστα, η προχωρημένη έγκυμοσύνη κρυβόταν μιά χαρά! Και τό- τε, χιλιάδες γυναίκες, που δεν είχαν τους ίδιους λόγους με την ώραία αυτοκράτει- ρα και δεσποινίδες ακόμη, δρθηκαν το είδος αυτό της ένδυμασίας χαριτωμένο και η μόδα του κρινολίνου, που χαρα- κτηρίζει μία όλόκληρη εποχή, έθριάμβευ- σε!

Πριν από την Ευγενία, μία άλλη έπί- σης όμορφη αυτοκράτειρα, η ώραία μι- γής 'Ιωσήφίνα, η πρώτη σύζυγος του Μεγάλου Ναπολέοντος, θέλοντας να κρύ- ψη τα δόντια της που δεν ήταν και τόσο ώραία... επέβαλε μία νέα μόδα: Για να κρύβη, λοιπόν, τα δόντια της, συνήθιζε να κρατή συχνά το μαντηλάκι της έμ- πρός από το στόμα της.

Έ, αυτό ήταν! Έδημιουργήθηκε όλό- κληρη μόδα. Όλες οι φιλάρεσκες κυρί- ες, καθώς κουβέντιαζαν στα σαλόνια, έ- φεραν κάθε τόσο το κομψοκεντημένο μαν- τηλάκι τους στο στόμα και ως είχαν δυό σειρές από εξάσια μαργαριτάρια γι'α δόντια!

Με το μαντήλι εδημιουργήθη σέ παλαι ότερη εποχή, μία άλλη μόδα, που ένε- κρυνασάσθηκε μάλιστα πρό τιμών έτών: η μόδα να δένεται ένα κομψό πολύχρω- μο μαντήλι γύρω από τον καρπό ενός ώ- ραίου γυναικείου χεριού. Η μόδα αυτή έ- δημιουργήθηκε από κάποιον κομψή αυλι

κη κυρία, που είχε στραμπουλήσει το χέ- ρι της και δεν ήθελε να έμφανίζεται με άσχημο έπίδεσμο. Έδωσε λοιπόν γύρω ά- πό αυτό ένα πολυτελές μαντήλι... και άμέσως την έμυμήθησαν και έκείνες που είχαν κάθε λόγο να έπιδεικνύουν ά κομ- ψά λεπτά χέρια τους!

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΠΕΙΡΑΚΙ ΟΙ ΨΕΥΤΙΚΕΣ ΕΛΙΤΣΕΣ & ΤΟ ΣΑΛΙ

Οι ψεύτικες Ελίτσες που επί αιώνας έ- διναν και έπαιρναν όφείλονται και αυτές στην έμπνευσι κάποιας κομψής κυρίας της άριστοκρατίας, της όποιας το πρόσωπο το παρεμόρφωνε — έλαφρότατα — κά- ποιο μικρό σπειράκι. Για να το καλύ- ψη, είχε την έμπνευσι να κολλήση επάνω του ένα μικρό μαύρο χαρτάκι, κομμένο σέ σχήμα καρδιάς. Έπάνω στο λευκορό- δινο προσώπιακι της, η μαύρη καρδούλα έφάνταζε εξαιρετικά. Οι κομψές της επο- χής της, φυσικά, την έμυμήθησαν... και μερικές την μιμούνται και σήμερα ακό- μα, αδιάφορο άμ το κουκλίστικα προσώ- πιακι τους δεν έχουν άναγκη από καμμία τεχνητή προσθήκη.

Έπίσης εξακολουθεί να είναι και σήμε- ρα της μόδας το πολύχρωμο σάλι γύρω από τον λαιμό κυριών και κυριών, το ό- ποιον επέβαλε ως μόδα η βασίλισσα Λουί- ζα της Πρωσίας που ήθελε ν' άποκρύψη κάποιαν δυσμορφία του λαιμού της. Σή- μερα, βέβαια, το σάλι αυτό δεν όποκρυ- πτει δυσμορφίες, αλλά συχνά ύπογραμ- μίζει όμορφίες, ενώ συγχρόνως προφυλάσ- σει και από το ψύχος.

Ο ΚΟΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ — Ο ΧΟΝΔΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΣΕΣ

Πριν τελειώσωμε όμως, άς άποδώσω- με... «τα του Καίσαρος τώ Καίσαρι»: Δεν είναι πάντοτε το ώρσιον φύλον, που είχε παρόμοιες έπιτυχείς έμπνεύσεις. Και το Ισχυρό φύλον συνέβαλε σέ παρόμοια... έξωραίστικά έργα! Δύο σύγχρονα και ά- παράτητα εξαρτήματα της έξωτερικής καλλονής και μάλιστα καθαρώς γυναικεία άφείλονται στην έμπνευσι άνδρών. Τα ψη- λά τακούνια και οι κορσέδες. Δυό αυλικόι κύριοι ύπήρξαν οι έπινοήται τους. Κον- τός ο πρώτος, που είχε τον καύμο να ψη- λώσει λιγάκι... έφευρε τα τακούνια. Χον- δρός ο άλλος, που ήθελε να φαίνεται πιο σουλουπωμένος... άνεκάλυψε τον κορσέ. Σήμερα και τα δυό, ψηλά τακούνια και κορσέ, τα χρησιμοποιούν μόνον γυναίκες, οι έφευρέτες τους όμως ύπήρξαν άνδρες. Οι ώρσιες δια μέσου των αιώνων τους εί- νε... δαθύτατα ευνώημονες!

ΤΑ ΓΕΡΜΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΚΑΙ Ο Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

‘Αρρώστεια, τέλος, ύπήρξε η άφουρη ή παραμεινη δια μέσου των αιώνων μιά όρισμένη στάσις του κεφαλιού, που θεω- ρείται η μόνη σωστή πόσα μεγάλων άν- δρών. Κανένας καλλιτέχνης δεν θά παρα- δεχθί να παραστήση έναν μεγάλο άνδρα με το κεφάλι γυμνόν προς τα έμπρός. Το κεφάλι του μεγάλου άνδρος πρέπει να γέρονι πάντοτε άγέρωχα λίγο προς τα ό- πίσω και δεξιά. Το πρότυπο της τέτοιας κλίσεως του κεφαλιού ύπήρξε ο Μέγας 'Αλέξανδρος. Σ' όλα τα άρχαια νομίσμα- τα το κεφάλι του 'Αλεξάνδρου φαίνεται να γέρνη ελαφρά και αυτόν τον τρόπο. Και άφού ο μεγάλος των μεγάλων έκρα- τούσε με τέτοιον τρόπο το κεφάλι, οι ά- πόγονοι και έτίγονοι πρέπει και αυτοί να γέρνουν κάπως άγέρωχα στο κεφάλι των προς τα πίσω και δεξιά... 'Αδιά- φορο τώρα αν η χαρακτηριστική αυτή στά- σις του Μ. 'Αλεξάνδρου ήταν άναγκη γι' αυτόν. Όπως βεβαιώνουν οι Ιστορικοί, ο μέγας Μακεδών είχε κάποια ελάττωμα στο τραχήλου, που τον άνάγκαζε να νέωνη έ- σοι άνέρωχα το κεφάλι του. Το ελάττω- μα όμως αυτό οι φιλόδοξοι το μετέτρε- ψαν σέ... μόδα!

Μ. ΓΡΑΚΧΟΣ

6ον

«Μόλις, όμως, η κοινή γνώμη αρχίζει να ενδιαφέρεται για την εξαφάνισή του και να διαδίδει σ' αυτήν κάποιο σκοτεινό αίνιγμα, μόλις δηλαδή οι κακοποιοί αντελήφθησαν ότι η υπόθεσις παύει να ασχέται δρόμο γι' αυτούς, ο εξαφανισθείς στέλνει ο ίδιος μια επιστολή, για να καθησυχάσει την αστυνομία!

«Αν παρουσιαζόταν ο ίδιος, αν τον βλέπαμε με τα μάτια μας, το πράγμα θα διέφερε. Μά ο Μπίτης έστειλε α.ο. το εξωτερικό ένα γράμμα, λέγοντας ότι σοβαροί λόγοι τον υπέχρεωσαν να φύγει ξαφνικά από το Λονδίνο.

«Παραδέχομαι ότι θα μπορούσε να γίνει και αυτό. Άκου, όμως, την συνέχεια της ιστορίας: Ο Μπίτης γράφει στους υπηρέτες του να πάνε να τον συναντήσουν στη Γαλλία, επειδή νοιάζεται το στίπτι του για δύο μήνες κι' επειδή ο καινούργιος νοκάρης διαζόταν να εγκατασταθεί.

«Μά είναι λογικά πράγματα αυτά;» «Πού άκούσθηκε ένας σπιτονοικοκύρης να νοικιάζει το στίπτι του έτσι βιαστικά, χωρίς να δώσει καιρό στους υπηρέτες του να μαζέψουν τα επίπλά του;

«Φρονείς, λοιπόν, ότι οι υπηρέτες απομακρύνθηκαν από το σπίτι ενώ πλαστό πρόσχημα; Είσαι της γνώμης ότι δεν μένει τώρα κανείς στο μέγαρο του εξαφανισθέντος;

«Απεναντίας! Ανεφώνησε ζωηρά ο Βένερ, Είμαι απόλυτος βέβαιος ότι κάποιοι υπάρχουν τώρα στο σπίτι. Μαντεύω, μάλιστα, ποιός είναι αυτός. Έξ' άλλου, θα πάμε άμέσως εκεί, θα μπούμε μέσα με τα κλειδιά που μας έδωσε ο μεσίτης και θα εξακριβώσουμε τι συμβαίνει.

«Θα μπορούσα να όρκισθώ ότι και τα δύο σπιτία, το 75 και το 74, βυθίζουν σ' ένα και το ίδιο πρόσωπο. Θυμάσαι την μυστηριώδη εξαφάνισή των επίπλων από την αίθουσα όπου σ' έδεδεχθη ο παράλυτος;

«Τα θυμάμαι όλα πολύ καλά. Με την διαφορά, ότι δεν καταλαβαίνω ακόμα πού θέλεις να καταλήξεις.

«Θα σου εξηγήσω άμέσως: Τα επίπλα αυτά δεν μετακομίστηκαν, όπως μετακομίζονται συνήθως τα επίπλα. Δεν μεταφέρθηκαν από την κυρία εισόδο του σπιτιού, γιατί οι γείτονες κάτι θα έβλεπαν από την κίνησή αυτή. Άρα, μια λύσις του αίνιγματος υπάρχει: Τα δύο σπιτία συγκοινωνούν μεταξύ των αλληλίων μιά μυστική πόρτα. Και την πόρτα αυτήν θα πάμε τώρα να την ανακαλύψουμε...

★

Σε λίγο, οι δυο φίλοι βρισκόντανε στο άκατοίκητο σπίτι.

Τα παράθυρα και τα παντζούρια ήσαν κλειστά. Μπορούσαν, λοιπόν, να ανύψουν σπρίττα και κλεφτοφάναρα, —άφου το ηλεκτρικό είχε κοπεί,— χωρίς να προκαλέσουν την περιέργεια των διαδοτών, από τον δρόμο.

Δυο δολοκλήρες ώρες έμειναν σ' όλα τα δωμάτια, χωρίς ν' ανακαλύψουν εκείνο που έζητοσαν. Δεν εύρηκαν δηλαδή καμιά επικοινωνία μεταξύ των δύο σπιτιών. Έχτύπησαν τους τοίχους, έζητάναν προσεκτικά τα πατώματα, έρευνήσαν όλες τις γωνίες, —τίποτα, τίποτα, τίποτα...

Ο Βένερ και ο Γκόρντντν αρχισαν ν' απελπίζονται όταν, ξαφνικά, τα βλέμματα

του πρώτου έπεσαν στα μεγάλα παννώ που έσκέπαζαν ένα τοίχο, στο χέλι. Και του έφάνη τότε ότι δυο τμήματα από τα παννώ αυτά, —που παρίσταναν λουλούδια και στεφάνια σε λευκό φόντο,— έμοιαζαν μάλον με κλειστή πόρτα. Έπλησίασε και τα έχτύπησε έλαφρά με το χέρι του: Ήσαν κούφια έσωτερικώς! Κατόπιν έχτύπησε και τ' άλλα παννώ: Δεν έδωσαν κανένα ήχο.

Ο Τζέραλντ έκτύπηε τον Γκόρντντν θριαμβευτικά.

—Ανακαλύψαμε, επί τέλους, την μυστική πόρτα! ανεφώνησε. Έχεις σουγιά μαζί σου;

Ο Τζίμ του έδωσε ένα μαχαίράκι.

Ο Βένερ το άνοιξε και έγωσε θαθεία την λεπίδα του στην χαραματιά που έσχηματίζετο μεταξύ των δυο τμημάτων. Κατόπιν άρχισε να κατεβάζει το μαχαίράκι, ενώ συγχρόνως το έκουλούσε δεξιά και αριστερά.

Ο Γκόρντντν τον παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή.

Τέλος, ο Βένερ, άφου έκανε κατ' αυτόν τον τρόπο τον γύρο των τμημάτων, απέσπασε ένα από τα παννώ και απέκάλυψε ένα άνοιγμα άρκετά ευρύχωρο ώστε να μπορέι να περάσει ένας άνθρωπος.

Αυτό ήταν το μυστικό της συγκοινωνίας μεταξύ των δυο σπιτιών.

—Ήμουν βέβαιος, είπε ο Βένερ, ότι υπήρχε κάποια επικοινωνία. Αν θγάλλουμε τώρα και τ' άλλα τα παννώ, θα σχηματισθί μιά πόρτα μεγάλη, πού θα καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος του τοίχου. Από εδώ μετεφέρθησαν τα επίπλα που είδες στο σαλόνι του παράλυτου. Μά είναι περιττόν να θγάλλουμε άλλα παννώ, άφου μπορούμε να μπούμε και από το άνοιγμα αυτό.

Και οι δυο φίλοι άσπασαν σέ μιά γωνία για κάθε ένδεχόμενο, ένα φανάρι άναμμένο, έγλύστρησαν άνάμεσα στα παννώ και σέ λίγο βρισκόντανε στο χέλι του διπλανού σπιτιού. Ένα παχύ χαλί έπνιγε τον θόρυβο των βηματών τους.

Επείμειναν να βρουν το σπίτι βυθισμένο στο σκοτάδι. Ή άρα ήταν περασμένη και εκείνοι πού έμεναν εκεί έπρεπε να είχαν άποκοιμηθί.

Μιά έκπληξις, όμως, ανέμενε τούς νεκρινούς έπισκέπτας.

Ή αλήθεια έινε ότι το χέλι και άρισμένα άλλα βωμικά ήσαν σκοτεινά. Ο στόμος, από κάπου, από το επάνω πάτωμα, ακουγόταν μουσική πιάνου και μιά φωνή σπράνο πού έλεγε μιά μελαγχολική ρομάντσα.

Ο Γκόρντντν άκούμπησε το χέρι του στον άμο του φίλου του.

—Μήπως κάνουμε λάθος; τόν έρώτησε χαμηλόφωνα. Μιά φωνή τόσο γλυκειά δεν μπορεί να άκούεται σ' ένα σπίτι μυστηρίου και έγκλημάτων...

—Βιάζεσαι πολύ να θγάλλης συμπεράσματα! άποκρίθηκε ένευρισμένος. Είνε πολύ άργά πιά για να άπισθοχωρήσωμε. Άς άνεβούμε επάνω και άς δούμε τί συμβαίνει, για να έχουμε την συνειδησί μας ήσυχη.

Άρχισαν να άνεβαίνουν τη σκάλα. Δεν διέτρεχαν τον κίνδυνο να τους αντίληθί κανένας υπηρέτης από κάτω, έπειδή έφρόντισαν να εξακριβώσουν ότι το ισόγειο ήταν άκατοίκητο.

Ή μουσική άκούότανε όλοένα και πιό καθαρά. Οι παθητικοί ήχοι της έδωσαν από ένα σαλόνι, πού όποιος ή άνοιχτή πόρτα έφώτιζε την σκάλα.

Έξαφνα, το τραγούδι έσταμάτησε. Και μιά βραχνή φωνή άκούσθηκε:

—Γιατί έπαυες; Συνέχισε το τραγούδι σου! Τί έινε αυτό; Τί έινε αυτό; Πάλι τα ίδια έχομε; Πάλι θα άρχισης τα κλάματα;... Ο διάολος να το πάρη και να το σηκώση το κορίτσι αυτό! Μού έχει φαρμακάσει την ζωή!...

—Αναγνωρίζεις την φωνήν αυτήν; έψιθύρισε ο Βένερ στο αυτί του Γκόρντντν. —Βεβαίωτατα! Είνε του φίλου μας του Φένγουϊκ. Δεν καταλαβαίνω μονάχα...

—Και έγω δεν καταλαβαίνω άρισμένα πράγματα. Μά δεν θα άργήσωμε να εξακριβώσωμε τί συμβαίνει.

—Ποτέ δεν θα φανταζόμουν ότι ο Φένγουϊκ έινε μελομανής!

—Έ, κάθε άνθρωπος έχει τις λόδες του... Είμαι πολύ περιεργός να δώ ποιά έινε ή γυναικα πού τραγουδά... —Θά προσπαθήσω να πλησιάσω στην πόρτα... Μπά, για κύττα, Τζέραλντ, άντικρυ στην θύρα του σαλονιού... Βλέπεις τίποτα;

—Έναν καθρέφτη.

—Θά μπορέσω, λοιπόν, να δώ μέσα στον καθρέφτη σαλόνι, έξ' άντανακλάσεως ποιοι έινε στο σαλόνι, χωρίς να με αντίληθί κανείς.

Και ο Τζίμ έπροχώρησε άδόρυβα, έστάθηκε πλάι στην άνοιχτή πόρτα, έριξε μιά ματιά στον καθρέφτη και είδε μιά λευκοντυμένη κοπέλλα, με κάτωχρο πρόσωπο, να στέκεται όρθια δίπλα στο πιάνο, ενώ ο Φένγουϊκ καθόταν άναπαυτικά σ' ένα κάθισμα, με ένα πούρο στο στόμα. Και ή νέα αυτή έπλησίασε τον Άμερικανό και άκούμπησε το χέρι της στον ώμο του, ενώ συγχρόνως τον έκτύπαζε ίκετευτικά.

—Γιατί είσαι τόσο κακός μαζί μου; τού έίπε με παράπονο. Γιατί δεν με λυπάσαι; Έξάσες πόσες φορές μού είχες προσχεθί ως σήμερα ότι θα μού τ' άξαναδώσεις; Βαρέθηκα πιά να τόν περιμένω. Έλυωσα από την άγωνία. Έρχονται στιγμές πού θέλω να πεθάνω, για να πάψω να σκέπτομαι, να αισθάνομαι.

Και ή κοπέλλα άφου έίπε αυτά, έπροχώρησε με άργά βήματα προς την πόρτα. Ο Γκόρντντν κατέβηκε, πηδώντας σχεδόν, τις σκάλες και έθασε κάτω, κοντά στον Βένερ, την στιγμή ακριβώς πού ή άσπινυμένη γυναικα παρουσιαζόταν στο άνοιγμα της πόρτας.

Με την πρώτη ματιά πού της έριξε ο Τζέραλντ, έδάγκωσε τα χέλη του για να μην εφωφονίση.

—Δεν έπρόσεξες ότι ή κοπέλλα αυτή μοιάζει καταπληκτικά με την γυναικα που είδες στο πρόσωπο; ρώτησε τον φίλο του με φωνή πού έτρεμε έλαφρά.

—Ναι, πράγματι, έψιθύρισε ο Γκόρντντν. Νά μην το αντίληθώ πιό μπροστά!

—Καταλαβαίνεις τώρα γιατί ή γυναικα μου δεν θέλει να κάνη λόγο για το παρελθόν της, γιατί μού λέει ότι κάποιο μυστήριο κρύβει ή ζωή της; Μού φαίνεται, όμως, ότι άπόψε θα μάς λυθούν πολλές άπορίες...

Ο Γκόρντντν κάτι έτοιμαζόταν να πη. Την στιγμή όμως εκείνη παρουσιάσθη κέ στο φωτισμένο άνοιγμα της πόρτας και ο Φένγουϊκ. Έκανε δυο βήματα στο κεφαλόσκαλο και έδωσε με δυνατή φωνή, μιά διαταγή σέ μεξικανική γλώσσα. Άπό το επάνω πάτωμα τού άποκρίθηκαν στην ίδια γλώσσα.

—Τί έίπε; ρώτησε ο Γκόρντντν τον Τζέραλντ.

—Θά το μάθης σέ λίγο. Έτοιμάσου, έν τώ μεταξύ, για καινούργιες έκπληξεις. Πρό όλίγου, έρωτοδoses τί άπέγινε ο Μπίτης... Νομίζω ότι ο τζέντλεμαν αυτός έινε φυλακισμένος μέσα στο σπίτι του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IB

Ήταν δέβαινα άφροσύνη να στέκωνται εκεί ο δυο φίλοι και να κινδυνεύουν άπό στιγμή σέ στιγμή να τους άνακαλύψουν. Ωστόσο ή περιέργεια πού έδω-

κιμαζάν ήταν τόσο ζωηρή, ώστε τούς έκανε να παραβλέπουν τα πάντα.

Έξ' άλλου, από εκεί πού βρισκόντανε, κρυμμένοι στα σκοτεινά πίσω από τα κάγκελα της σκάλας, μπορούσαν να παρακολουθούν τί γίνεται επάνω, χωρίς να φαίνονται. Μά ό,τι και να συνέβαινε, ήσαν ύποχρεωμένοι να παραμένουν εκεί, για να διαλευκάνουν επί τέλους το μυστήριο πού τούς άπασχολούσε τυραννικά τόσον καιρό.

—Άκόμα δεν μπορώ να εξηγήσω την όμοιότητα της κοπέλλας αυτής με την γυναικα μου — έψιθύρισε ο Βένερ στο αυτί του Τζίμ. Δεν μού λές, αλήθεια, μήπως μοιάζει και τού κοριτσιού πού είδες πρό ήμερών στο σαλόνι του άναπήρου;

—Μά, έινε ή ίδια!

—Έ, τότε δεν μού μένει πιά καμιά άμφιβολία ότι έινε άδελφή της Βέρας... Άκου, κάποιος κατεβαίνει από πάνω...

Πράγματι, άκούσθηκαν βήματα πού κατέβαιναν τη σκάλα.

Συγχρόνως κάποιος έφώναζε και διεμαρτύρετο με έντονο ύφος. Υπόκωφες, άπειλητικές φωνές τού άπαντούσαν. Οι φίλοι μας συνεπέραναν, από τον θόρυβο πού άκούγαν, ότι δυο άτομα κατέβαζαν κάτω δια της βίας έναν τρίτο.

Σ' όλο το ύπόλοιπο τμήμα του σπιτιού, θαθεία σιωπή έδραμόλευε.

Φαίνεται ότι ο αϊχμαλώτης έπαψε πιά ν' άντιστέκεται, γιατί ο θόρυβος είχε κάπως μετριασθί.

Τέλος, παρουσιάσθη στο κεφαλόσκαλο ή σιλουέττα πού άραίου άναπήρου, πού τον έκρατούσαν κάτω από τις άμασχάλες δυο άνδρες, με άντιπαθητική μορφή.

Το πρόσωπο του παράλυτου ήταν κάτωχρο, τα άρμυκα του χαρακτηριστικά συνεπασμένα από την άνισχυρη μανία, τα μάτια του πετούσαν άγριες λάμψεις.

Ο Βένερ και ο Γκόρντντν άνεγνώρισαν έναν από τούς δεσμώτες του! Ήταν ο άνθρωπος με την φανελλένια ρόμπα, πού τον είδαν, στα διαμερίσματα του Φένγουϊκ, να μεταφέρει μιά κάσση γεμάτη χρυσές λίρες.

Σε λίγο, οι δυο άνθρωποι του Φένγουϊκ μετέφεραν τον άνάπηρο στο σαλόνι και στάθηκαν στην πόρτα, περιμένοντας και νουργιες διαταγές.

—Πηγαίνετε! διέταξε ο Μάρκ. Άν σ' άς χρειασθί θα σ' άς ξαναφωνάξω. Έκείνοι άπέσύρθηκαν.

Για λίγες στιγμές δεν άκούγόταν κανείς θόρυβος στο σαλόνι.

Ο Βένερ και ο σύντροφός του άποφάσισαν τότε να άνέβουν επάνω και να σταθούν δίπλα στην πόρτα, για να μη χάσουν ούτε μιά λέξη από την συζήτησί, πού θα ήταν πολύ ένδιαφέρουσα.

Ο άνάπηρος έπεσε σέ μιά πολυθρόνα, σκεπάζοντας με το ένα χέρι του τα μάτια του. Άκούγόταν καθαρά ο θόρυβος της λαχανιασμένης του άναπνοής.

Ο Τζέραλντ ένωισε το αϊμα του να άνεβαίνει στο κεφάλι του. Άπορούσε και ο ίδιος πώς συγκρατιόταν και δεν χυμούσε επάνω στον Φένγουϊκ, για να τον τιμαρής για τα μαρτύρια πού επέβαλε στον δυστυχισμένο τον άνάπηρο.

Σιγά—σιγά όμως, ο παράλυτος δεν άργησε να επανακτήση την ψυχραιμία του. Έσήκωσε το κεφάλι του, έστύλωσε το σώμα του, έκτύπαζε τον Φένγουϊκ κατάρματα και τού έίπε με φωνή βροντώδη:

—Θά μού εξηγήσης, επί τέλους, παλήανθρωπε, τί σημαίνουν όλα αυτά; Με ποιά δικαίωμα με κρατάς αϊχμάλωτο μεσα στο σπίτι μου;

—Με το δικαίωμα του ισχυροτέρου, άγαπητέ μου! άποκρίθηκε ο Άμερικανός, χωρίς να ταραχθί διόλου από τον πρακτικό τόνο του παράλυτου. Δεν θα κατάλαβες, φαίνεται, ακόμα με ποιον έχεις να κάνης!

—Το ξέρω, δυστυχώς. Ξέρω πώς έχω να κάνω μ' ένα από τα μεγαλύτερα καθήματα πού έγέννησε ή φύσις...

—Όπως και έγω γνωρίζω, ότι μολονότι λέγεσαι Μπίτης, αυτό δεν έινε το πρηνυματικό σου όνομα. Είσαι ο Σάρλ Λέ

Φενώ, γυιός του ιδιοκτήτου του χρυσωρυχείου του «Τεσσάρων Δακτύλων»!

—Ναι, τού άγίου εκείνου ανθρώπου πού τον έδολοφονήσατε, έσύ και ο Φάν Φόρ, για να τού κλέψετε το χρυσωρυχείο. Ο Φάν Φόρ τιμαρήςθηκε ήδη γι' αυτό πού έκανε. Όσο για σένα, δεν άργεί ή στιγμή πού θα πληρώσης για όλα σου τα έγκληματα. Κύττα το άριστορό σου χέρι και πές μου τί έγιναν τα τέσσερα δάκτυλά σου!... Με καταλαβαίνεις πολύ καλά τί θέλω να πώ!

Τα τελευταία αυτά λόγια έπείραξαν τον Φένγουϊκ, έπειδή τού θυμίσαν κάτι πού ήθελε να το ξεχάση — την φοβερή τιμωρία πού έπεριμενε όλους εκείνους πού παρεβίασαν το μυστικό του καταραμένου χρυσωρυχείου.

Σηκώθηκε άπότομα από την θέσι του, κάνοντας μιάν άπειλητική χειρονομία.

—Μπορείς να με χτυπήσης! έίπε με περιφρονητικό τόνο ο παράλυτος. Είσαι τόσο άνάνδρος, ώστε δεν άποκλείεται να σηκώσης χέρι επάνω σ' έναν άνθρωπο πού δεν μπορεί να κινηθί από την θέσι του. Και όσο σκέπτομαι ότι έσύ με έφερες στο χέλι αυτά... Δεν τα κατάφερες να με σκοτώσης, άλλα μ' έκανες σκατή!

Μάθε όμως, από μένα ότι θα δώσης μιά μέρα λόγο για όλα τα κακουργήματά σου. Και ή μέρα αυτή δεν άργεί... Έλαβε ήδη την πρώτη προειδοποίησί!

Ο Γκόρντντν και ο Βένερ είδαν στον καθεφτή τα χαρακτηριστικά του Φένγουϊκ να παραμορφώνονται από τον τρόμο.

—Τί θέλεις να πής; έτράυλισε. Δεν καταλαβαίνω...

—Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις! είσαι ένας έλεινός ψεύτης! Προσποιείσαι τον άνέσσο και όμως τρέμεις δολοκλήρος! Το πρόσωπό σου έπληρε όψι άνθρωπου πού τον οδηγούν στήν άγχώνη! Μά, άφου θέλεις, θα σου ύπενθυμισω μερικά πράγματα πού δεν σου έιναι διόλου εύχρηστα.

«Όταν έσύ και ο σύνενοχός σου σκοτώσατε τον πατέρα μου, —τον πατέρα μου πού σέ θεωρούσε τίμιο άνθρωπο και σέ δεχότανε πάντοτε με χαρά στο σπίτι μας,— νομίστηκε ότι έγίνανε κιόλας κύριοι του χρυσωρυχείου.

»Εσύ έλειψες τότε για λίγον καιρό από την περιφέρειά μας. Πήγες κάπου —δεν γνωρίζω πού,— να κανονίσης άρισμένες υποθέσεις σου. Και άφησες στο όρυχείο μονάχα τον Όλλανδό. Σκοπεύατε, μάλιστα, θα επέστρεφες από το ταξίδι σου, ν' άρχιζατε μαζί την έκμετάλλευσή του πακτωλού.

»Στο διάστημα, όμως, της άπουσίας σου, το Πνεύμα πού φρουρεί τον θησαυρό, τιμάρησε τον Φάν Φόρ, όπως τού άείζε... Την ξέρεσι πολύ καλά την ιστορία αυτή. Είνε περιττόν να σου την, έπαναλάω...

»Όμοιολόγ, ότι την εποχή εκείνη δεν μπορούσα να ύποπτευθώ ότι είχες συνεργασθί με τον Όλλανδό για να δολοφονήσετε τον πατέρα μου. Δεν σου είχα καμιά έμπιστοσύνη, αισθανόμουν για σένα έμφυτη αντίπαθεία, μ' άποτέ δεν επέβασε από το νού μου ή σκέψις ότι ήταν δυνατόν να γίνης φονιάς...

»Τέλος, έγύρισες από το ταξίδι σου. Φαντάζομαι ότι θα έμαθες άμέσως το ταγκικό τέλος του συνενοχού σου. Μά ή δίψα του χρυσού σέ είχε κυριεύσει τόσο πολύ, ώστε δεν σ' έσυνέτισε το πάθημα τού Όλλανδου. Και άπεράσισες να έκμεταλλεύθης μόνος σου το θρυνηό. Για να είμαι ειλικρινής, σέ θαυμάζω, για το θάρρος σου!

»Μά, ύστερ' από λίγον καιρό, το Πνεύμα τού νοσηρυχείου, ο μυστηριώδης δηλαδή άνθρωπος πού έτιμαρώς τον Φάν Φόρ, έξεδικήθη και σένα!... Για την άκριβεία, το έργο της έκδικήσεώς του δεν συμπληρώθηκε ακόμα... Μά δεν θ' άργήσης να λάβης και το τέταστο δάχτυλό σου!

»Και χρειάσθηκε να σέ δώ μιά μέρα με άκρωτισσόμενα το άριστορό χέρι, για να μού άποκαλυθθί ή αλήθεια για να καταλάβω ότι είσαι ένας από τούς δολοφόνους τού πατέρα μου...

Ο Φένγουϊκ άκούσε το κατηγορητήριο του Μπίτης—Λέ Φενώ με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Προσπαθούσε να φανη άπάραχος. Μά ή αλλαγμένη έκφρασις τού προσώπου του έμαρτυρούσε ότι κάθε λόγος τού αϊχμαλώτου τού έπναινε θαθεία στην καρδιά του, σαν κοφτερό μαχαίρι.

—Μού φαίνεται, νεαρέ μου, —είπε, με δεισισμένο χαμόγελο,— ότι δεν άπέκτη-

—Μου φαίνεται, νεαρέ μου, —είπε, με δεισισμένο χαμόγελο,— ότι δεν άπέκτη-

★ ΒΟΣΤΩΝΗ: Ένας συμπολίτης μας μεγαλοκτηματίας, ο Ντικ Κλάιβ, συνήθιζε να παρακολουθί με το τηλεσκόπιο τα της κινήσεως ενός τεραστίου κτηματός του, την πορεία της έργασίας, διάφορα κοπάδια πτηνών κλπ. Πρό ήμερών, λοιπόν, κατά τις άναζητήσεις του αυτές με τον φακό, άνεκάλυψε την σύζυγό του στην άγκαλιά ενός νεαρού τσομπάνου, κάτω από τη σκιά ενός δένδρου...

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Καί τί έκαμε τότε; ΒΟΣΤΩΝΗ: Έκάλωσε άμέσως δυο γείτονες, τούς όποιους ύπεχρέωσε να κυττάζουν με το τηλεσκόπιο για να διαπιστώσουν την άπιστία και να χρησιμεύσουν ως μάρτυρες στην δίκη προς έκδοσιν διαζυγίου, το όποιον και έζητησε άμέσως.

★ ΧΑΓΗ: Έπειτα από πενταετή πειράματα, πού έγιναν από έναν νεαρό Όλλανδό άνοκόμο, έπετυχε ή καλύτερη ένα έρώματος μπλέ στο όποιον έδόθηκε το όνομα «Λαίδη Κόβεντρ».

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Δεν μπορείτε να μάς δώσετε μερικές άκομη λεπτομέρειες για την έπιτυχία αυτή του άνοκόμου;

ΧΑΓΗ: Εύχαρίστως. Το μπουμπουκι τού τριαντάφυλλου αυτό έινε άρχικώς κόκκινο, διασχίζεται δε μόνον από θαυμάσιες φλέβες. Όταν όμως το μπουμπουκι άνοιξη, οι φλέβες αυτές πολλαπλασιάζονται και τέλος σκεπάζουν όλόκληρη την επιφάνεια τού πετάλου.

★ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ: Μια νεαρά συμπατριώτισσά μας είχε δη πρό διετίας στο όνειρό της ότι θα παντρευόταν έναν ξανθό νέο πού θα έρχοταν να την ζητήσει από το χωριό Νάγκυ. Όμπος Ήταν δε τόσο βέβαια ότι το όνειρό της θα έπαληθεύσει, ώστε, προς μεγάλη λύπην των γονέων της, άπέκρουσε τρεις προτάσεις γάμου, πού ήσαν μάλιστα πολύ δελεαστικές. Πρό έβδομάδος έπληρωφόρηθη ότι έφθασε στο χωριό της στα προίχια της Βουδαπέστης ένας νέος από το Νάγκυ. Όμπος και έσπευσε να τον συναντήση...

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Ένδιαφέρουσα ιστορία. Και τί έγινε μετά;

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ: Άπλούστατα: τού άφηγήθηκε το όνειρό της, τού έίπε ότι τον περιμένει επί δυο χρόνια, κι' αυτός, συγκινημένος από την πίστι της... άγνώστου μνηστής του, την πανδρεύθηκε, έφ' όσον μάλιστα ή νέα έινε ώριμοτάτη. Κι' έδώ πού τα λέμε, αυτή δεν θγήκε καθόλου γελασμένη γιατί ο...όνειροδότης—κυριολεκτικά— άνδρας της έινε πλούσιος κτηματίας.

★ ΚΑΙΡΟ: Πέντε μέλη μιάς οικογενείας τού χωριού Νταμαν-Χούρ, πέθαναν με φρικτούς πόνους.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ: Καί από τί;

ΚΑΙΡΟ: Ένα μικρό φαιοπράσινο φίδι, μήκους μόλις δέκα πόντων, έδάγκωσε και τούς πέντε την ώρα πού κοιμώταν. Το έρπετο αυτό άνήκει στην κατηγορία των πιό δηλητηριωδών φιδιών.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

—Μά, ύστερ' από λίγον καιρό, το Πνεύμα τού νοσηρυχείου, ο μυστηριώδης δηλαδή άνθρωπος πού έτιμαρώς τον Φάν Φόρ, έξεδικήθη και σένα!... Για την άκριβεία, το έργο της έκδικήσεώς του δεν συμπληρώθηκε ακόμα... Μά δεν θ' άργήσης να λάβης και το τέταστο δάχτυλό σου!

»Και χρειάσθηκε να σέ δώ μιά μέρα με άκρωτισσόμενα το άριστορό χέρι, για να μού άποκαλυθθί ή αλήθεια για να καταλάβω ότι είσαι ένας από τούς δολοφόνους τού πατέρα μου...

Ο Φένγουϊκ άκούσε το κατηγορητήριο του Μπίτης—Λέ Φενώ με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Προσπαθούσε να φανη άπάραχος. Μά ή αλλαγμένη έκφρασις τού προσώπου του έμαρτυρούσε ότι κάθε λόγος τού αϊχμαλώτου τού έπναινε θαθεία στην καρδιά του, σαν κοφτερό μαχαίρι.

—Μου φαίνεται, νεαρέ μου, —είπε, με δεισισμένο χαμόγελο,— ότι δεν άπέκτη-

—Μου φαίνεται, νεαρέ μου, —είπε, με δεισισμένο χαμόγελο,— ότι δεν άπέκτη-

σες άκόμα συναίσθησι τής θέσεώς σου... Κανείς δεν ξέρει ότι είμαι εδώ, κανείς δεν ξέρει ότι επέστρεψες στο σπίτι σου. Μπορώ, λοιπόν, να σε σκοτώσω, χωρίς ν' άνησυχήση κανείς για την έξαφάνισή σου!

Ο άνάπηρος όρχισε να γελά. —Μπά! ανέφώνησε. Καί, δεν μου λές, σέ παρακαλώ, τί έχεις να κερδίσης από τόν θάνατό μου; Θ' άπαλλαγής, βέβαια, από την ένοχλητική παρουσία μου. Μά ποτέ δεν θα κατορθώσης να γλυτώσης από την φοβερή έκδίκησι που σέ περιμένει. Δεν θα προφτάσης, καταραμένε, να χαρής τους θησαυρούς του χρυσωρυχείου. Ο Μάρκ Φένγουϊκ έκυτταξε τόν παράλυτο τρομαγμένος. Ή ήρεια με την όποια έμειλυνε ο αίχμαλώτός του τόν είχε καταπλήξει.

—Φαίνεται πολύ σίγουρος για την νίκη σου! έτραύλισε.

—Δέν έχεις άδικο! άπάντησε ο άνάπηρος. Τί σημασία έχει τί θ' άπογίνη ένα έρείπιο σαν κι' έμένα... Οί γιατροί μου λένε ότι τόν καιρό θα γίνω καλά, θα μπορέσω να σταθώ στα πόδια μου... Δεν τούς πολυπιστεύω... Ίσως να μου τά λένε αυτά για να με παρηγορήσουν... Όμολογώ, όμως, ότι μεγαλύτερη ίκανοποίηση θα δοκιμάσω την ημέρα που θα σέ δω να σπαρταράς από αγωνία...

»Ένα βράδυ, πριν από κάμποσες μέρες, σέ είδα να μπαίνεις στο ρεστωράν του «Ιμπήριαλ». Έσόν δεν με άντελήφθηκε, γιατί ήμουν σχεδόν κρυμμένος πίσω από μια κολώνα... Θά μπορούσα τότε να σέ σκοτώσω, βέβαιος ότι ή δικαιοσύνη θα με άθωνε όταν θα μάθαινε ότι άπήλλαξα την κοινωνία από ένα επικίνδυνο κακοποιό...

»Ωστόσο, δεν σέ σκότωσα. Ή τιμωρία αυτή είναι πολύ έλαφρά για σένα. Έπρωτίμηση να σ' άφήσω να ζήσης, για να δασανιστής περισσότερο, για να σέ πιάση τρέλλα από τόν φόβο και την άγωνία πριν παραδώσης την τελευταία σου πνοή. Καί σου έστειλα ένα μικρό κουτάκι —μέ το πρώτο από τα τέσσερα κομμένα δάχτυλά σου! Αυτή ήταν ή πρώτη προειδοποίησί μου!...

—Έσύ, λοιπόν, μου τó έστειλες!... άνεφώνησε ο Φένγουϊκ.

Τά μετώπώ του είχε ιδρώσει από την άγωνία.

—Ναί, έγώ... Καί ξέρεις καλά ποί οί φylaίται τα ύπόλοιπα τρία δάχτυλα... Δεν μου λές, αλήθεια, μήπως σου έστειλε, από εκείνο τó βράδυ, και κανένα άλλο δάχτυλο;... Έχω αρκετές μέρες να τόν δω, από τότε δηλαδή που με κρατάς εδώ φυλακισμένο...

Ο φόβος του Μάρκ μετεβλήθη τότε σέ πανικό.

—Ωστε, έψέλλισε, εδώ βρίσκεται και δ... δ... δ...

Δέν έτόλμησε να προφέρη τ' όνομα που άνέβαινε αυθόρμητα στα χείλη του.

—Ναί, εδώ είναι! είπε ο Σάρλ Λέ Φενύ. Ένόμισες ότι θα μπορούσες να γλυτώσης από την καταδίωξή του; Καμμιά δύναμις στόν κόσμο δεν θα μπορούση να σέ σώση από την έκδίκησι που σέ περιμένει! Μά ρά βρασνιστής πολύ, πριν παραδώσης στόν Θεό την βρωμερή ψυχή σου!

Τήν στιγμή εκείνη, ο Βένερ άρπαξε τόν Γκόρντον από τó χέρι και τόν έπράβη μαζί του τόσο άπότομα, ώστε ο φίλος του κατέβαινε τις σκάλες χωρίς να μπορή να καταλάβη τί συνέβαινε.

—Κάποιος έρχεται! του έπιθύρισε σ' αút. ο Τζέρελντ. Δεν άκουσες μια φωνή; Μοι φαίνεται πως είναι ή άσπροντυμένη κοπέλλα.

Πράγματι, σέ λίγο είδαν την κομψή σιλουέττα τής λευκής κόρης να κατεβαίνει την σκάλα.

Όταν έφθασε στην πόρτα του σαλονιού, έφώναξε τόν παράλυτο.

Μά ο Φένγουϊκ έχυμψε επάνω της, με μια πνιγμένη θλαστήμια, και δεν την άφησε να μπη μέσα.

ΣΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟΝ: Ή συνέχεια.

Οί ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΙ

Μιά έρωτική ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ή Άλμάντα είναι μια χαριτωμένη πολιτεία, στίς Πορτογαλικές άκτές, όχι πολύ μακριά από την Λισσαβόνα. Δεν έχει έμπρός της την ύγρη άπεραντοσύνη του Άτλαντικού, αλλά βρίσκεται σχεδόν κρυμμένη σ' έναν όρμο, στίς έκβολές του Ταγου, ούτως ώστε τó κλίμα της είναι γλυκύτατο και τα περίχωρα πολύ κατάλληλα για παραθερισμό.

Ήταν κατά τα τέλη Μαΐου. Οί άγροί είχαν άνθισει λιγάκι πρόωρα, κάτω από τόν ήλιο που ήταν έξαιρετικά θερμός για την εποχή. Έκείνο τó πρωί, ο νεαρός Μάρκελλος Τριντάντ έφθασε με τó αυτοκίνητό του έξω από τó μικρό, αλλά πολυτελές στατό, ξενοδοχείο τών «Φαινίκων», που ήταν όλο μπαλκόνια και βεράντες. Στο ίδιο ξενοδοχείο έμενε από μίαν έβδομάδα και ή Βαλέρια, ή χαριτωμένη άρραβωνιαστική του, μαζί με τόν πατέρα της.

Οί δύο νέοι έμειναν όσο τó δυνατόν περισσότερο μαζί την ήλιόλουστην εκείνη ή-

Ο Μάρκελλος έτρεξε κοντά της φωνάζοντας: «Βαλέρια! Βαλέρια! Έγώ είμαι!...»

Μέρα. Έως τó μεσημέρι έκαναν έναν περίπατο στην άκροθαλασσιά. Τó απόγευμα έπαιξαν τένις και τó βράδυ έχόρευσαν στην μεγάλη αίθουσα τού ξενοδοχείου, υπό τούς ήχους μίας μικρής ορχήστρας.

Κατά την μία, έπescαν να κοιμηθούν. Ή Βαλέρια είχε ένα δωμάτιο στο πρώτο πάτωμα, ενώ ο άρραβωνιαστικός της έμενε στο δεύτερο.

Τούς είχε πάρει ο ύπνος για καλά, όταν τινάχτηκεν ξαφνικά, από κάτι τó τρομερό, που τούς επέταξε κυριολεκτικώς άπ' τó κρεβάτι. Πρώτα άκουσθηκε μια μεγάλη βοή, κάτι σαν μουρμουρητό, έπειτα ένα φοβερό τρίξιμο, κι' ένα τίναγμα που έκανε τούς τσίχους να τρέμουν, και άμέσως κατόπιν ένα γκρέμισμα που άφάνισε τα πάντα, συνοδευόμενο από φωνές, ούρλιασματα κι' επικλήσεις. Ήταν ένας σεισμός πρωτοφανούς έντάσεως!

Ο Μάρκελλος έκασταβε πως είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Πονούσε φοβερά και τó πρόσωπό του ήταν πλημμυρισμένο από αίμα. Καί ζωας, έρχηκε τή δύναμι να σηκωθεί και να τρέξη! ανάμεσα στα έρείπια, φωνάζοντας έσ' όνομα άγαπημένης:

—Βαλέρια! Βαλέρια!...

Θάγινε βέβαια κάποιο θαύμα, ένα άπ' αυτά τα θαύματα που τά κάνει μονάχα ο έρως, γιατί κατόρθωσε να τή βρή μέσα σ' αυτό τó σκοτάδι, κάτω άπ' τούς σωρούς τών έρειπίων. Ήταν κι' αυτή τραυματισμένη και δογγούσε.

—Βαλέρια! Είσαι έσύ; Δεν έπαθες τίποτε

—Είμαι πληγωμένη, Μάρκελλε. Τά μάτια μου καίνε φοβερά, με πονούν...

Γύρω άκούονταν άλλα βογγητά και φωνές, φώτα που άναθαν εδώ κι' εκεί, ανθρώπινα μέλη που εξέβαιαν από τά έρείπια.

—Μάρκελλε, νοιώθω πως θά πεθάνω!... Έλα κοντά μου! Άχ! τά μάτια μου, δεν βλέπω!...

—Κι' έγώ, Βαλέρια... Ίσως δεν έχωμε παρά λίγες στιγμές ζωής. Άς μείνωμε κοντά... Ο θάνατος θα είναι πιο γλυκός!

—Ναί, πολύ γλυκός κοντά σου!... Έκανε ή νέα κι' έλιποθύμησε, ενώ μια νέα σεισμική δόνησις έγκρέμισε ό,τι είχαν άπομείνει.

★
Υστερα από πέντε μήνες, ο Μάρκελλος έπρόκειτο να βγεί άπ' τó νοσοκομείο, όπου νοσηλεύεταν επί τόνον καιρό, κι' έλεγε τού γιαιτρού:

—Γιατρέ μου, θα μου έπιτρέψετε, επί τέλους, να κυτταχθώ σ' έναν καθρέφτη;

—Πρώτ' άπ' όλα, τού είπε ο γιατρός, πρέπει να λάβετε ύπ' όψιν ότι θα είχατε πεθάνει πρό καιρού, και ότι βρήκαμε σχεδόν τó πτώμα σας κάτω από τά έρείπια ύστερα από τόν φοβερό εκείνον σεισμό. Είχατε όμως πολύ γερή κράσι και άνθεξαιε.

—Άνθεξα έπειδή σκεφτόμουν την άρραβωνιαστική μου, που ήταν κοντά μου τή στιγμή τής καταστροφής, και είχα την έλπίδα να την ξαναϊδώ.

—Στό παραμυθιό τού πυρετού έλέγατε διαρκώς τó όνομά της: «Βαλέρια! Βαλέρια!» Τότε, σάς δεδαίω, έσυγκινηθα κι' έγώ τόσο πολύ, που έπροσπάθησα να έπουλώσω τις πληγές τού προσώπου σας, δάζοντας τα δυνάτά μου για να μείνουν όσο τó δυνατόν λιγώτερα ίχνη. Άλλα δυστυχώς δεν μπόρεσα να κάμω τó ακατόρθωτο, και τά ίχνη έμειναν, και μάλιστα αρκετά... Άλλα είσατε άντρας και θα φανίτε δυνατός. Αυτό που θα ίδιητε δεν πρέπει να σάς τρομάξη ύπερβολικά. Ορίστε, λοιπόν, έναν καθρέφτη.

Ο νέος άρπαξε τó κρύσταλλο, έρριξε μια ματιά κι' έβγαλε μια φοβερή κραυγή, βλέποντας τó πρόσωπό του φρικτά παραμορφωμένο.

—Θεέ μου!... Έτσι λοιπόν κατήντησα; Μήν απελπίζεσθε, σάς λέω. Κατά τά άλλα, τó σώμα σας είναι άνεταφο. Έπειτα, σταθήκατε τυχερός που έγλυτώσατε τά μάτια. Γιατί ή άρραβωνιαστική σας, ή καυμένη, εκεί άκριβώς χτυπήθηκε. Άλήθεια, πρέπει τώρα να σάς οδηγήσω κοντά της, στο γυναικείο τμήμα. Έλάτε...

—Νά την, είπε τέλος ο γιατρός, δείχνοντας ένα κρεβάτι, όπου κοιτόταν μια νέα με μαύρα γυαλιά στα μάτια.

Ο Μάρκελλος έτρεξε κοντά της, φωνάζοντας:

—Βαλέρια! Βαλέρια! Έγώ είμαι, ο Μάρκελλος.

Ή Βαλέρια τόν άγκάλιασε σφιχτά, και τόν έκράτησε κάμποσην ώρα στην άγκαλιά της. Έπειτα, άφου έπιθύρισε τά πιο γλυκά λόγια, οι δύο νέοι αναγκάσθηκαν να χωριστούν. Τότε ο Μάρκελλος βρέθηκε ξανά μόνος με τόν γιατρό.

—Γιατρέ, είπα, θέλω να την πάρω γρήγορα άπ' εδώ για να την κάμω γυναίκα μου.

Κι' έπειτα έπρόσθεσε πιο σιγά:

—Ή καυμένη, έχασε τó φώς της... Άλλ' αυτό, είμαι βέβαιος, θα μάς έξασφαλίση την ευτυχία. Γιατί δεν θα με ίδιη ποτέ και δεν θα μάθι ότι τó πρόσωπό μου εινε τόσο φρικτά παραμορφωμένο.

Όταν ο Μάρκελλος έβγηκε από τó νοσοκομείο, ή Βαλέρια έκάλεσε κοντά της τόν γιατρό και τού είπε:

—Γιατρέ μου, σάς εύχαριστώ πολύ για αυτό που έκάματε. Ο Μάρκελλος δεν πρέπει να μάθι την αλήθεια, τουλάχιστον πρós τó παρόν. Δεν πρέπει να μάθι ότι τó φώς μου δεν έσβυσε τελείως, ότι πρό όλίγου τόν είδα όπως εινε στην πραγματικότητα! Γιατί αν μάθι ότι βλέπω ότι τόν έχω τήν αλήθεια, δεν θα πιστέψη ότι τόν άγατώ! Κι' έγώ τόν λατρεύω, γιατρέ μου, περισσότερο από πριν, από τή στιγμή που ένομισαμε πως τά πεθαίναμε μαζί κάτω από τά έρείπια.

ΝΤΙΝΟ ΜΠΕΛΟΝΙ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ

Άστυνομικό ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ο Ντίκ Φίρμαν ά -μπησε τó άστυνομικό δίδυλο που έδιάβαζε και είπε με ύφος ευχαριστήνιο:

—Εινε άκριβώς αυτό που σκοπεύω να κάμω άπόψε. Έχω τó «άλλοθι». Καί θα πιύσουν στη θέση μου τόν Νίπερ.

Ο Ντίκ Φίρμαν είχε περάσει τή ζωή του — μια ζωή τυχοδιώκτη — στο πλάι τής Φλώρανς Ρους, που ήταν μια πρώτης τάξεως σύντροφος. Είχε βέρρος, τόλμη και ό,τι είχε επιχειρήσει μαζί της τó είχε πάντοτε έπιτύχει.

Τελευταία όμως, άρχισαν να μη πολυχωλεύουν ο ένας τόν άλλον, ώσπου μια μέρα έπληθε ή τελευταία ρήξη. Αυτό όμως δεν άρρεσε καθόλου στόν Ντίκ, γιατί ή ώραία Φλώρανς ήξερε ούκ όλίγα εις βάρος του... Για τόν λόγο αυτόν ο Ντίκ, ούτε λίγο, ούτε πολύ, άπεφασισε να την ξεμπερδέψει.

Έπειδή όμως δεν είχε καμμία διάθεσι να τόν πιάσουν, συνεννοήθηκε μ' έναν συνάδελφό του, τόν Νίπερ. Θά τόν έπλήρωνε, κι' αυτός θ' άνελάμδανε... να κανονίση αυτή την ύπόθεση. Αυτό θά τού έστοίχιζε δέκαία ένα αρκετά μεγάλο ποσό, με τί σημασία είχαν τά λεφτά άφου θά έλευθερωνόταν για πάντα από μίαν όχηρή ρη συνήθεια;

Όλα είχαν κανονισθή μια χαρά και ο Ντίκ έπείριμενε τó αποτέλεσμα. Ήσυχος, λοιπόν, ο σύντροφος τής Ρους, άφου άλλος θά έδούλευε γι' αυτόν, έπήγε στή λέσχη, όπου συνήθιζε να πηγαινέει, και, σαν ή τύχη να τόν έδοθηόυσε από την αρχή, ο πρώτος άνθρωπος που συνήντησε μπροστά του ήταν ο άστυνομικός Ρενέ Μπλέικ.

Τί καλύτερο ήθελε; Τήν ώρα που γινόταν τó έγκλημα, αυτός είχε έπιτύχει τó καλύτερο «άλλοθι». Ο ίδιος ο άστυνομικός θά πιστοποιούσε πως τόν είχε δη στή λέσχη. Έτσι κανείς δεν θα μπορούσε να τόν ένοχοποιήση. Για να βεβαιωθή πιο πολύ πως δεν θα μπορούσε να ξεχάση την παρουσία του ο άστυνομικός, τόν έπληττισε και άντήλλαξε μάλιστα λίγες λέξεις μαζί του:

—Πώς πάνε οι δουλειές κ. Μπλέικ; Έχετε καμμιά μυστηριώδη ύπόθεσι;

—Δέν υπάρχει μυστήριο για μάς, τού άπάντησε ο άστυνομικός.

Ο Ντίκ έχαμογέλασε πονηρά και μια καταχθόνια λάμψις έφώτισε τά μάτια του. Έσκέβαιωθή πιο πολύ πως δεν θα μπορούσε να ξεχάση την παρουσία του ο άστυνομικός, τόν έπληττισε και άντήλλαξε μάλιστα λίγες λέξεις μαζί του:

—Πώς πάνε οι δουλειές κ. Μπλέικ; Έχετε καμμιά μυστηριώδη ύπόθεσι;

—Δέν υπάρχει μυστήριο για μάς, τού άπάντησε ο άστυνομικός.

Ο Ντίκ έχαμογέλασε πονηρά και μια καταχθόνια λάμψις έφώτισε τά μάτια του. Έσκέβαιωθή πιο πολύ πως δεν θα μπορούσε να ξεχάση την παρουσία του ο άστυνομικός, τόν έπληττισε και άντήλλαξε μάλιστα λίγες λέξεις μαζί του:

τηλεφωνικός τó άστυνομικό τμήμα τής συνοικίας. Αυτή την έντολή είχε πάρει ο Νίπερ άπ' τόν τόν Ντίκ.

—Κύριε Μπλέικ, σάς ζητουν έπείγοντως. Έγινε κάποιο έγκλημα...

Τά πράγματα έγιναν καλύτερα άπ' ό,τι τά είχε ύπολο γίσει ο Ντίκ. Όχι μόνο δεν θα μπορούσε να τόν ύποπτευθή κανείς, αλλά έπρότεινε στόν άστυνομικό άκόμη και να τόν βοήθηση...

Λίγη ώρα άργότερα, ο Ντίκ βρισκόταν μαζί με τόν άστυνομικό στόν τόπο τού έγκλήματος. Έκει όμως μια दूसάρστη έκπληξις τόν έπείριμενε: Ή Φλώρανς δεν ήταν πεθαμένη, αλλά μόνον άρραβωνιασμένη.

—Α! θά μού τó πληρώση αυτό ο Νίπερ, είπε μέσα του. ο Ντίκ σφίγγοντας τις γροθιές του. Καί, έπωρελούμενος τής γενικής συγχύσεως, έφυγε χωρίς να γίνη αντίληπτός.

Τρέχει πρós συνάντησιν τού Νίπερ, τόν βρίσκει εκεί όπου είχαν μείνει σύμφωνα στί θά τόν έπείριμενε για να τόν πληρώση, άλλ' αντί όμοιότης τού φτεύει μια σφαίρα στο κεφάλι. Μετά, άφου δεβαιώνεται πως τó θύμα έχει μείνει στόν τόπο, φεύγει και όταν βρίσκει στο δρόμο, πετá τó πιστόλι του στο άνοιγμα μίας ύπονομου...

Τό άλλο πρωί, έξύπνησε ευδιάθετος και ξεγνοιαστός και έπέρασε όλη την ημέρα του διαβάζοντας έφημερίδες και παίζοντας χαρτιά.

Τό βράδυ όμως, όταν έγύρισε στο σπίτι του, τόν έπείριμεναν δύο άνδρες και ο άστυ-

νομικός Μπλέικ τόν έπλησίασε μ' ένα ζευγάρι χειροπέδες στα χέρια.

—Βρέθηκε δολοφονημένος ο Νίπερ, τού είπε με ξηρόν τόνο.

—Ποιός είναι αυτός; ρώτησε ο Ντίκ γελαστός. Δεν τόν γνωρίζω.

—Άφησε τ' άστειά. Μέσα στην τσέπη του βρέθηκε ή καταδική σου. Καθώς φαίνεται, δεν σου είχε καμμιάν έμπιστοσύνη και άφησε τó σημείωμα αυτό: «Έσκότωσα τή Φλώρανς Ρους κατ' έντολήν τού Ντίκ Φίρμαν».

ΓΑΜΠΡΟΙ φοβιτο άρηδες

Υπάρχει μια έπίσημη στιγμή στή ζωή τού άνθρώπου, κατά την όποιαν όσπιν πείρα κι' αν έχη κανείς, όσο τολμηρός κι' αν εινε, θά πάθι ένα έλαφρό τράκ: είναι ή στιγμή τού γάμου, και άκριβώς όταν ο πάας κάνει την στερεότυπη έρώτησι στους νεοσύμφους, έάν ο ένας θέλη να ζήση με τόν άλλον.

Άλλα και πριν άκόμη από την έπίσημη εκείνη στιγμή, πολλοί γαμπροί τά χάνουν και έξαφανίζονται για να μην άντιμετωπίσουν τόν παπα που πρόκειται να τούς ένώση μ' έκεινήν που άγαπούν. Οί αιτίες είναι φυσικά πολλές και διαφέρεις. Ας άναφέρωμε μερικά περιστατικά, τó καθένα άπ' τα όποια άντιπροσωπεύει μια ξεχωριστή περίπτωση.

Οί άδλοι τού Γερο-Παρατατικού ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΟΝ

Έπληθην ούν περίστασις πολύ μπερπεδευμένη και νύν δελτία τίθενται εις άπαντας έν γένει.

Δι' ο έμπρέπει, φίλτατοι, χωρίς ν' άργώ τής καρδιάς μου την τροφήν να την περιάρισω.

Ήγουν δεν πρέπει ούδαμώς να δεικνύμαι άδύνατος.

Καθ' ήμέραν ν' άπαιτώ νεάνιδας τού γάμου.

Έφ' όσον είναι πόλεμος με ήττας και με νίκας.

Θά δοκιμάσω βέβαια μοιραίως και... κασίτης.

Έν άλλοις λόγοις κατ' αυτάς άπασχολώ τόν νου μου.

Να φέρω τροποποίησιν στο γυναικο—μενού (μου).

Κατόπιν πλείστων σκοτούρων και μελετών δεινών κατήρτισον ως κάτωθι την λίσταν των γυνών: Δευτέρα, Πέμπτην, Σάββατον, άφ' ότου θα εγείρωμαι και μέχρις ου κατακλιθώ, αβθύνας θα σερβίρωμαι νεάνιδας μπαμπέσας και λιαν άφροδέσας.

Έκάστην Τρίτην θα περνά με γραίνας, φεύ, σαθράς —ήμέρας... άποφορά!

Τετάρτην και Παρασκευήν θα κυνηγά γυνάικας κομψώδεις όσπερ στέκας κι' όρεκτικώς ισχνάς.

έν άλλοις λόγοις θα περνά με... σαρκαστιανές κι' ένίοτε θα γεύωμαι μετά πολλής λαχτάρας σπαρταριστάδες νεαράς, τούτέστι... μπουμπουνάρας.

Τας έξ ήμέρας θα περνά εις τας κλεινάς Αθήνας ως λέν «ζωήν και όρνιθα» με κοπελλάδους φίνας. Θά γεύωμαι τα βέλγητρα γυνών κατά όκάδας μ' άδυσσαλέαν όπωσούν κι' άγρίαν λαιμαργίαν, ενώ τας Κυριακάδας κεκουρασμένους θα τρώ έρωτικόν άργιον...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΣΤΕΨΕΩΣ

Τήν παραμονή τής ημέρας που έπρόκειτο να τελέση τούς γάμους του, ένας νέος άπό τó Σάρρεϋ τής Άγγλίας, θέλησε να γιορτάση την τελευταία ήμέρα τής έλευθερίας του.

Προτού φύγη από τó σπίτι, είπε τής σπιτονοικοκυράς του ότι τó βράδυ θα κοιμόταν σ' ένός φίλου του και άπ' εκεί θα πήγαινε κατ' ευθείαν στην εκκλησία όπου έπρόκειτο να τελεσθί ο γάμος. Ο φίλος του όμως που θά τόν φιλοξενούσε δεν έπήγε με την παρέα, κι' έτσι όταν τó γλέντι τέλειωσε άργά τή νύχτα, ο γαμπρός έπέστρεψε στο σπίτι του κι' έπεσε να κοιμηθή.

Τό πρωί, ή σπιτονοικοκυρά του, που δεν τόν είχε άκούσει από βραδύς να έπιστρέφει, έντύθηκε κι' έπήγε στην εκκλησία για τó γάμο, χωρίς να μπη στο δωμάτιό του, άφου ήξερε ότι άπουσίαιζε. Έτσι ο νέος, καθώς είχε πιή λιγάκι παραπάνω, άποκοιμήθηκε βαρεία ως τó μεσημέρι. Όταν έξύπνησε, ήταν πιά πολύ άργά για τó γάμο: Οί καλεσμένοι θά είχαν διαλυθή, κι' αυτός άπ' πό ντροπή έξαφανίσθηκε.

ΕΧΑΣΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ!

Ένας άλλος γαμπρός, έπειτα από ένα τρικουβερτο γλέντι τήν παραμονή, τού γάμου του, έχασε τα ψευτικά δόντια που φορούσε. Κι' έπειδή δεν είχε τó θάρρος ν' άντικούση τή νύχη και τούς καλεσμένους χωρίς δόντια, έφρόντισε να έξαφανισθή, κι' αυτοί άκόμη τόν περιμένουν.

Και ένας άλλος, έπειδή την τελευταία στιγμή έλέρωσε τó γαμπριάτικο κοστούμι του κατ' τó τρόπο άνεπασηρόντων, έπηρε τó πρώτο τραίνο κι' έφυγε χίλια μίλια μακριά άπ' τόν τόπο τού έπικειμένου μυστηρίου!

Σ' ένα ποδοσφαιρικό γήπεδο τού Λονδίνου, πρόπερσι, συνέβη τó έξής έπεισόδιο:

Κάποιος παρακολούθησε άμέριμνα τόν άγώνα, όταν ξαφνικά έννοιασε να τόν πιάσουν δυνατά άπ' τούς ώμους. Έστράφηκε και είδε δύο άγνώστους, που τόν έπρόσταξαν να τόν άκολουθήση. Από τó ύφος τους κατάλαβε ότι δεν τόν συνέφερε να φέρη άντίρρηση και τούς άκολούθησε. Έτσι, τόν έμπάσαν σ' ένα ταξι που έπείριμενε κάπου εκεί κοντά και τόν μετέφεραν σε μίαν εκκλησία όπου ήταν όλη έτοιμα για την τέλεσι ενός γάμου.

Ο νέος ήταν γαμπρός και την ώρα τού γάμου γινόταν μια σπουδαία ποδοσφαιρική συνάντησις, την όποιαν έπρωτίμηση να παρακολουθήση παρά να πάη στο γάμο του. Έπειδή όμως τόν ήξεραν καλά, τά πεθερικά του έφρόντισαν να τόν μεταφέρουν δια τής βίας.

Ο ΝΕΥΡΙΚΟΣ

Ένας Ίρλανδός δεν έπήγε στο γάμο του, με την δικαιολογία πως ήταν πολύ νευρικός και δεν θα μπορούσε να παρακολουθήση άπαθή όλη την ιεροτελεστία.

Τὸ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

Ιταλικό ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο Μικέλεν Λεντζερίνι έκυνηγοῦσε τὰ αὐτογράφα, ὅπως οἱ κυνηγοὶ τοὺς λαγούς. Ὅποιοδὴποτε καὶ ἀν ἀποκοῦσε λίγη φήμη σ' αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμο, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα μίαν ἐπίθεσι τοῦ Λεντζερίνι γιὰ τὴν ἀπόκτησι μιάς ὑπογραφῆς του.

Μία μέρα ὅμως ὁ Λεντζερίνι συναντήθηκε μὲ ἕναν ἄλλον μανιώδη συλλέκτην αὐτογράφων: τὸν Ἀδόλφον Μπριντζιντόνι.

— Ἐχετε τὴν ὑπογραφή τοῦ Ντέ Σίκα; τὸν ἐρώτησε μὲ ὕφος προκλητικὸ ὁ ἀντίπαλός του.

— Πῶς!

— Καὶ τοῦ Κιερόνι, τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ σκί;

— Φυσικά! Τί ἐρώτησις εἶνε αὕτη;

— Καὶ τῆς Βιβίνα Γκού;

— Θὰ τὴν ἔχω ἀσφαλῶς σὲ λίγες μέ-

ρες. — Κουροφέξαλα! Τὴν ὑπογραφή αὐτῆς δὲν θὰ τὴν ἀποκτήσετε ποτέ. Σὰς τὸ λέω ἐγώ! Ἡ Βιβίνα Γκού δὲν δίνει σὲ κανέναν αὐτογράφο. Καὶ λένε μάλιστα — μεταξὺ μας, φυσικά, — ὅτι ἡ ντί-δα δὲν δίνει αὐτογράφο, ἐπειδὴ γράφει σὺν ἀγράμματι...

— Εἶτε ἀγράμματη, εἶτε ὄχι, ἔκαμε ὁ Λεντζερίνι, ἐγὼ τὸ αὐτοῖο ἔχω σὲ τὸ πᾶν.

— Μὴν κάνης τὸν καμπόσο, γιὰτὶ ἐγὼ τῆς ἐξήγησα χίλιες φορές, τὴν παρεκάλεσα, ἔπεισα γονατιστὸς στὸ πόδια τῆς, χωρὶς νὰ κάμω τίποτα. Καὶ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἐμένα κανένας δὲν μὲ ξεφυγε ὡς τώρα.

— Ἀλήθεια; Βάζομε λοιπὸν ἕνα στοίχημα;

— Εὐχαρίστως. Ἐνα ἑκατοστάρικο.

— Σύμφωνα. Μετὰ μίαν ὁδομάδα νὰ συναντηθῶμε πάλι ἐδῶ, καὶ θὰ σοῦ δέξω τὸ αὐτοῖο ἔργο τῆς Γκού. Ἄλλως θὰ χάσω τὸ στοίχημα.

★
Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Λεντζερίνι ἔδειχνε στὸν κατάπληκτον ἀντίπαλό του ἕνα γαλάζιο ἐπιστολόχαρτο ὅπου ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς: «Αὐθάδῃ καὶ θάλακᾳ, δὲν ἐνδιαφέρομαι καθόλου γιὰ τὸν θαυμασμό σου. Ἐπειδὴ ὅμως κάθεσαι καὶ πιστεύεις τὴς κακοθεσιστὲς αὐτῆς φήμης ποὺ λένε ὅτι εἶμαι ἀγράμματι, σοῦ γράφω γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι εἶνε ἡλίθιοι αὐτοὶ ποὺ τὸ λένε καὶ ἐσύ ποὺ τὸ πιστεύεις.

Βιβίνα Γκού»
Τὸ γράμμα αὐτό, ἂν καὶ γεμάτο δρι-σιές, ἀποτελοῦσε ἕνα αὐτοῖο ἔργο, καὶ ὁ Λεντζερίνι, ποὺ εἶχε κερδίσει τὸ στοίχημα, ἐφώναζε θριαμβευτικά:

— Ἐτοὶ ἐσυμπλήρωσα ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κενὰ τῆς συλλογῆς μου. Ἐκεῖνο ποὺ μὲ λείπει ἀκόμη εἶνε τὸ αὐτοῖο ἔργο τοῦ Βιττόριο Βεντούρι, τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς πυγμαχίας. Ἀρνείται κί' αὐτὸς νὰ δώσῃ αὐτοῖο ἔργο.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Μπριντζιντόνι. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω ὅτι θὰ τὰ καταφέρω. Εἶμαι μάλιστα βέβαιος ὅτι τὸ ἄλλο στοίχημα θὰ τὸ κερδίσω ἐγὼ, ἐπρόσθεσε βλέποντας ὅτι ἡ μέθοδος τοῦ ἀντιπάλου εἶχε πιάσει.

— Ἐβόλαν νέο στοίχημα καὶ συμφώνησαν νὰ συναντηθῶν ξανά τὴν ἐπομένην ὁδομάδα.

Μετὰ μίαν ὥρα ὁ Μπριντζιντόνι ἔστειλε τοῦ πρωτοπυγμαχίου ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἀξιότιμε κύριε Βεντούρι, εἶμαι ἕνας

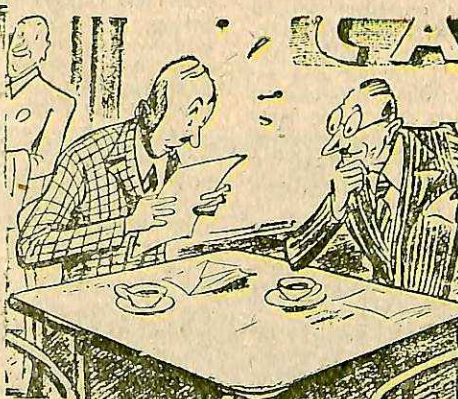
ἀπὸ τοὺς ἀπείρους θαυμαστάς σας. Ξέρω ὅτι δὲν δίνετε αὐτοῖο ἔργο σὲ κανέναν καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἐνοχλήσω. Αἰσθάνομαι ὅμως τὴν ὑποχρέωσι νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ὁ κόσμος λέει πολλὰ εἰς βάρος σας γιὰ τὴν ἐπίμονη αὐτὴ ἀρνησι. Μερικοὶ λένε, λόγου χάριν, ὅτι ὁ ἀντίπαλός σας Κίντ Ἡφαίστος, κατὰ τὴν τελευταία σας συνάντησι σὰς ἔκανε σὲ τέτοια χάλια, ὥστε δὲν ἔχετε τὴ δύναμι οὔτε νὰ σηκώσετε τὸ χέρι σας γιὰ νὰ πιάσετε τὴν πέinna...»

Καὶ ὁ Μπριντζιντόνι ἄρχισε νὰ περιμένῃ μὲ ἀγωνία τὴ στιγμή ποὺ ὁ γραμματοκομιστὴς θὰ τοῦ ἔφερνε τὴν ἀπάντησι. Δὲν ἐπερίμενε πολὺ. Τὴν ἐπομένην, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ἀνοίξε ἀπὸτομα γιὰ νὰ περῇ ὁ πρωτοπυγμαχὸς τῆς Εὐρώπης ποὺ ἐρχόταν προσωπικῶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Μπριντζιντόνι γιὰ τὴν κατάρτασι τῆς ὑγείας του.

Ὅταν ὁ Λεντζερίνι ἐπῆγε στὸ καφε-νεῖο τὴ συμφωνημένην μέρα καὶ ὥρα, ἐδυ-σκολεύθηκε πολὺ ν' ἀναγνωρίσῃ σ' αὐτὸ τὸ φορητὸ νοσοκομειὸ ποὺ ἦταν ἀπέναντί του, τὸν ἀντίπαλο Μπριντζιντόνι.

— Τί χάλια εἶνε αὐτὰ; ἐρώτησε ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Ποῖος σὲ κα-τάντησε ἔτσι;

— Εἶναι τὸ αὐτοῖο ἔργο τοῦ Βεντούρι,

ἀπάντησε στενάζοντας ὁ ἄλλος. Ἡρθε καὶ μὲ τῶφερε μόνος του στὸ σπῆτι.

ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΜΟΛΛΟ

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ Μ' ἕΝΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)
τάξουν καὶ τὶς ἄλλες τρεῖς σειρές. Ἐτσι ὁ-μῶς χάνομε κατὰ μέσον ὅρον 2 δολάρια ἀπὸ κάθε πελάτη.

Γι' αὐτὸ μὰς χρειάζονται εἰδικὲς ὑπάλ-ληλοι ποὺ θὰ ἐπιβλέπουν τὰ μηχανήματα καὶ θὰ ἐπεμβαίνουν στὴν κατὰλληλη στι-γμή, γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς δειλοὺς καὶ νὰ σπινρώσουν τοὺς διατακτικούς νὰ ξαναδοκι-μώσουν τὴν τυχὴ τους. Πρέπει φυσικά νὰ ἔχουν ἐξυπνάδα, τάκτι, χάρι, σφέλια... Ἀλ-λωστε ἡ δουλειὰ τους διευκολύνεται ἀπ' τὸ ὅτι τὰ μηχανήματα μὰς βρίσκονται ἐγ-κατεστημένα κοντὰ σὲ σταθμούς τὸν τραμ ἢ σὲ μεγάλα κέντρα. Ἐτοὶ μπορούν αἱ ὑπάλληλοί μας νὰ στέκονται μερικὰ θήμα-τα μακρύτερα περιμένοντας δὴν κάποιοι ἀλλά καὶ ἔτοιμοι νὰ δράσουν. Χωρὶς νὰ τραβοῦν τὴν προσοχὴ τοῦ πελάτου ἢ τὸν ἄλλον διαδοχὸν καὶ χωρὶς, φυσικά, νὰ ἐκδέχονται τὴν ὑπόληψί τους.

Ἐργάζονται σὲ δύο βάρδιες ἅς ποῖμε ἔτσι, ἀπὸ 2 ὥρες καθεμιά. Ὁ μισθὸς τους εἶνε 80 δολάρια τὴν ὁδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τυχερά...

— Ποιὰ τυχερά; ρώτησε ἡ Κάρολ.

— Ἡ ἐργασία τὸν ὑπάλληλων μὰς τοὺς φέρνει τύχη, ἐξήγησε ὁ διευθυντὴς μὲ ἕνα χαμόγελο. Βρίσκουν ἀμέσως σύζυγο... Αὐ-τὸ συνέβη καὶ στὴν τελευταία μὰς ποὶ εἶ-χαμε... Σήμερα τὸ πρῶτ' ἔλαβα τὸ ἀγγελ-τήριο τὸν γάμω τῆς.

Καὶ ἔδωσε στὴν Κάρολ μὲ τὸ ἕνα χέρι ἕνα ρόζ χαρτονάκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα ἐν-

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ΠΙΟ ΓΡΟΥΣΟΥΖΑ ΣΥΖΥΓΟΣ

Κάποια σινιόρα Ρεύ Καπέλλο, ἀπὸ τὸ Μεξικό, ἀπὸ τὸ 1920 ἕως τώρα ἔχασε ἑπτὰ συζύγους, ὅλους ἀπὸ θάνατον θάνα-το. Ὁ πρῶτος σκοτώθηκε σ' ἕνα σιδηρο-δρομικὸ δυστύχημα, ὁ δεύτερος δηλητη-ριάστηκε, ὁ τρίτος σκοτώθηκε κατὰ τὴν ἐκρήξι ἑνὸς μεταλλείου, ὁ τέταρτος αὐ-τοκτόνησε, ὁ πέμπτος ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄ-λογό του καὶ σκοτώθηκε, ὁ ἕκτος ἔπεσε ἀπὸ μίαν σκαλωσιά καὶ ὁ ἕβδομος πνί-γηκε. Δὲν ξέρομε ἂν ἡ σινιόρα Ρεύ ψά-χῃ νὰ βρῇ... ἀλλὰ θύματα.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑΧΥΤΗΣ

Ἄν' ἔχῃ κανεὶς τὰ ἀπαιτούμενα μέσῃ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ ραδιοφώνου, μπορεῖ νὰ ταξιδέψῃ μὲ ταχύτητα ποὺ δὲν εἶχαν κἂν ὄνειρευθῇ οἱ παποῦδες μὰς. Κάποια Ἐδὴ Μαρσάλ, ἐγκατεστημένη στὸ Ὀντάριο τοῦ Κανα-δά ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ἕνα ταξίδι ἕως τῆς Νότιο Ἀφρικῆς, νὰ διανύσῃ δηλαδὴ περὶ τὶς ἑννέα χιλιάδες μίλλια. Καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ κάμῃ ὅσο τὸ δυνατόν συντομώ-τερα, πρῶτον ξεκίνησε ἐμελέτησε καλὰ ὅλα τὰ δρομολόγια τὸν πλοίων καὶ τὸν τρενίνων ποὺ θὰ ἐχρησιμοποιεῖται.

Ἀεροπλάνο δὲν ὑπάρχουν σ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ καὶ τὰ ἐχρησιμοποίησε ἐλάχιστα σὲ μικρὸ μέρος τῆς διαδρομῆς. Γιὰ νὰ προφθάσῃ ὅμως διάφορα ἀεροπλάνοι, ποὺ δὲν εἶχαν συγχρονισμένα δρομολόγια, ἡ Μαρσάλ, ἀναγκάστηκε νὰ ναυλώσῃ διά-φορα αὐτοκίνητα, δεξινικάτους καὶ ἄλ-λα γρήγορα μεταφορικά μέσα καὶ ἔτσι τὸ ταξίδι τῆς ἐστοίχισε μίαν ὀλόκληρη περιουσία. Ἐσχάσαμε ὅμως νὰ σὰς ποῖ-με ὅτι ἡ Μαρσάλ ἔπρεπε νὰ δρίσκειται στὸ Κεϊπτάουν μέσα σὲ ὀρισμένη προ-θεσμία, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν κληρονο-μίαν ἑνὸς βίου τῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχανε ἂν ἔφθανε ἔστω καὶ μίαν ὥρα ἀργότερα.

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΑΣΟΡΤΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΤΟΥΛΕΤΤΑ

Ἄν εἶνε ἐξακριβωμένο, οὔτε θὰ ἐξακρι-βωθῇ ποτέ ἂν γεννιήθηκε πρῶτα τὸ αὐ-γὸ ἢ ἡ κόττα. Εἶναι ὅπως ἀπολύτως βέ-βαιον, ὅτι ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ ἦταν κί-τρινος. Ἀπὸ τῶρα ὅμως καὶ στὰ ἑξῆς τὸ χρῶμα του δὲν θὰ εἶνε πάντα τὸ ἴδιο.

Ἐνὰς Ἀμερικανὸς μεγαλοκατασκευασ-τὴς, ὁ Οὐίλλιαμ Κίρκ, ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα τὸν κρόκων, καὶ τὸ κατάρθωσε. Ἀνακάτεψε στὴν τροφὴ τὸν πούλκερικὸν διάφορες χρωστικὲς οὐσίες, ἐντελῶς ἁ-δραβεῖς φυσικά, καὶ ἐπέτυχε ὥστε νὰ γεννιῶνται αὐτὰ μὲ πρόστινους καὶ μπλε κρόκους. Καὶ τὰ πρῶτοφάνῃ αὐτὰ αὐτὰ ἐσημειώσαν ἀμέσως τέτοια ζήτησι, ὥστε ὁ Κίρκ ἀπεφάσισε νὰ ἐντείνῃ τὴν παρα-γωγὴ τους.

Ἄν ἐπαληθεύσουν οἱ προβλέψεις τοῦ Ἀμερικανοῦ πτηνοτρόφου, δὲν εἶνε μακριὰ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ κυρίες θὰ παραγγέλνουν στὸ ρεστοράν μιὰν ἀνε-λέττα ἀσορτί μὲ τὸ χρῶμα τοῦ τουαλετ-τας των. Ἐκτὸς ἂν θὰ τὴν προτινοῦν πο-λύχρωμη, ἕνα εἶδος ροκτέιλ δηλαδὴ, μὲ αὐ-τὰ διαφόρων χρωμάτων.

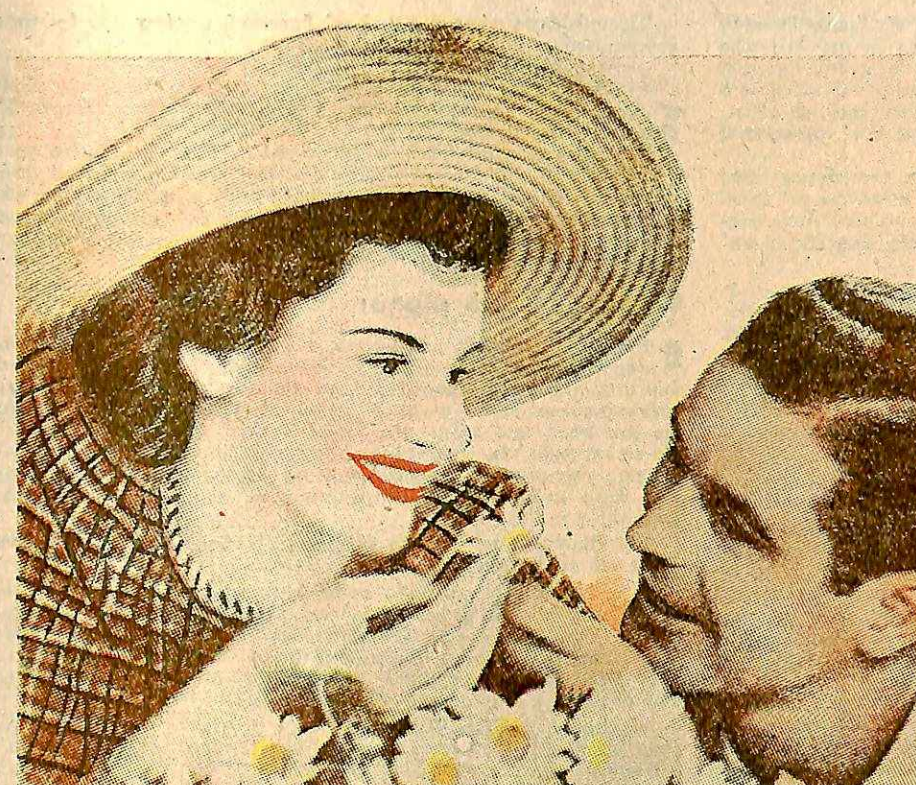
τυπο συμβόλαιον.

— Ἄν συμφωνήτε μὲ τοὺς ὁρους μὰς, προσέθεσε, ὑπογράψτε αὐτὸ τὸ χαρτί.

Ἡ Κάρολ ἔοριξε μὲ μαντιὰ τὸν χαρτὸ νάκι... καὶ παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήσῃ! Τὴν ἐκυρίευσε τὸση συγκίνησις, ὥστε τὰ ἔχασε, παραμέρισε τὸ συμβόλαιο καὶ ἔβγαλε τὴν ὑπογραφή τῆς ἐπάνω στὸ ἀγγελτήριο.

Τὸ χαρτονάκι ἐκεῖνο ἀνήγγελλε τοὺς γά-μους τοῦ Οὐώλτε Σμιθ καὶ τῆς Φάννυ Σόρτ!

ΒΙΝΑ ΝΤΕΛΜΑΡ

ΤΙΓΡΙΣ ΚΑΙ ΔΑΜΑΣΤΗΣ

Μία δραματικὴ κοινωνικὴ ἐξομολόγησις

Ἀμαρτίαι γονέων

ὑπὸ ΚΟΛΕΤ

Ἄνε γενικῶς, ὅτι ὁ οἶκος ποὺ αἰσθά-νεται κανεὶς ἐκ τὸν ὑπέρτατον δὲν χρησι-μεύει σὲ τίποτε. Ὡστόσο, τώρα ποὺ εἶμαι εἰκοσι χρόνων, νοιώθω οἶκτο γιὰ τὸ κορίτσι ποὺ ἦμουν στὰ δεκαεπτὰ μου χρόνια. Ἡμουν μόλις δεκατριῶν ἐτῶν ὅταν ἡ μητέρα μου ἐγκατέλειπε τὸν πατέρα μου καὶ παυδρῆθηκε ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἦταν κατὰ ἑξῆς χρόνια νεώτερός τῆς. Ἐτοὶ ἔμεινα κοντὰ στὸν πατέρα μου κί' ἀνατράφηκα ὀλομόνα-χη, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς καριέρας καὶ τοῦ κηπουροῦ, σ' ἕνα μεγάλο ἐξοχικὸ σπῆτι. Σπανίως ἐβλεπα τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ζοῦσε βυθισμένος στὰ βιβλία του. Ὅσο γιὰ τὴν μητέρα μου, αὐτὴ δὲν σκεφτόταν παρὰ μόνον τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ τὶς τουαλέτες τῆς. Τόσο, ποὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησί τῆς πολὺ λίγο ἐνοιῶσα τὴν ἔλλειψί τῆς. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἐνοιῶθα καμμιὰ ὁτοργὴ γιὰ τὸν ἄν-δρα ποὺ ἐγκατέλειπε καὶ τοῦ ὁποῖο ὁ σκληρὸς τόνος τῆς φωνῆς δὲν μπορούσε νὰ συγκινήσῃ ἕνα παιδί. Ὡστόσο, μὰ μέρα, ἀναγ-κάστηκε νὰ συνοδεύσω τὸν πατέρα μου στὸ δικαστήριον. Φαντα-σθῆτε ἕνα κοριτσάκι δεκατριῶν ἐτῶν, νὰ ὑποχρεωθῇ ν' ἀντιμετω-πίσῃ τοὺς δικαστὰς, ν' ἀντικρύσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ ψυχρὰ πρόσωπα, ν' ἀκούσῃ πράγματα τόσο θλιβερά!... Καὶ ὅμως, κυττοῦσα ὅσο μπορούσσα, ἦμουν ὅλη αὐτὰ κί' ἔμαθα πολλὰ πράγματα, πάρα πολλὰ μάλιστα.

Ὅταν ἀνέθεσαν τὴν ἀνατροφὴν μου στὸν πατέρα μου, ἀγνοοῦ-σα ἀκόμη πὼς ἡ μαμά δὲν μὲ ἤθελε. Παρ' ὅλη τὴ συμπεριφορὰ τῆς ἀπέναντί μου, δὲν ἀμφέβαλλα οὔτε στιγμή ὅτι ἡ καρδιά τῆς ὑπέφερε ὅσο κί' ἡ δική μου γιὰ τὸν χωρισμό μὰς. Οὔτε σκεφτό-μουν κἂν, πὼς τὸ γεγονός ὅτι ξαναπαντρεύτηκε μ' ἕναν ἄνδρα εἰ-κοσιεῖς χρόνων, θὰ μπορούσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ θεωρῇ τὴν κόρη τῆς σὺν ἕνα φορτίο. Τόσο, ποὺ ὅταν ὁ πατέρας μου μὲ ἀνήγ-γειλε τὴν ἀπόφασί τοῦ δικαστηρίου, ἔχουσα ποταμὸν δακρύων καὶ εἰς πείσμα τοῦ γεμάτου ἀπὸ πόνου βλέμματος τοῦ, ὅλα ἐπα-ναστάθησαν ἐναντίον του στὴν παιδική μου ψυχὴ. Νὰ μὴ ξαναῖδῷ τὴν τόσο ὁμορφὴ μαμά μου! Νὰ περῶ ὅλες μου τὶς μέρες κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν τόσο σκληρὸ, τὸν τόσο ψυχρὸ, τὸν τόσο γέρο ἄν-θρωπο!... Γιατὶ ἂν καὶ δὲν ἦταν πενήντα χρόνων, μὲ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν γέρος. Ὡ! ἦταν ἀδύνατον!

Ὡστόσο ἔπρεπε. Καὶ ἐπὶ τρία χρόνια, δεχόμενον τὰ δῶρα του σὺν νὰ μὲ μὲ ὀφείλεται καὶ δὲν ἐξῆλθα ἀληθινὰ, παρὰ τὶς σπᾶ-νιες φορές ὅπου ἐβλεπα τὴν μητέρα μου, πότε ὅταν μὲ εἶχε τρα-πέζι, πότε ὅταν ἐπήγαινα τὸ ἀπόγευμα.

— Νομίζω πὼς ὁ πατέρας σου ἀποδοκιμάζει τὴ διαγωγὴν μου, δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγάπη μου; μ' ἐρωτοῦσε ὅταν, κοριτσάκι ἀκόμη, ἐπεφάνε στὴν ἀγκαλιά τῆς ζητώντας λίγα χῶδια. Τόσο ὁ ἄνδρας μου, ὅσο κί' ἐγὼ, θὰ θέλαμε τόσο νὰ σὲ εἶχαμε μαζί μὰς! Τὸ ξέ-ρεις, χρυσή μου!

Τὴ μορφὴ ποὺ ἦταν ἡ μαμά καὶ τί ὁμορφὰ ἔπαιζε τὴν κωμω-

δία! Τὰ μεγάλα τῆς μάτια, ποὺ εἶχαν χρὸ μα κεκριμπάρνιο, συχνὰ ἦσαν δουρκαμέ-να κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο τῆς, ποὺ ποτὲ ἰδὲν ἦταν τὸ ἴδιο, καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἔτρε-μαν! Κί' ὅταν τὴν ἀκολουθοῦσα, ἐνῶ δια-σχίζαμε τὴν αἴθουσα τῆς τραπεζαρίας, καταλάβαινα πολὺ καλὰ γιὰτὶ δὺο ἄν-δρες εἶχαν φτάσει στὸ σημεῖο ν' αὐτοκτονή-σουν γι' αὐτήν. Ἦταν μὴ ἱστορία ποὺ δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ τὴν διηγῆται σὲ ὅσους ἐξεδήλωναν τὴν ἐπιθυμία.

Στὰ δεκάξην μου χρόνια, ἐξήγησα μὴ μέρα τὸν ἑαυτὸ μου στὸν καθρέφτη κί' εἶ-δα ἀκριβῶς τὴ σιλουέττα τῆς μητέρας μου. Ξέρετε πόσο ἀπότομα ἕνα κορίτσι γίνεται γυναῖκα! Ἐγέμισα τότε, ἀπὸ χαρὰ: εἶχα τὰ ἴδια κεκριμπάρνια μάτια, τὰ ἴδια μαῦ-ρα μαλλιά καὶ τὰ ἴδια φιλόδοξα χεῖλη. Καὶ ἐπὶ πλέον, πιστεύω πὼς εἶχα τὴν ἴδια ἀ-νάγκη νὰ νοιώθω ὅτι μὲ θαυμάζουν. Ἐν-τούτοις, δὲν τῆς ἐμοιάζα ἐντελῶς. Ἐνοιῶ-θα τὸν ἑαυτὸ μου κατώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ κορίτσια ποὺ ἔχουν μὴ μὴ μήτερα, ἕναν πατέ-ρα, ἀδελφές κί' ἀδελφούς, ἐξαδέλφους κί' ἐξαδελφές.

Ὡστόσο, τὸ τηλέφωνο ἄρχισε σὲ λίγο νὰ κουδουνίζῃ συχνὰ, γιὰτὶ τὸ ἔθεταν σὲ κίνησι οἱ εὐθνοὶ φίλοι τὸν δεκαεξὴ καὶ δε-καεπτὰ χρόνων ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νάρθουν νὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ χορέψουν στὸ ὁ-μορφο κτῆμα μὰς.

Ὅταν ἕνα πλῆθος δεκαεξὴ χρόνων ἔχη ἐπιτυχίς, θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του ἱκανὸν γιὰ ὅλα, ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ δώσῃ μαθήματα τοῦ πὼς ν' ἀρέσῃ καὶ νὰ διδάξῃ τὸν τρό-πο τῆς διατηρήσεως τῆς σιλουέττας.

Πολλὲς φορές εἶπα μέσα μου, ὅταν θυ-μόμουν τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς μου, πὼς εἶχα πολλὴ τύχη ποὺ δὲν μὲ συνέβη κανεὶς κακὸ. Ἄν, τουλάχιστον, μὲ ἀνε-λάμβανε κανεὶς ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ μὲ κατηύθυνε! Μὰ δὲν εἶχα κανέναν, κί' ὁ πατέρας μου ἐπίστευε ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ ρόλος τοῦ συνίστατο στὸ νὰ μὴ μὲ στερῇ τίποτε καὶ νὰ μὲ παρέχῃ μὴ πολὺ τελὴ ζωῆς. Βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τοῦ ν' ἀντιληφθῇ τί γινόταν μέσα μου. Ἐσχημά-τισε ἴσως μίαν ἀμυδρὴν ἰδέαν ἕνα βράδυ ὁ-που ἐγύρισε ἐνωρίτερα ὅπ' ὅτι τὸν ἐπερί-μενα, ἔπειτα ἀπὸ μίαν σάντουιχ ἀπουσία: τὴν

Κυριακὴ ἀντὶ τῆς Δευτέρας. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ μούτρα ποὺ ἔκαμε σὺν μὲ εἶδε κόκκινη, ἀναμάλισμένη, τρέχοντας μέσα στὸ μεγάλο σπῆτι καὶ νὰ μ' ἀκολουθῇ ὀλόκληρη κουστωδία φίλων. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἐξαγριωμένος ὁ πατέρας μου μὲ εἶπε τόσα, ὅσα δὲν μὲ εἶχε πῆ ὅλ' αὐτὰ τὰ τρία χρόνια ποὺ εἶχαν διαρρεῦ-σει ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἡ μαμά. Μὲ ἐφάνηκε πολὺ γέρος καὶ πολὺ κουρασμένος τὴν ὥρα ποὺ μ' ἐβρίζε μέσα στὴ μεγάλη δι-βλιοθήκη ὅπου περνοῦσε τὴ ζωὴ του.

— Ζινέτ, πιστεύω ὅτι σοῦ ἔδωσα ὅτι μπορούσα νὰ σοῦ δώσω. Ἐνῶ ἐσύ τί μὲ δίνεις εἰς ἀντάλλαγμα; Λογαριάζομαι ἀπ' ὅλα τὰ κατὰστάματα τῆς πόλεως, καὶ τώρα αὐτὸ! Μία συμφορὰ τρελλὴν μέσα στὸ σπῆτι μου. Πὼς μπορεῖς, ἐνῶ βρίσκεσαι μόνη ἐδῶ, νὰ καλῇ, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς, ὅλους αὐτοὺς τοὺς νε-ους, τοὺς ὁποίους μάλιστα δὲν γνωρίζω;

Σταμάτησε νὰ μιλᾷ κί' ἄρχισε νὰ δημητίζῃ κατὰ μήκος καὶ πλάτος τὸν δωμάτιο. Ἐπειτα ἐστάθηκε μπροστὰ μου καὶ μ' ἐκύτ-ταξε μὲ τὸ διαπεραστὸ καὶ δλέμμα:

— Αὐτὴ δὲν εἶναι συμπεριφορὰ ἐνὸς κοριτσιοῦ δεκαεξὴ χρόνων, ἐδήλωσε ξερά. Βλέπω πὼς ἔχεις ὑποστή τὴν ἐπιδρασί τῆς μη-τέρας σου κί' ἐπὶ πλέον ἀκολουθεῖς ἐντελῶς τὴ δική τῆς τακτι-κὴ. Θέλει καὶ μὲ βλάβῃ μὲ ὁποιοδὴποτε τρόπο μπορεῖ καὶ νο-μίζει πὼς θὰ τὸ κατορθώσῃ κάνοντας κί' ἐξένα σὺν κί' αὐτήν. Μὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ! Τὸ δικαστήριον σὲ ἔδωσε σὲ μένα καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω κατ' οὐδένα τρόπον νὰ σὲ φτιάξῃ ὅπως θέλει ἐκεῖνη. Ἐπομένως, Ζινέτ, εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ ξαναῖδῃς τὴν μητέρα σου. Μ' ἐκαταλόβες καλὰ;

Ἀκούοντας τὸν πατέρα μου νὰ μιλᾷ μὲ λόγια τόσο πικρά, ἐ-νοιῶσα νὰ μὲ κυριεύῃ ἕνας ἄγριος θυμὸς. Δὲν μπόρεσα πᾶ νὰ κρατήθω καὶ δὲν τοῦ ἐκρῆσα τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔτρεφα γι' αὐτόν. Καύμενε μπαμπά! Τί ψυχικὸς κλονισμὸς θὰ ἦταν γιὰ σένα νὰ μὲ ἀκούς νὰ σοῦ λέω καὶ νὰ σοῦ ἐπανολαμβάνω, ἔξω φρενῶν, πὼς σὲ μισοῦσα γιὰτὶ μὲ πῆρες ἀπ' τὴν μητέρα μου!

Ἐτρεξε κοντὰ μου κί' ἐπεχείρησε νὰ μὲ κλείσῃ τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι, γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ φωνάξω αὐτὴς τίς βρισιές. Ἀλλὰ καθὼς δὲν τὸ κατάρθωσε, μὲ ἄρπαξε στὰ χεῖρια, μὲ ἀνέβασε τις σκαλές καὶ μ' ἐπέταξε στὸ κρεβάτι μου:

— Εἶσαι ἕνα τέρας, Ζινέτ! Ὅσὲ μὲ μάθω ἐγὼ πὼς πρέπει νὰ μιλάς στὸν πατέρα σου. Θὰ μείνῃς σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ὥσπου νὰ συνελθῇς. Θὰ σ' ἀφήσω μὴ ὁδομάδα.

Κί' ἔβγην, κλείνοντας τὴν πόρτα μὲ δὺο κλειδωνιές. Ἐνόμιζε πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ. Ἐγὼ, ὥστόσο, ἔδρι-σκα τότε πὼς εἶχε ἄδικο.

Για τίποτε στον κόσμο δεν θα ήθελα ξανά να ήμουν δεκαεξή χρόνων! Δεν ξέρω αν ο πατέρας μου είχε δίκιο να μου ληή πως ήμουν ένα τέρας, αλλά εκείνο που ξέρω είναι πως την επομένη το πρωί, ψοφούσα από την πείνα, πώς εμεινα κλειδωμένη στο δωμάτιό μου και πώς ο πατέρας μου δεν έδγθηκε από το σπίτι, ασφαλώς για να μην μπορέσω να δραπέτεύω απ' τη φυλακή μου.

Όστόσο, το θράδυ, όταν έδεβαιώθηκα πώς έκοιμόνταν όλοι, άνοιξα σιγά το παράθυρο, έσκαρφάλωσα στο μπαλκόνι κι' έχοντας για στήριγμα το δικτυωτό ξύλινο κιγκλίδωμα που ήταν σκεπασμένο από άναρριχτικές άγριοτριανταφυλλίες, έκateβηκα απ' τον τοίχο.

Φυσικά, άφου έγδαρσα τὰ χέρια μου και τὰ μπράτσα μου, έφθασα στην καγκελλόπορτα του κτήματος κι' απ' εκεί στὸν σταθμό, όπου έπληρα το πρώτο τραίνο για τὸ Παρίσι. Έπήγαινα να δρώ ασύλο στη μητέρα μου.

Δεν ξέρω πόσες ώρες έπερίμενα στὸν άπαίσιο αυτόν σταθμό, καθισμένη σ' έναν ξύλινο πάγκο, σὲ μιὰ σάλα πὸν θρωμούσε. 'Επὶ τέλους, τὸ τραίνο ήρθε κι' ανέβηκα σ' ένα βαγὸνί τρίτης θέσεως: είχα ίσα-ίσα τὰ λεπτά για ένα εἰσιτήριο. Ταξίδεψα έτσι ὅλη τὴ νύχτα, χωρίς να φάω, πεθαίνοντας απ' τὸ κρύο και τὴν πείνα. Καύμενα κοριτσάκι, πὸν έπήγαινε να ξανάδρῃ τὴν μητέρα του! 'Η μητέρα του θὰ τὸ έπροστάτευε ασφαλώς!

Όταν, ἐπὶ τέλους, έφθασα μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἐχτύπησα δειλὰ τὸ κουδούνι, γιατί με κατέλαβε ξαφνικά κάποιος φόδος. 'Ηρθε να μου άνοιξη άμέσως ένας υπηρέτης. 'Απὸ τὸ έσωτερικό τοῦ σπιτιοῦ έφθαναν στ' αὐτία μου φωνές και γέλια. 'Η μητέρα μου είχε δεξιώσει. 'Ο υπηρέτης με παρεκάλεσε να περιμένω στὸ χῶλῳ και σὲ λίγο ήρθε ἡ μητέρα μου. Φορούσε ένα ὠραίο θραδυνὸ φόρεμα και ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον έστριβε νευρικά στὰ χέρια της τὸ θαντελλένιο μαντήλι της, θάπρεπε να με κάμη να καταλάβω πὸς δεν ήμουν διόλου εὐπρόσδεκτη. Όστόσο, ήμουν τόσο νευρισμένη, πὸν δεν τὸ έπρόσεξα. Μ' έπέρασε στὴν τραπέζαρία, ὅπου δεν υπήρχε ακόμη κανείς και τὴν ὁποῖαν έταίμαζαν για τὸ σουτέ, κι' ἐκεὶ τῆς διηγήθηκα τὶς περιπέτειές μου. Μετὰ τὴν αφήγησή μου, έπρόσεξε ὅτι ἡ μητέρα μου έγινε κάτω-χρὶ και πὸς τὰ μάτια της άστραφταν. Μοῦ έδωσε να πιῶ ένα μεγάλο φλυτζάνι γάλα ζεστὸ κι' άρχισε να μου μιλά σὲ τόνο τρυχῦ. Θὰ μπορούσε κανείς να πῇ σὰν μιὰ τίγρις. 'Αληθινά, έμοιάζαμε πολὺ. 'Ενθουσιάστηκα έπειτα απ' αὐτὴ τὴ διαπίστωση.

—'Ο πατέρας σου θὰ εἶναι δέξιας πὸς σ' εἰξεγείρω έναν-τὸν του, Ζινέτ. 'Ησυχασε, όμως, πρόσθεσε. Πήγαινε να κοιμηθῆς, κι' αύριο τὸ πρωί θὰ εἰδοποιήσω με.

Νὰ πῶν να κοιμηθῶ; Δεν είχα διόλου σκοπὸ να πῶν να κοιμηθῶ! Μ' ὄλον εκείνο τὸν τόσο εὐθυμο κόσμο πὸν διεσκέδαζε στὸ σαλόνι! 'Όστόσο νομίζω πὸς θὰ πήγαινα να κοιμηθῶ, αν ὁ Ντιντιέ, ὁ άνδρας τῆς μαμᾶς, δεν έμπαινε εκείνη τὴ στιγμή στὴν τραπέζαρία.

—'Ω, ἡ Ζινέτ!, εἶπε με φωνὴ χαρούμενη, κι' έφερε συγχρόνως στὰ χεῖλῳ τὸν λαεπτὸ ποτήρι πὸν κρατούσε στὸ χέρι. 'Ηρθες για τὴ δεξιώσει μας; Εἰν' εὐγενικό ἐκ μέρους σου!

Μ' έπλησίασε κι' ακούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὤμο μου, πράγμα πὸν μ' ἐκολάκευσε πολὺ. Μετὰ απ' αὐτὸ, ήταν πολὺ δύσκολο να με στείλουν να κοιμηθῶ! Τόσο μάλιστα, ὥστε μετὰ μισὴ ὥρα έκανα τὴν εἰσοδὰ μου στὸ σαλόνι, ντυμένη μ' ένα ὁμορφο μπλὲ άνοιχτὸ φόρεμα τῆς μητέρας μου. Κι' ὁ άνδρας τῆς μαμᾶς, ὁ ὁποῖος ήταν πολὺ ὁμορφος, με παρουσίασε στοὺς φίλους του, στὸν έναν μετὰ τὸν άλλον, ὡς προγονὴν του. Αὐτὸ διεσκέδασε πολὺ ὄλους, γιατί ήταν πολὺ νέος.

—'Α! έπέρασα πολὺ ὁμορφες στιγμὲς τὸ θράδυ εκείνο! Μοῦ έκαναν κομπλιμέντα κι' έπινα γάλα! Στεκόμουν κοντὰ στὴ μαμὰ, δίπλα στὸ μεγάλο άσπρο πιάνο. 'Η μαμὰ είχε ένα ὄφος σὰν να με μεταχειριζόταν ὄχι σὰν κόρη της, άλλ' άπλῶς σὰν μιὰ φίλη. Καί με τὴν ἀφέλειά μου, έλεγα μέσα μου: «Θὰ εἶνε ὑπερήφανη για μένα!».

Όταν έφυγαν ὄλοι, έμεινα ακόμη λίγο με τὴν μητέρα μου κι' έπειτα έπήγα να κοιμηθῶ.

Άργησε να με πὸρη ὁ ὕπνος, αλλά κατόπιν κοιμήθηκα συνείχεια ὡς τὸ πρωί. Σὰν ξύπνησα, ἐνῶ άναπολούσα αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ νύχτα, ἐνόμισα πὸς άνειρευόμουν ακόμη, όταν άκουσα τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα μου ἡ ὁποία ήρθε στ' αὐτία μου απ' τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ:

—Καλὰ, καλὰ, έλεγε, εἴμαστε σύμφωνοι! Δεν ήξερα να τὴν μεταχειρισθῶ... Καί τί διάβολο θέλεις να τῆς κάμω;

—'Ετριψα τὰ μάτια μου. 'Ο πατέρας μου, όταν άντελήφθη τὴ δραπέτευσί μου, θὰ έπήδησε στὸ πρώτο τραίνο, γιατί θὰ κατάλαβε πὸς πήγα να δρώ τὴ μητέρα μου.

Σηκώθηκα κι' ἐκόλλησα τ' αὐτὴ μου στὴν πόρτα, για ν' ακούσω καλύτερα. Τώρα μαλώνανε. 'Αφὸ ὁ πατέρας μου είχε άναγνωρίσει πὸς δεν ήξερε να με μεταχειρισθῇ, ἡ μαμὰ θὰ τοῦ έλεγε ασφαλώς πὸς θὰ με κρατούσε εκείνη. Τί χαρὰ! 'Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά! 'Η μαμὰ κι' ὁ μπαμπὰς ἐμάλυναν για μένα, ὅπως μαλῶνουν δυὸ σκύλοι για ένα κόκκαλο. Ξαφνικά ἡ φωνὴ τοῦ μπαμπὰ ἐγινε μαλακώτερη:

—Σύμφωνοι, εἶπε, στὴν έμπιστευόμαι. Θὰ τὴν ἀναλάβης ἐσὺ. Θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμη ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς σου γι' αὐτὸ τὸ λατρευτὸ παιδί!

'Η μητέρα μου δεν ἀπάντησε άμέσως και τέλος με φωνὴ πὸν έκαμε να στεγνώση ὁ λαῖμός μου, εἶπε:

—Εἶνε... εἶνε γενοκίφροσύνη ἐκ μέρους σου, αλλά θὰ εἶναι πολὺ ἐνοχλητικό για μένα να ζῶμε μ' ένα κορίτσι τόσο μεγάλο... και αρκετὰ πολυσύνθετο....

'Εμεσολάδησε κάποια σιώπη κι' έπειτα ἡ μητέρα μου έρώτησε κουρασμένα:

—Τότε, τί με συμβουλεύεις να κάμω;

—Νομίζω πὸς θὰ ήταν προτιμότερο να κλείσωμε τὴν Ζινέτ σ' ένα παρθεναγωγείο. Δεν βλέπω άλλη λύσι. 'Όπωσδήποτε θὰ εἶναι τὸ πρακτικώτερο.

Τὸ πρακτικώτερο! Τὸ πρακτικώτερο!... Για τὸ καῦμένο τους τὸ παιδί πὸν είχε ἀνάγκη πρῶτα απ' ὅλα ἀπὸ στοργὴ και ἀφυσίωσι!... 'Εμενα ακόμη ακουμπήσμην στὴν πόρτα και μοῦ φάνηκε ξαφνικά πὸς ἡ παρατεινομένη άγωνία μου θὰ με σκότωνε. 'Όστόσο, δεν πέθανα: μόνο ἡ καρδιά μου πληγώθηκε λιγάκι, τὴ στιγμή εκείνη.

Φιλάρεσκη ἀπὸ μίμηση

Έώρτασα τὰ δεκαεξή μου χρόνια στὸ παρθεναγωγείο τοῦ Πουατιέ, τὸ ὁποῖον διήνυθε ἡ κ. Ντυσέν. 'Ημαστε τὸ ὄλον ἐνενηντὰ κορίτσια. Τὰ τρία τέταρτα ανήκαν σὲ γονεῖς χωρισμένους. Δεν παραπονοῦμαι πολὺ, γιατί σ' αὐτὸ τὸ παρθεναγωγείο, βρήκα τὴν καλύτερή μου φίλη: τὴν Ζανὴν 'Αρίσπ. Κατήγετο ἀπὸ τὶς νοτίες ἐπαρχίες τῶν Πυρηναιῶν: φλογερή, έξυπνη, γεμάτη ζωὴ και ποίησι, γοητευτική. Γεννημένη για τὰ πόρ, μᾶς κατέλησσε ὁλες, αλλά συνάμα ήταν και μελετηρὴ κι' ἐπιμελής. Θαύμα κοριτσιῶ!

Στὰ δεκαοχτὼ μας χρόνια ἐδώσαμε ἐξετάσεις για τὸ δίπλωμα μαζι: τὸ ἐπῆρε μετ' εἰπαίνων.

'Η κ. Ντυσέν, ἀν και πολὺ σοβαρὴ, ήταν μιὰ θαυμασία γυναίκα. 'Εσυνήθιζε κάθε χρόνο να ὀργανῶνῃ μιὰ γιορτὴ πρὸ τῶν διακοπῶν, πρὸς τιμὴν τῶν διπλωματούχων, στὴν ὁποῖαν καλούσε τοὺς γονεῖς των. Φυσικά, ἐκόλεσε τὴ μαμὰ. 'Αλλά δεν ήρθε, γιατί ήταν πολὺ κουρασμένη, ὅπως μοῦ έγραφε, απ' τὴν κοσμικὴ ζωὴ πὸν έκαμε στὸ Παρίσι καθ' ὅλη τὴν άνοιξη.

'Η μαμὰ τῆς Ζανὴν ήρθε, ὅπως ὄλοι οἱ γονεῖς τῶν άλλων κοριτσιῶν. 'Η Ζανὴν μ' έπαρουσίασε στὴν μητέρα της, ἡ ὁποία μ' ἐφίλησε με μεγάλη συμπάθεια. Μ' ἐγνώριζε ἤδη ἀπὸ τὰ γράμματά που τῆς έγραφε συχνὰ ἡ Ζανὴν και στὰ ὁποῖα μιλούσε πάντοτε για μένα. Δεν θὰ ξεχάσω ποτὲ με πόσο καλὸ και τρυφερόν τρόπο μοῦ εἶπε ἐνῶ μ' ἐφιλοῦσε:

—Καῦμένη μικρούλα μου, πόσο θὰ λυπήθηκε ἡ μαμὰ σου πὸν δεν μπόρεσε νάρθῃ να σὲ φιλήσῃ σήμερα! 'Ετσι, τὸ κάνω ἐγὼ στὴ θέσι της.

Τὰ μάτια τῆς κ. 'Αρίσπ ήταν τόσο γαλάζια, τόσο καθάρια, κι' ἐκτυτούσε τὴν Ζανὴν με τόσο λατρεία, ὥστε ἀναγκάσθηκα να γυρίσω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ άλλο μέρος, για να μὴν ξεσπάσω σὲ λυγμούς.

Όσο για τὸν πατέρα μου, τὸ μόνο πὸν έλαβα απ' αὐτὸν ήταν μιὰ ἐπιταγὴ πεντακοσίων φράγκων. 'Αλλά ἡ μαμὰ δεν ήρθε και οὔτε μοῦστελλε τίποτε. Οὔτε και με συνεχάρη. 'Εδοκίμασα μιὰ τέτοιαν άπογοήτευσι, πὸν πήρα τὴν ἀπόφασιν να μὴν τὴν θεωρῶ πιά σὰν μητέρα μου. Κυττάχθηκα στὸν καθρέφτη, λέγοντας μέσα μου πὸς για τὸ κακὸ πὸν μοῦ έκανε τώρα θὰ τὸ μετάνιωνα με μέρη. Ναί, ήθελα να φερθῶ κατὰ τέτοιον τρόπο στὴ ζωὴ μου, πὸν να τὴν έκανα να τρομάξῃ κατὰ ὑποφέρῃ τρομερά. 'Ετσι ἐνθουσιάστηκα ὅταν έμαθα ὅτι ἡ μαμὰ τῆς Ζανὴν ζητούσε μιὰν οἰκότροφο για να περάσῃ τὸ καλοκαίρι στὸ σπῆτι της.

Έγραψα άμέσως στὴ μητέρα μου για να τῆς πῶ τὴν ἐπιθυμία μου και να τῆς ἐκφράσω πόσο θὰ ήμουν εὐτυχισμένη, ἀν έπωφελοῦμην απ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, και μοῦ έδωσε τὴν άδεια με τὸ ἐπόμενο ταχυδρομείο, πολὺ εὐχαριστημένη κατὰ τὰ φαινόμενα, πὸν με ξεφορτώθηκε. 'Ανεχώρησα λοιπὸν για τὰ Πυρηναία.

Έτσι τὸ καλοκαίρι ἐκείνο ἐγνώρισα ὅλη τὴν οἰκογένεια 'Αρίσπ: τὴν Μαρία-Τερέζα, πὸν ήταν δώδεκα χρόνων, τὸν Ζαν-Πιέρ, πὸν ήταν δεκαεξή και τὸν Φρανσουά, ένα εἶδος γίγαντος με ἀθλητικό κορμί, γαλανὰ μάτια και στὸν ὁποῖον ὀφείλω τὴ σημερινὴ γυναίκα πὸν εἶναι.

Αὐτὴ ἡ πρώτη πείρα πὸν ἀπέκτησα σ' ένα άνετο και χαριτωμένο σπῆτι, μ' ἐτόνωσε πολὺ. Στους 'Αρίσπ, πὸν περνούσαν ὅλο τὸ χρόνο στὴν ὁμορφὴ βασική ἐπαρχία τους, άρεσε να μ' άκούν να μιλῶ για τὸ Παρίσι και τὴ Μεσημβρινὴ Γαλλία, ὅπου έπέρασα ένα μέρος τῆς ζωῆς μου.

Ό Φρανσουά μ' έρωτούσε συχνὰ για τὰ μέρη ὅπου διασκεδάζουν στὸ Παρίσι, τὰ νυκτερινὰ κέντρα, τὰ μπάρ, σὰν να ήμουν κανένας θαμών τους. 'Ομολογῶ πὸς δεν ήξερα πολλὰ πράγματα, ὥστόσο, έκανα τὴν πολυέσρη.

'Η περιέργεια τοῦ Φρανσουά ήταν δικαιολογημένη, ἀφου ἐζούσε ὄλο τὸ χρόνο στὴν έξοχὴ, ασχολούμενος με τὸ κτήμα τῶν γονέων του στὴ θέσι τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος ήταν παραλύτος, και διέσχιζε τὴν περιοχὴ με τὸ ὄλογο, ντυμένος σὰν κάου-μπόυ, με ψηλές μπότες, ένα πελῳρίο καπέλλο καστόρινο, ένα πουκάμισο με άνοιχτὸ γιακά κι' ένα μαντήλι κόκκινο γύρω απ' τὸ λαιμό του: είχε πολὺ ὁμορφὴ και κομψὴ εμφάνισι. Μὰ ήταν πολὺ σοβαρός. Θάλεγα μάλιστα πέρα πολὺ σοβαρός, γιατί αὐτὸ μοῦ κακοφάνηκε άμέσως.

Περνούσαμε, καθὼς καταλαβαίνετε, πολλὰς ὥρες μαζι, γιατί παρ' ὅλ' αὐτὰ, ήταν ένας νέος κι' ἐγὼ μιὰ νέα. 'Όστόσο, ὅλα στὴν ἀρχὴ περιωρίζονταν σὲ μερικὰ σφίξιματα χεριῶν, μέσα στὸν κόρη, τὸ θράδυ, προτοῦ πᾶμε να κοιμηθούμε. Κι' έπειτα ὁ Φρανσουά ήταν τυπικός: ήμουν γι' αὐτὸν μιὰ προσκεκλημένη τῆς μητέρας του!

Όσο για τὸν νεαρό Ζαν-Πιέρ, αὐτὸς ήταν ἐντελῶς διαφορετικός. Όταν έρχόταν κοντὰ μου, τὰ μάτια του άστραφταν τόσο, πὸν θὰ νόμιζε κανείς πὸς είχε πυρετὸ. Καί ὁμολογῶ πὸς ἀν δεν ήταν ἐξ αἰτίας τοῦ Φρανσουά, ποτὲ δεν θ' άφηνα τὸν Ζαν-

Πιέρ να προχωρήσῃ τόσο.

Ένα θράδυ τοῦ Αὐγούστου, πὸν έκανε τρομερὴ ζέστη στὸ δωμάτιό μου και δεν μπορούσα να κοιμηθῶ, άκουσα ξαφνικά να περπατοῦν κάτω απ' τὸ παράθυρό μου. 'Εντύθηκα και κατέβηκα στὸν κήπο, με είδα τὸν Ζαν-Πιέρ και διαφεύσθηκαν οἱ ἐλπίδες μου. 'Ηταν ξαπλωμένος χάμω και τὸ πρόσωπό του τὸ ἐφώτιζε ἡ σελήνη. Τάχασε τόσο σὰν με είδε, πὸν δεν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν έκφρασί του δλέμματός του. Προσπάθησε να μου μιλήσῃ, μὰ ήταν τόσο συγκινημένος, ὥστε μιλούσε μασμημένα. Μοῦ εἶπε πὸς έκανε τρομερὴ ζέστη στὸ δωμάτιό του και δεν μπορούσε να κοιμηθῇ.

Ένοιωθα πολὺ καλά γιατί ήταν συγκινημένος: τὰ μάτια του ήσαν ὑπέροχα, τόσο ὑπέροχα, πὸν μ' έκαμαν ν' ἀνατριχιάσω, κι' ἐπὶ πλέον φαίνονταν σὰν να βρισκόταν σὲ ἔκστασι μπροστὰ μου.

Εἶναι τόσο ὁμορφο να σὲ κυττάξῃ ένα ἀνθρώπινο πλάσμα εἶτσι και να νοιώθης πὸς ἀποτελεῖς γι' αὐτὸ τὸ κέντρον τοῦ σύμπαντος!

Θὰ προτιμούσα στὴ θέσι τοῦ Ζαν-Πιέρ να ήταν ὁ Φρανσουά, ὥσtόσο δοκίμαζα τὴν ἴδια ὑπερηφάνεια. Νομίζω πὸς πολλές γυναῖκες μοιάζουν με τοὺς κυνηγούς: ἀν δεν καταφέρουν να πιᾶσουν λαγὸ, ἱκανοποιούνται και με κουνέλι. Σ' αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ κατάσταση βρισκόμουν ἐκείνο τὸ θράδυ. 'Εκάθισα κοντὰ στὸν Ζαν-Πιέρ, και έβρεσα εἰς ἐνέργειαν ὅλα μου τὰ βέλγητρα για να τὸν γοητεύσω.

—'Ω! δεν ήθελα να εἶμαι σκληρὴ ἀπέναντι τοῦ Ζαν-Πιέρ. Μόνο πὸν δεν είχα πλήρη ἀντίληψιν τοῦ τί έκανα. 'Εξαφνα ὁ Ζαν-Πιέρ έπήρε τὸ χέρι μου στὸ δικό του, τὸ έφερε στὰ χεῖλῳ του κι' έπρόσεξε ὅτι τὰ χεῖλῳ του έτρεμαν.

—Ζινέτ, ἐμουργούρισε, ὁ Φρανσουά ἱσχυρίζεται πὸς ένα παιδί δεκαεξὴ χρόνων δεν ξέρει ν' αγαπήσῃ. Μὰ ξέρεις πὸς δεν εἶν' ἀλήθεια, δεν εἶν' έτσι; Οἱ άνδρες πὸν αγαποῦν, αγαποῦν ἀληθινά, σὲ ὁποιαδήποτε ἡλικία, όταν συναντήσουν τὸ ἱδανικό τους. Καί εἶσαι τὸ ἱδανικό μου, Ζινέτ. Καί ξέρω ἐπίσης πὸς μ' αγαπᾶς, ἀφου μοῦ μιλάς και με κυττᾶς έτσι!

Έπειτα, ἀφου έσκυψε ἀπὸτομα ἐπάνω μου, μ' ἐφίλησε στὰ χεῖλῳ. Μὰ τὸ φίλι τοῦ αὐτοῦ ήταν τόσο φοβισμένο, πὸν έσκασα στὰ γέλια.

Πὸς μπόρεσα να φανῶ τόσο σκληρὴ!

—'Ελα, Ζαν-Πιέρ, εἶσαι ακόμη ένα παιδί! Περίμενε λοιπὸν να γίνῃς άνδρας, για να κάνῃς αὐτὰ τὰ πράγματα!

—Εἶμαι άνδρας!, ἐφώνασε. Έχω περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ σένα.

—'Οχι, μικρούλη μου, εἶσαι ένας μπέμπης. Στὴν οἰκογένειά μου οἱ γυναῖκες αγαποῦν τοὺς γενναίους άνδρες, τοὺς ἀληθινούς άνδρες.

Καί τοῦ ἐγύρισα τὴν πλάτῃ χωρίς να ἐνδιαφερθῶ κᾶν για τὴν ἐντύπωσι πὸν τοῦ έπροξένησαν τὰ λόγια μου. Δεν έκανα καμμιὰν ἄλλη σκέψῃ, παρὰ να μιμηθῶ τὴ μητέρα μου. 'Ετσι, ξαναγύρισα ἀπὸτομα πρὸς τὸ μέρος του και μὴ έχοντας συνείσθησιν τοῦ τί λέω, έπρόσθεσα:

—Όταν ήταν νέα ἡ μητέρα μου ήταν τόσο ὁμορφῃ, πὸν δύο άνδρες σκοτώθηκαν γι' αὐτήν.

Τὸν είδα να γίνεται κατακόκκινος κι' έπειτα ἐφώνασε:

—Καί μπόρεσε να ἐξακολούθῃ να ζῇ έπειτα απ' αὐτὸ;

Δεν έπρόφθασα να τοῦ ἀπαντήσω, γιατί τινάχθηκε ὀρθιος κο' κατόπιν ἐξαφανίστηκε τρέχοντας. Τὸν ἐφώνασα:

—Ζαν-Πιέρ!

Δεν ἀπάντησε, μὰ τὸν άκουσα να κλαίῃ με λυγμούς, μέσα σπ σκοτάδι τῆς νύχτας. Καῦμεν Ζαν-Πιέρ! Μετάνιωσα πὸν τοῦ έκαμα κακὸ, μὰ δεν μπορούσα να κάνω και τίποτε άλλο. Γιατί να μὴν ήταν στὴ θέσι τοῦ ὁ Φρανσουά;

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρωί μ' ἐξύπνησαν πολὺ νωρίς οἱ ἀχτίτες τοῦ ἡλίου πὸν έμπαιναν στὸ δωμάτιο. Με τὴν ἐλπίδα να συναντήσω τὸν Φρανσουά, σηκώθηκα πρὶν απ' ὄλους, ἐφόρεσα μιὰ κυλότητα ἱππασίας κι' ένα πουκάμισο μεταξωτὸ και διευθύνηκα πρὸς τὴν άγροικία. Δεν είδα ὥστόσο παρὰ τὸ παιδί τοῦ σταῦλου: τοῦ ἐζήτησα να σελλῶσῃ τὸ εὐνούμενό μου ὄλογο κι' ἐπήδησε στὴ σέλλα.

Σὲ μισῶ...

Ἡ λπίζα ν' ἀνακαλύψω κάπου τὸν Φρανσουά. Μὰ δεν τὸν βρήκα παρὰ όταν ἐγύρισα μετὰ μιὰν ὥρα στὸ κτήμα. 'Ηρθε κοντὰ μου και μ' ἐκύτταξε με βλέμμα σκληρό.

—Ζινέτ, πότε είδες τὸν Ζαν-Πιέρ για τελευταία φορὰ;

—Εσκέφθηκα άμέσως με χαρὰ: «Εἶναι ζηλιάρης!».

—Γιατί μ' έρωτᾶς; εἶπα χαμογελῶντα. Τὸν είδα χθὲς τὸ θράδυ. Έκανε ζέστη στὸ δωμάτιό μου, κατέβηκα και τὸν συνήντησα μπροστὰ στὸ σπῆτι.

Ό Φρανσουά έπροχώρησε πρὸς ἐμένα με ὀρμὴ και μ' έπιασε με τὰ δυὸ του πελῳρία χέρια ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπῆθες κι' ἡ φωνὴ του ήταν αὐστηρή:

—Τί ἐλέγατε με τὸν Ζαν-Πιέρ;

Όπισθοχώρησα λίγο φοβισμένη, αλλά κι' εὐχαριστημένη. Έρριξα με φιλαρέσκεια τὸ κεφάλι μου πρὸς τὰ πόσιν κι' άρχισα να γελῶ.

—Τί ἐλέγαμε; εἶπα. Μὰ δεν ξέρω... Γιατί μ' έρωτᾶς;

'Η φιλορέσκεια μου δεν έπροξένισε καμμιὰν ἐντύπωσι στὸν Φρανσουά. Τὸ διαπεραστικό του βλέμμα δεν κυττούσε ἐμένα, αλλά τὴν ψυχὴ μου. 'Ετράβηξε τὰ χέρια του ἀπὸ τοὺς ὤμους μου τόσο ἀπὸτομα, πὸν ἐκόντεψα να πῶω, και μοῦπε με φωνὴ κοφτερὴ σὰν μαχαίρι:

—Γιατί ὁ Ζαν-Πιέρ δεν ἐγύρισε καθόλου τὴ νύχτα. 'Εξαφναίστηκε μ' ένα απ' τ' αὐτοκίνητα.

Στὸ σημείον αὐτὸ ὁ Φρανσουά μοῦ ἐγύρισε τὶς πλάτες κι' ἐ-

γὰν διευθύνηκα με σιγανὰ δήματα πρὸς τὸ σπῆτι. Ξαφνικά θυήθηκα τὴ φράσιν πὸν είχα πῇ στὸν Ζαν-Πιέρ: «Όταν ήταν νέα ἡ μητέρα μου, ήταν τόσο ὁμορφῃ, πὸν δύο άνδρες σκοτώθηκαν γι' αὐτήν».

—'Ω, ὄχι, ὄχι, δεν ήταν δυνατόν! Δεν θὰ τῶκανε αὐτὸ! Θὰ ήταν κοντὰ μεσημέρι, όταν ἐπληφώνησαν. Στὸ βάθος μιᾶς χαράδρας, ὄχι μακριὰ απ' τὸ κτήμα, βρήκαν ἀναποδογυρισμένο τὸ αὐτοκίνητο κι' ἀπὸ κάτω τὸν Ζαν-Πιέρ, τελείως μεθυσμένον. 'Ηταν θαῦμα πὸς δεν σκοτώθηκε. 'Επλήρωσε τὴν τρέλλα του με τὸ σπᾶσιμο ἐνὸς ποδιοῦ.

Τὸν μετέφεραν στὸ σπῆτι και στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα ήρθε ὁ γιατρός. 'Η κυρία 'Αρίσπ, έπειτα ἀπὸ τὶς τρομερές ὥρες άγωνίας πὸν έπέρασε, ἐπανέκτησε τὸ ψυχρὰ ἴμο ὕφος της.

Ότόσο, για μένα αὐτὸ ήταν ένα καλὸ μάθημα, γιατί ἀργότερα, πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, όταν ἡ κ. 'Αρίσπ μοῦ ἀνηγγείλε πὸς ὁ Ζαν-Πιέρ ἐπιθυμούσε να με ἰδῇ, μ' ἐκυρίεψε μιὰ τρομερὴ άγωνία. Πὸς θὰ ἐβρίσκα τὴ δύναμι να τὸν ἀντιμετωπίσω έπειτα απ' αὐτὰ πὸν συνέβησαν;

Τί θὰ τοῦ έλεγα; Πὸς δεν είχα σκοπὸ να τοῦ κάμω κακὸ; Θὰ έπρεπε να τοῦ τὸ ἀποδείξω!

Κι' όταν τὸν είδα τόσο ὠχρὸν στὸ κρεδβάτι του, ἐκόντεψα να λιποθυμῶω. Μόλις ἐμείναμε μόνοι, μοῦ εἶπε:

—Μήπως ἐξακολουθεῖς να πιστεύῃς πὸς εἶμαι παιδί;

—'Ω, Ζαν-Πιέρ, φώναξα, μπόρεσε να σκοτωθῇς!

—'Ε, λοιπόν; ἀπάντησε. Όταν τὸ ἀμάξι ἀναποδογύρισε, ἐνθουσιάσθηκα. Μέσα στὸ δευτερόλεπτο αὐτὸ εἶπα: «Νά, θὰ μάθῃ πὸς εἶμαι κι' ἐγὼ γενναῖος, σὰν κι' αὐτοὺς τοὺς δύο πὸν σκοτώθηκαν για τὴ μητέρα της».

Αὐτὸ πὸν μοῦ εἶπε ὁ Ζαν-Πιέρ με συνεκίνησε βαθειά. Δεν μπόρεσα να μείνω στὸ δωμάτιο, ἐβγήκα, και στὸ διάδρομο έπεσα ἐπάνω στὸν Φρανσουά.

—Θὰ πρέπει να νοιώθῃς μεγάλη ἱκανοποίησι τώρα, Ζινέτ, μοῦ εἶπε εἰρωνικά. Έχεις να διηγῇσαι μιὰν ὠραία ἱστορία στὶς φίλες σου στὸ Παρίσι!

—Φρανσουά, τοῦ ἐφώνασα κατὰμουτρα, εἶσαι ὁ άνδρας πὸν μισῶ περισσότερο απ' ὄλους στὸν κόσμο!

—Δεν σοῦ εἶπε κανείς ακόμη πὸς έχεις μάτια τίγρεως;

—'Ανέβηκα στὸ δωμάτιό μου στενοχωρημένη.

Μιὰ βραδυὰ ἀλησμόνητη

Κατὰ τὸ δειπνο, ἡ ἀτμόσφαιρα ήταν βαρειά και θλιβερή. Συνήθως ήσαν ὄλοι εὐθυμοι, μὰ τὸ θράδυ αὐτὸ ἡ ἀδειανὴ θέσι τοῦ Ζαν-Πιέρ μᾶς ἐθίμιζε τὰ γεγονότα τοῦ εἰκοσιτετραῶρου.

Ό Φρανσουά δεν εἰθόκανε τὰ μάτια του απ' τὸ πιάτο. Όσο για μένα, αἰσθανόμενον τὸν ἑαυτὸ μου ἐξηντλημένο. 'Η κ. 'Αρίσπ θέλησε ἀπὸ εὐγένεια να δώσῃ κάποιαν φαιδρότητα και μὸς παρῶτρυνε να πᾶμε κάπου να διασκεδάσωμε, ἀφου ὁ Ζαν-Πιέρ τὴν είχε γλυτώσει φθινά. 'Η Ζανὴν ἀπάντησε πὸς δεν είχε ὀρεξι και πὸς τὸ μόνο πὸν πιθανούσε ήταν τὸ κρεδβάτι της. 'Όστόσο, πρὸς μεγάλην μου κατάπληξιν, ὁ Φρανσουά μ' ἐκύτταξε ξαφνικά και μ' έρώτησε:

—Ζινέτ, ἀν ήσουν ἀπόψε στὸ Παρίσι, θὰ χόρευες;

—'Ισως, ἀπάντησα ἀφηρημένα.

*Ακόμη και σήμερα παραξενεύομαι σαν θυμάμαι πόση ευτυχία ένοιωσα εκείνη τη στιγμή. Έπισημότατα απ' το αυτοκίνητο κι' αρχίσαμε να τρέχουμε γύρω απ' τη λίμνη, για ν' απολαύσουμε απ' όλες τις μεριές την ομορφιά της. Ο Φρανσουά έριξε μια πέτρα κι' ο μεγάλος άσημένιος δίσκος σχημάτισε χίλιους άλλους μικρούς κύκλους. Έπαναλάβαμε αυτό το παιχνίδι πολλές φορές. Έπειτα, σέ μια στιγμή που έγυρσα προς τόν Φρανσουά, είδα τα μάτια του νά πετούν άσημένιες άχτίδες και νά μέ κυττούν τόσο τρυφερά, που ή καρδιά μου κόντεψε νά σπάσει.

Νομίζω πώς ήταν εκείνη τη στιγμή που μ' έφίλησε, μά δέν είμαι έντελώς θεοβία, γιατί, εγώ, που ως εκείνη τη στιγμή δέν ήξερα τί θα πή έρωτας, ένοιωσα ξαφνικά μια τέτοια συγκίνηση που έχασα τελείως τόν μυαλό μου. Τό μόνο που θυμάμαι είνε τά χείλη του Φρανσουά, κολλημένα στα δικά μου και τά χέρια μου γύρω απ' τόν λαιμό του. Έπειτα ο Φρανσουά μ' έπληρε ξαφνικά στην άγκαλιά του και μ' ώδωγησε μακριά απ' τόν φως του φεγγαριού. Τά χέρια μου ξεσφίχτηκαν απ' τόν λαιμό του, ενώ ο Φρανσουά έξακολουθούσε νά μου δίνει τρελλά φιλία. Δέν κουνιάμουν. Τό μόνο που επιθυμούσα ήταν νά εξακολουθήσω νά νοιώθω τά φιλία του στο πρόσωπό μου.

Όταν συνήλθα, έκατάλαβα πώς ήταν πολύ άργά κι' άφέθηκε νά ξαναπέσω στό έδαφος. Έσκέπασα τόν πρόσωπό μου μέ τά χέρια μου. Όταν τά απέμάκρυνα, είδα τόν Φρανσουά καθισμένο λίγα μέτρα μακριά μου. Τό πρόσωπό του είχε μια περίεργη έκφραση. Για μια στιγμή, ένόμισα πώς θα μούλεγε ότι μ' αγαπούσε, πώς θα μ' έκανε γυναίκα του. Τόν έπλησίασα κι' ακούμπησα τόν χέρι μου στό δικό του. Στην έπαφή αυτήν τινάχθηκε, σαν νά τόν εδάγκασε φίδο και πετάχθηκε όρθιος.

—Μπορούμε νά πούμε πώς περάσαμε μίαν ώραία βραδυά!, είπε.

Τόν έκτύπα χωρίς νά καταλαβαίνω.

—Ήταν μια ώραία βραδυά κατά την κοινή έκφραση, έπρόσθεσε. Είν' ή άνταμιολή για τόν κακό που έκαμες στόν άδελφό μου.

Και πιάνοντας τόν χέρι μου μέ σκληρόν τρόπο, μ' έτράβηξε προς τόν αυτοκίνητο.

Όσο ζω, δέν θα ξεχάσω αυτή τη στιγμή.

Τι είν' ό έρωτας...

άπρεπε νά φύγω άμέσως την άλλη μέρα τόν πρωί, φυσικά, μά δέν είχα τή δύναμη νά τό κάμω, γιατί ήμουν έρωτευμένη μέ τόν Φρανσουά. Ναι, εγώ, ή Ζινέτ Λαφράνκ, τόσο έρωτευμένη μάλιστα, ώστε τις ήμέρες που έπηκολούθησαν, δέν έβλεπα παρ' αυτόν, δέν άκουα άλλον από εκείνον, δέν σκεφτόμουν παρ' εκείνον, ενώ αυτός έδειχνε ότι ούτε καν έπρόσθεσε την παρουσία μου! Κι' έκατάλαβα πόσο έζησε ή μητέρα μου μακριά από τόν έρωτα, παρ' όλη την όμορφιά της και την πολυτάραχη ζωή της. Γιατί ό έρωτας δέν είνε μια διασκέδαση, ό έρωτας δέν είνε μια στιγμιαία έξαψη: είν' ένας κλοιός από πόνους γύρω απ' την καρδιά, που σφίγγει, σφίγγει όλο και περισσότερο, είν' ή νοσταλγία του πλάσματος που αγαπάς, μακριά από τόν όποιον σου φαίνεται πώς πεθαί ης και τόν όποιον επιθυμείς την ευτυχία περισσότερο απ' την ευχαρίστηση του ίδιου σου έαυτού.

Ακόμη κι' ό Ζαν-Πιέρ έπρόσθεσε την άλλαγή που έγινε μέσα μου, κατά τις μακρές ώρες που περνούσα κοντά του διαδίδοντας ή κουδεντιαζοντας, κάνοντας ό,τι μπορούσα για νά τόν κάμω νά λησμονήση την λύπη που του έπροξένισα. Μόνον ό Φρανσουά έμενε αδιάφορος και μέ κυττούσε λαθραίως.

Ναι, αυτός ό Αύγουστος υπήρξε για μένα μια απόκαλυψη. Ένοιωθα πώς έγινε ένας καινούργιος άνθρωπος. Καταλάβαινα τώρα μέχρι ποίου σημείου οι ιδέες της μητέρας μου ήσαν λανθασμένες: ή κοσμική ζωή, ό πλούτος, δέν λούσα. Δέν υπάρχει παρ' ένα μόνο πράγμα που ασίζει, ένα πράγμα πολύτιμο κι' όδυνηρο: ό έρωτας. Πολύτιμο όταν αγαπιέσαι απ' τόν άνθρωπο που αγαπάς, όδυνηρο —κι' ήταν ή δική μου περίπτωση— άν δέν μπορείς νά κατευθυνθής προς τόν δρόμο που επιθυμείς.

Έπέρασε ό Αύγουστος κι' έμπήκε ό Σεπτέμβριος. Έπισημάριζε ή στιγμή που έπρεπε νά φύγω. Δέν τολμούσα νά τό σκεφθώ, γιατί δέν ήθελα νά φύγω. Δέν ήθελα ν' αφήσω τόν Φρανσουά, νά μίν τόν άκούσω πιά νά μου μιλά, νά μίν ξαναϊδω πιά τόν βλέμμα του, τά μάτια του νά κορφώνωνται στα δικά μου. Ή ζωή, όποιαδήποτε κι' άν έπρόκειτο νά είνε, μου φαινόταν άνυπόφορη χωρίς την παρουσία του Φρανσουά.

Όσο οι μέρες περνούσαν, μέ κατέλαβε ένας καινούργιος φόβος. Ένα πρωί, ενώ κυτταζόμουν στόν καθρέφτη, πρόσεξα πώς ήμουν άρχη και τά χαρακτηριστικά μου ήσαν κουρασμένα. Έξήτασα μέ αγωνία τόν σώμα μου. Ήταν δέβαια τόν σώμα ενός κοριτσιού, εύλυστο, όπως ήταν εδώ κι' ένα μήνα. Έν τούτος...

Τό έπόμενο Σάββατο, μέ την πρόφαση πώς θα έκανα έναν μακρυνό περίπατο στό κτήμα, έπήγα νά ιδω τόν γιατρό που έμενε στό χωριό. Αυτό που μου είπε δέν μου άφησε καμμιαν άμφιβολία.

Όστόσο, τόν βράδυ, κατά την ώρα του δείπνου, ένοιωθα τόν έαυτό μου χαρούμενο. Για πρώτη φορά έπειτα από τόσες έβδομάδες, έκάθησα στό πάνο κι' έπαιξα διάφορα βάλς. Όλοι άρχισαν νά χορεύουν. Ακόμη κι' ό κ. Άρισπ ένθουσίαστηκε: καθισμένος στην πολυθρόνα του μέ τις ροδίτσες όπου τόν καθήλωνε ή παραλυσία του, χέριροκροτούσε μέ όλη του τή δύναμη.

Όταν έπήγαν όλοι νά κοιμηθούν, έμεινα μέ τόν Φρανσουά για νά μελετήσω καλά την έκφραση του προ σώπου του. Αλλά, σέ κάποια στιγμή, έγυρσε απότομα προς τόν μέρος μου.

—Τί διάβολο έπαθες και μέ κυττάς έτσι; Ζινέτ.

Σηκώθηκα όρθη κι' απότομα τού έδωσα ένα φιλή στό μέτωπο:

—Καληνύχτα, Φρανσουά!, έμυρμουρίσα.

Κι' έφυγα τρέχοντας. Άκουσα τότε νά μέ φωνάζει. Τό άκουσα όμως πραγματικά ή τόν φαντάσθηκα; Ίον άκουσα νά προφέρη τόν όνομα μου ή τόν φαντάσθηκα γιατί τόν επιθυμούσα πολύ; Γδ μόνο που ξερω, είνε πώς έπεριμένα μια στιγμή στις σκάλες κι' έπειτα εκλείστηκε στην καμαρά μου.

Ήμουν δεκαοχτώ έτών. Ήμουν πολύ νεα ακόμη για νά πεθάνω. Μά στην πραγματικότητα, δέν ήμουν νεα. Είνε κανείς νέος όταν είνε γεμάτος από όνειρα, όταν έχει πίστη, όταν έχει ελπίδες. Είχα γεννηθί γρήα και τόν μόνον που είχα μάθει ήταν ή φιλαρέσκεια, τόν φλέρτ, ή επιτολαιότης, ή ευχαρίστησις. Γώρα που ήξερα πώς υπήρχε και κάτι άλλο στη ζωή, ήταν πολύ άργά. Όσοσο δέν ήθελα νά πεθάνω. Μά, στό κάτω-κάτω, ποιος θα μέ λυπόταν, αλήθεια; Ό πατέρας μου; Ή μητέρα μου; Ό Φρανσουά;

Ό! άσφαλώς όχι ό Φρανσουά. Είχα κάμει κακό στους Άρισπ. Άν έλεγα τί μου είχε συμβεί, καθώς ό Φρανσουά ήταν τίμιο παιδί και δίκαιο, θα μέ παντρευόταν, εστω και άν μέ συχαινόταν. Έπειτα θα μ' έχωριζε, και τόν παιδί μας θα ήταν ακόμη ένα παιδί γονεων χωρισμένων. Ένα κοκάλο που θα τό διεκδικούσαμε ό Φρανσουά κι' εγώ! Ό άλλος δρόμος ήταν προτιμότερος. Γιατί νά είμαι δειλή; Δέν είχα παρ' ά νά ζήσω μια κακή στιγμή κι' έπειτα όλα θα έτελείωναν. Έπειτα θα ήσυχαζα. Ούτε κι' αυτή ή άνάμνησις του Φρανσουά δέν θάρχόταν πιά νά μέ βασανίση. Ένοιωσα απότομα μίαν αγωνία νά μου σφιγγή την καρδιά, μά την κατενίκησα άμέσως, γιατί δέν ήθελα νά κλαίω την τύχη μου. Άκούω ακόμη τόν γρατσούνισμα της πέννας έπάνω στό χαρτί, ενώ έγραφα μέ κάποια νευρικήτητα, μερικές λέξεις στη φίλη μου Ζαννί. Φυσικά, δέν ήθελα νά τής πω τόν αληθινό λόγο τής αποφάσεώς μου. Περιωρίστηκα άπλως νά την ευχαριστήσω για τις λεπτότητές της και νά τής πω νά κρατήσει ό,τι μου άνηκε. Τής έλεγα επίσης τελειώνοντας τόν γράμμα:

«Θά πής στους άλλους πώς πηγα νά κάμω μπάνιο στό ποτάμι και πώς άσφαλώς έπνίγηκα. Σέ ίκετω, Ζαννί, κάμε νά πιστέψουν σ' ένα δυστύχημα. Ευχαρίστησε όλους εκ μέρους μου και ζήτησε από τόν Φρανσουά νά μ' έ λησμονήση. Άντίο για πάντα!».

Τό ποτάμι άπέιχε σχεδόν δύο χιλιόμετρα από τόν σπίτι και διάσχισα την απόστασι αυτή τρέχοντας. Έκανα σαν νά είχα ένα έρωτικό ραντεβού, ένα τελευταίο ραντεβού! Έτρεχα, έτρεχα μέσα στη νύχτα. Σάν έφθασα στό ποτάμι, σφίχτηκε ή καρδιά μου, γιατί είχα ξανάρθει μαζί μέ τόν Φρανσουά σ' αυτό τό μέρος, ένα πρωί που ό καιρός ήταν τόσο όμορφος και τόσο φωτεινός! Τέλος, για νά μ' έδειλάσω απ' αυτή την άνάμνηση, ξαναβέηκα τόν ρειθρο τού ποταμού και περπάτησα για πολλήν ώρα. Έφθασα μέχρι τών θάχων. Τό φεγγάρι έκρύφτηκε απότομα πίσω από τά σύννεφα και μέ δυσκολία διέκρινα τόν δρόμο ανάμεσα απ' τούς απόκρημνους βράχους. Σέ μια στιγμή, τόν πόδι μου έγλύστηρε και τόν κεφάλι μου χτύπησε σέ κάτι σκληρό. Δέν ξερω τί έπηκολούθησε τότε.

Όταν επανέκτησα τις αισθήσεις μου, άκουσα κάποιον νά μέ φωνάζει. Άνεγνώρισα τή φωνή τού Φρανσουά:

—Ζινέτ! Ζινέτ! Σέ παρακαλώ, άπάντησε μου!

Μέ μεγάλο κόπο, μισάνοιξα τά μάτια μου κι' είδα τότε τόν πρόσωπο τού Φρανσουά κοντά στό δικό μου. Ένστικτωδώς έπιασα τόν μέτωπό μου κι' ένοιωσα κάτι χλιαρό κι' ύγρο: Γά μαλλιά του ήσαν κολλημένα. Ο Φρανσουά έμπόδιζε μέ τόν μαντήλι του στό αίμα νά τρέξη στό πρόσωπό μου. Προσπάθησα νά τώ κάτι, αλλά ό λαιμός μου είχε στεγνώσει και τόν χτύπημα μέ είχε ζαλίσει. Έκλεισα τά μάτια και μου φάνηκε πώς άνειρευόμουν. Όταν τά ξανανοιξα, έπρόσεξα τόν βλέμμα τού Φρανσουά, τόν τρυφερό και μέ αγωνία βλέμμα τού Φρανσουά, αυτό τό βλέμμα που είχα τόσο επιθυμεί νά ιδω νά μέ κυττάζει έτσι. Τά χαρακτηριστικά του είχαν συσπασθί απ' την άνησυχία.

—Ό! αγάτη μου, όταν μ' άφησες πρό όλίγου, τά καταλάβα όλα, άμέσως. Ζινέτ, σ' αγαπώ... πάντα σέ αγαπούσα, μου είπε τρυφερά. Άνέθηκε στό δαμάτιό σου για νά σου τόν πω. Έχτύπησα την πόρτα και καθώς δέν άπαντούσες, έμπήκα και βρήκα τόν γράμμα σου για τή Ζαννί.

Έφερε τόν χέρι μου στό χείλη του και μου έφίλησε ένα-ένα όλα τά δάχτυλα μέ θερμή.

—Ζινέτ, έμυρμουρίσε, πόνεσα τόσο απ' την πρώτη μέρα!

«Και μετάνοιωσα τόσο γι' αυτό που έκανα! Ένόμιζα πώς ήθελες νά φερθής και σ' έμένα όπως στόν Ζαν-Πιέρ.

—Φρανσουά, έφώναξα, ποτέ δέν θα μου συγχωρήσεις αυτό που έκανα στόν Ζαν-Πιέρ.

—Όχι, Ζινέτ, εγώ σου ζητώ νά μέ συγχωρήσης. Κι' άν τό θέλεις, σου προσφέρω τή ζωή μου. Δέν θα είνε ποτέ άρκετη για νά σου δώσω την ευτυχία που θάθελα.

Άκριβώς εκείνη τη στιγμή χαμογέλασα για πρώτη φορά. Μου φαινόταν πώς, ξαφνικά, ή καρδιά μου άπέκτησε φτερά. Ό Φρανσουά μ' αγαπούσε, μ' αγαπούσε για μένα την ίδια κι' όχι για τόν κρυφό λόγο που μ' έσπρωξε προς τόν θάνατο.

—Φρανσουά, μωρμουρίσα, όφειλω νά σου έμπιστευθώ ένα μεγάλο μυστικό.

Ή έκφρασις τού βλέμματός του μ' έκαμε νά καταλάβω πώς ήξερε. Δέν είχα ξαναϊδθ ποτέ πού εύγλυτα μάτια απ' τά δικά του —όπως ήταν εκείνη τη στιγμή.

—Ανάμεσα σ' ένα άνδρόγγυνο δέν υπάρχουν μυστικά, Ζινέτ, είπε. Τά έκατάλαβα όλα.

Έπήρε στην άγκαλιά του άπαλά...

Έτσι έγινε κυρία Φρανσουά Άρισπ και άρρηκα την ευτυχία.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ.

ΒΑΒΟΥΛΟΓΙΑ

Κουβέντες τής Σμυρνιάς

Ο ΚΛΗΔΩΝΑΣ

Ή Ζαμφώ έμάζεψε όλη τή γειτονιά της, στόν Πο δονίφτη, για νά δγάλη τόν κληδωνα, άνημερα τ' Άη Γιαννίου τού Φανιστή.

Μέσα σ' ένα «κουμάρι» μέ τ' άμύλητο νερό, σκεπασμένο μ' ένα «μπουγκέτο» λυγαριές, είχαν από βραδύς ρίξει καθένας τόν δικό του άντικείμενο.

Τώρα, καθισμένες κατάρια, είχαν μια μικρή, την κόρη τής Ζαμφώ, κι' έβγαζε ένα-ένα τά πράγματα από τόν κα- νάτι μέ τραγουδι που έλεγαν γύρω μέ τή σειρά.

—Ανοίξτε τόν Κληδωνα σ' Άη Γιαννίου τή χάρι, κι' όποιον καλορροϊκή όπ' αγαπάς θά πάρη.

—Άχου τόν βραχιολάκι τή Μαρίτσας!

είπε ή Ζαμφώ.

Ή μάνα τής Μαρίτσας, ή Άθανασία τού Τράκα, είπε:

—Ή κόρη μου είνε μικρή ακόμα. Έ-

χει καιρό.

Ή Ζαμφώ είπε σιγά στην διπλανή της:

—Μικρό 'ναί τόν μάτι τση! Αυτή γνέ-

φει από τόν παναφύρι σ' όυλα τά τζόδενα τή γειτονιάς!

Και δυνατά είπε στην μάνα:

—Οι μικρές μεγαλώνουνε, Άθανασία μου! Έλάτε, άλλο!

Τί άνυπόφερτος καμός,

Τί πυρωμένη λόχη,

νά μ' αγαπάς, νά σ' αγαπά

και νά μιλούμε δχι.

—Άχου! ή βεργάτα τή Σουσάνας

τη χήρας!

—Χά! χά! Καλέ, αυτός ό Κληδωνας

σήμερα όυλα τά δγάζει στην μέση!, φώ-

ναζε ή Ζαμφώ.

Ή χήρα ή Σουσάνα, μια νέα μπογιαντι-

σμένη και λουσαρισμένη, είπε:

—Από που κι' ως που, καλέ. Ούτε

καμός, ούτε λόχη! Δόξα σοι ό θεός από

τότες που πέθανε ό συχωρεμένος δέν ει-

χα καιρό για τέτοια!

Ή Ζαμφώ έσπρωξε την Άριστέα τού

Γουλά:

—Φωτιά νά την κάψη, είπε σιγά. Ός

και τόν φανερτζή ήθελε μέσα, για νά τή

σιάζη λείι τόν λούκι!

Μια δασκάλα είπε ένα τραγουδι:

Φώς μου, κι' άν είμαι μακριά,

ό νους μου είνε σιμά σου,

μιά ώρα από τόν στόμα μου

δέ λείπει τ' όνομά σου.

—Ήβοι! Τά χάντρα τή Έριμδής!

—Μην πής δά πώς δέν είνε ταιριαχτό-

Ό δικός σου λείπει στην Κρήτη. Μπρά-

δο! Όυλα δγαίνουνε, μάτια μου, σαν τό

καλό τού θεού.

Μιά άλλοθωρη, ή κόρη τής Ζαμπέτας,

ή Ροδονθέα πεταχτηκε μέ θυμό:

—Όυλα τά βρίσκεις, κόνα Ζαμφώ μου,

νά δοῦμε τά δικά σου πότε θα δγούνε στη

φορά.

Ή Ζαμφώ άγρίεψε:

—Τί θα δγούνε στη φόρα, κερά μου,

είπε. Ούτε ρεζιλίκια έχω, ούτε μπομπές.

—Καλέ, δέν τώπε για νά θυμώσης!

είπε ή μάνα τής Ζαμπέτας. Έλάτε, πήτε

κανένα τραγουδι νά συγχάσουνε τά αμαρτα.

Ή Ζαμφώ είδε πώς ή μικρή έβγαλε έ-

να σταυρουδάκι και άμέσως είπε:

Τό λακριντί τού
Θρασύδουλα

ΑΠΑΡΑΛΛΑΧΤΑ

Προχτές έφιλοσόφησα,
ρέ δάσανο, και βρήκα
πώς ό θεός σου χά-

(ρίσε
τή γλύκα σου για
προίκα.)

Μέ άλλα λόγια, δηλα-

(δής,
στην πλάσι μας την
άχαρη.)

είσαι, μικρή μου Ναν-

(τια,
σαράντα όκάδες... ζά-
χα ρη!)

Για μπάνια πής συ-

(χνότατα
στή Βούλα, στη Γλυφάδα,
στην άμμουδιά ξαπλώνεσαι
και ψήνεσαι άράδα.

Και για νά κάνης στους γνωστούς
έντύπωσι κι' έφφέ,

από τόν ήλιο μαύρισης
και γίνηκες... κ α φ έ!

Τρελλά και πεισματάρικα
ζηγίεσαι μέ τόν τίποτα
και κάνεις πράματα
πολλές βολές, άνειπαντα.
Χωρίς αϊτία κι' άφορμή
κάποιο πρωί μ' άφινεις
και σ' έναν άλλον ραντεβού
την ίδια μέρα δίνεις.
Μαζί τού πής περίπατο,
μέ δαύτον κάνεις τσάρκα,
παρέα πάτε για «μπαίν-μίζε»
μαζί τού πής μέ βάρκα.
Μαζί κι' οι δύο γυρίζετε
στους δρόμους σαν τις σβοδρες
και μέ τή μέθοδό σου αυτή
μού κάνεις και... κ ο υ λ ο ὕ ρ ε ς.

Κι' άν πής κανείς για την καρδιά,
τά λογικά τού χάνει,
γιατί στη θέσι τής καρδιάς
σέ σένα βρίσκουν... χ ά ν ι.
Παραστικούς φιλοζέινε,
κανείς δέν την όρίζει
κι' είνε καρδιά για... κλάματα,
τούτ'εστιν, βράσει... ρ ὕ ζ ι!

Φιλοσοφήσας έπροχτές
μονάχος, τόν λοιπό,
στό τέλος διεπίστωσα
απ' την ύπόθα, πώς:
Έχεις... κ α φ έ και... ζ ά χ α ρ η
και γλύκες και λιγοδρες
και βράσει... ρ ὕ ζ ι, την καρδιά
και κάνεις και... κ ο υ λ ο ὕ ρ ε ς
Λόγω, δέ τούτων, άκριβώς,
ρέ σπλάχνω, τών αιτίων
στά ραντεβού μας βάρχωμαι
στό μέλλον μέ... δ ε λ τ ι ο ν!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και διά την πατρότητα

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

μαλλιά ήγάλαμε, Ίστατμός Πιρώτων Βη-
τιών στείλανε.

Όχτώ μέρα Ισιπτάλιο τά κάτεται.
Άλλο φορά Σουρπουίτσα πηνημένος ντέν
ένεται.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΥΣΤΗΡΗ ΕΠΙΒΛΕΨΙΣ

—Άν δέν ε'ίχαμε τόν τμηματάρχη μ'ας,
θα μ'ας έπιανε όλους ό ύπνος στό γρα-
φείο...

—Σας επιβλέπει τόσο πολύ;

—Όχι, ροχαλίζει τρομερά, και δέν
μ'ας άφινει νά κοιμηθούμε!

Χιουμοριστικό διήγημα του ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

«Ο Φλανσέ έριξε μια τε-
λευταία ματιά στον καθρέφτη
και χαμογέλασε ίκανοποιημέ-
νος. Ξανθός, λεπτός, ψηλός
και άρκετα ώχρος καθώς ήταν,
μπορούσε νάναι «έξαιος» ύπi
θα συγκρινόσε τις γυναίκες.
«Θα είμαι ό πιο κομψός κα-
λεσμένος των Μπουλαντάρ —
είπε μέσα του με υπεργόηφεια.
Θα έχω κατακτήσεις!»

«Επειτα έσκέφθηκε πώς δεν
είχε πιά ανάγκη να κάμη καμ
μιά κατάκτηση. Ή κ. Ζελί
Τρυκώ, ή γυναίκα του λοχα-
γού, τον αγαπούσε όσο συχαι
νόταν τον άνδρα της.

«Ο Φλανσέ δεν έγνώριζε αυ-
τόν τον σύζυγο, αλλά ή Ζελί
του τον περιέγραφε τόσο χου-
δρό, τόσο ψηλό, τόσο μελα-
χροινό, τόσο χονδροειδή και
με φυσιογνωμία τόσο άγρια,
που ό ξανθούλης μάς, άκόμη
κι αν δεν τον είχαν άφελήσει
αυτά, θα ένοιωθε και θα μοι-
ραζόταν την αντίπαθεία της κ.
Τρυκώ.

Την στιγμή αυτή ό Φλανσέ
θυμήθηκε πώς τό ίδιο πρωί ή
έσωτευμένη φιλενάδα του του
είχε δώσει ένα δαχτυλίδι της.
Ήταν ένα σκαλισμένο δαχτυ-
λίδι με ένα υπέροχο ρουμπίνι.
«Ο Φλανσέ θα προτιμούσε
μιαν άλλη πέτρα, γιατί καθώς
δεν ήταν φιλοπόλεμος, έδοκι-
μαζε μιαν άποστροφή για κά-
θε τι που είχε τό χρώμα του
αίματος.

Μα πώς ν' αντίσταθι στην
έπιθυμία να καταπλήξη τους
Μπουλαντάρ;

«Έπηρε τό δαχτυλίδι και τό
έπέρωσε στο μικρό του δαχτυ-
λο. Του ήταν άρκετά φαρδύ,
τό δαχτυλο της Ζελί Τρυκώ ή-
σαν χονδρά σαν άνδρικά. «Ο
Φλανσέ λοιπόν προσπάθησε
να τό βάλι σαν τη φίλη του
στο μεσιανό δαχτυλο. Ήταν
λίγο στενό, αλλά με μερικές
προσπάθειες, κατάφερε να τό
περάσει.

—Με στενεύει λίγο, είπε,
μα είναι καλύτερα, γιατί δεν
υπάρχει φόβος να τό χάσω!
Κι έφυγε.

«Ο Φλανσέ έφθασε τελευταί-
ος στο σαλόνι των Μπουλαν-
τάρ. Τον παρουσίασαν στις
κυρίες, έπειτα στους κυρίους.
«Ανατινάχθηκε όταν, άφου ή
οικοδέσποινα είπε τά όνόματα
μερικών από τους καλεσμένους,
ώνόμασε με την σειρά του κι
αυτόν τον καλεσμένο:

—«Ο θαυμασίος φίλος μας
κύριος Τρυκώ!

Μόλις κατάρρωσε να συνέλ-
θη λίγο απ' τη συγκίνηση του,
έβριξε ένα φευγαλέο βλέμμα
και διεπίστωσε ότι ό θαυμασί-
ος φίλος των Μπουλαντάρ ή-
ταν άκριβώς ψηλός, παχύς, με
λαχρινός και με φυσιογνωμία
άγρια.

«Αντιληφθείσα τον φόβο του
ή οικοδέσποινα έπρόσθεσε:

—Πόσο λυπούμεθα που δεν
μπόρεσε νάρθι και ή κυρία
Τρυκώ!

«Ο Φλανσέ δεν άμφέβαλλε
πιά. Βρισκόταν μπροστά στον
άνδρα της Ζελί. «Ο ξανθός νέ-

ος ένοιωσε κάποιο άναντρία-
σμα κι άκούμπησε σ' ένα έ-
πιπλο.

«Ασυναισθήτως ώστόσο, συ-
νήλθε. «Ο Τρυκώ δεν με γνω-
ρίζει, είπε λογικευόμενος. Ή
Ζελί έφυλάχθηκε και δεν του
μίλησε για μένα. Έπομένως
τί φοβόμαι;»

Δεν είχε όμως προφθάσει
καλά—καλά να συνέλθι, όταν
μιλώντας ή κ. Μπουλαντάρ
για τουαλέττες και κοσμήμα-
τα, έπροκάλεσε αυτή την ά-
πάντησι του Τρυκώ:

—Η γυναίκα μου τρελλάι-
νεται για τό δαχτυλίδι. Τον
περασμένο μήνα της άγόρασα
ένα, που τό ρουμπίνι του μου
έστοίχισε πολύ άκριβά.

Τού Φλανσέ του έφάνηκε
πώς ό λοχαγός, προξενώντας
αυτά τά λόγια, του έριξε ένα
υπόπτο βλέμμα κι έτσι ό έ-
ρωτευμένος μάς με την Ζελί
άναγκάστηκε να ξανακουμπί-
ση στο έπιπλο. Τη στιγμή
αυτή δεν σκεφτόταν διόλου την
άνεκτίμητη απόδειξι άνάπης
που του είχε δώσει ή φίλη του.
Έσκεφτόταν αυτό: «Φορώ τό
δαχτυλίδι, κι αν μου ξεφυγή
και βγάλω τό γάντι, ό Τρυ-
κώ, που με κυττάζει διαρκώς,
θ' άναγνωρίσει τό ρουμπίνι».

«Ο Φλανσέ έκόντευε να τρελ-
λαθί. Εύτυχώς, κατάρρωσε
πάλι να λογικευθί.

—Τό καλύτερο που έχω να

κάμω — είπε άποφασιστικά—
είναι ν' άπομακρυνθώ απ' τον
λοχαγό, χωρίς να δώσω και
την εντύπωσι πώς δραπετεύω.
Θα βγάλω τό γάντι μου, θά
τραβήξω τό δαχτυλίδι και θα
τό βάλω στην τσέπη του γιλέ-
κου μου.

Σχεδόν συγχρόνως ό ύπη-
ρέτης άνοιξε και τά δυο φύλ-
λα της πρώτας:

—Τό τραπέζι είν' έτοιμο!
Καθώς οι κυρίες ήσαν λίγες,
τερές από τους κυρίους, ό
Φλανσέ δεν είχε καμμία, για
να προσέρηι τό μπράτσο του.

«Αποτραβήχθηκε γρήγορα απ'
τον Τρυκώ και τραβήχθηκε σέ
μιαν άκρη για να περάσουν τά
ζεύγη. Έμεινε τελευταίος κι
ετράβηξε με τόση δύναμι τό
γάντι του, που τό έσχισε. Τί
σημασία είχε; Τό ουσίως ή-
ταν να έξαφανίση τό τόσο έπι-
κίνδυνο δαχτυλίδι. Μα με την
αδέξια βία του κι άκόμη για-
τί τό γάντι του ήταν στενό
και του είχε πρήξει τό χέρι,
δεν κατάρρωσε να βγάλι τό
δαχτυλίδι. «Όσο τό τασούσε
προς τά έπάνω, τόσο τό δά-
χτυλο έφούσκωνε. Άναγκάστη-
κε να παραιτηθί απ' τη σκέψι
αυτή κι όταν ό νέος, με τό
μέτωπο ιδρωμένο, έμπήκε στην
τραπεζαρία, όλοι οι συνδαιτυ-
μενές είχαν καθίσει στις θε-
σεις τους. «Ο άργυπορημένος
μάς ένστικτωδώς ζήτησε να
βρθί τη θέσι του όσο τό δυνα-

τόν μακρύτερα απ' τον άνδρα
της Ζελί, όταν ή κ. Μπουλαν-
τάρ του υπέδειξε την μόνη κε-
νή θέσι που υπήρχε, δεξιά μι-
ας ήλικιωμένης κυρίας με
στρυφή φυσιογνωμία και...ά-
ριστερά του Τρυκώ.

—Κάθε φορά που θα φέ-
νω τό κουτάλι ή τό πηρούνι
στο στόμα μου—προέδλεψε ά-
μέσως τρομαγμένος ό Φλανσέ
—θα βάζω τό ρουμπίνι σχε-
δόν κάτω απ' τη μύτη αυτού
του θανατούσου ανθρώπου. Θά
πρέπει να είναι τυφλός για να
μη τό δει! Και αν ήταν δυνα-
τόν ν' άμφιβάλλη άκόμη, τό
κόκκινο και πρησμένο μου δά-
χτυλο, που άποδεικνύει τις
προσπάθειές μου για να βγά-
λω τό δαχτυλίδι, θα καταλήξη
να με προδώσι!

«Έπλησισε τρέμοντα, στην
καρέκλα του, μα μία ιδέα τον
άναξιογόνησε:

—Θά ξαναβάλω τά γάντια
μου και θα φάω γαντοφορέ-
μος!

«Άμέσως όμως έσκέφθηκε
πώς αυτή ή έκκεντρικός θα
προκαλούσε την προσοχή. Άλ-
λωστε τό χρήσιμο γάντι είχε
γίνει πιά κουρέλι.

«Ο νέος είχε μια καινούργι-
γιαν έμπνευσι.

—Είμαι θάλακας! είπε. Δεν
έχω παρά να κρυψω τό δεξι
μου χέρι κάτω απ' την πετσέ-
τα μου. Θά τρώγω με τό άλ-
λο χέρι!

«Αφού έπηρε αυτή την από-
φασι, ό Φλανσέ έπανευρε άρ-
κετά άταραξία για να πάρη
τό κουτάλι του με τό άριστε-
ρό χέρι, να τό βυθίση στη σου-
πα και να τό φέρι γεμάτο στά
χείλι του.

Δυστυχώς, είχε συνηθίσει
τόσο λίγο να τρώη κατ' αυτόν
τον τρόπο, που του έχύθηκε έ-
να μέρος της σουπας στο τρα-
πέζομάνδρλο. Σαστισμένος, ά-
ποτελείωσε άπότομα την κίνη-
σι αυτή, ενώ ό άριστερός άγ-
κώνας του έχύτηκε δυνατά
τον άγκώνα της διπλανής του.

«Η στρυφή ήλικιωμένη κυρία
έβγαλε μια κραυγή και μέσα
στη φούρκα της άφησε τό δικό
της κουτάλι, τό όποιον έπεσε
λερωμένο στη βελουδίνη φού-
στα της.

«Ο Φλανσέ κοκκίνισε σαν
άστακός, ενώ ό Μπουλαντάρ
τόν έρώτησε:

—Καλό κι αυτό! Γιατί
τρώς με αυτό τό χέρι; Έγώ,
που σε γνωρίζω από παιδι,
δεν σε ξέρω για άριστερόχει-
ρα.

Δεν είχε τύχη! Με τό ιρω-
τε τον άνεκάλυσαν. «Ο Φλανσέ
τάχασε περισσότερο, βλέπον-
τας τη γρηά να σκουπίζει
μουρμουρίζοντας τη φούστα
της και τον Μπουλαντάρ να
τον κυττάζει πιο περίεργα.

—Αφού δεν μπορώ πιά να
φάω με τό άριστερό χέρι, δεν
υπάρχει παρά ένα μόνον μέ-
σο για να γλυτώσω: να μην
ξαναφάω πιά τίποτε.

Και δεν ξαναδέχθηκε πιά να
σεβριμωθί τίποτε. Αυτό επή-
γε καλά ίσαμε τό φουά-γκρά
τό γαρνιρισμένο με σαλάτα.
«Αλλ' άκριβώς, σ' αυτό τό
πιάτο ή κ. Μπουλαντάρ, ή ό-
ποια είχε θιχθί στην ύπερη-
φάνειά της ως νοικοκυράς, έπε-
νέβη άυτοαρχικά:

—«Α, απ' αυτό θα πάρете
όπωςδήποτε! Σας παρακολου-
θώ απ' τη σαλάτα: δεν τρώτε

τίποτε. Μήπως δεν σας άρέσει
ή μαγειρική μου;

Μπροστά σ' αυτή την άπει-
λητική έρώτησι, ό Φλανσέ ά-
πώλεσε κάθε δύναμι αντίστα-
σεως. Και σεβριμωθίς από
την ίδια την κ. Μπουλαντάρ,
είδε ξαφνικά μπροστά του ένα
ζεστό πιάτο από φουά-γκρά
και ρεύσσεικη σαλάτα.

—Εστω κι αν παίρνω δι-
πλές μπουκιές — έλογάζιζε
με τό μυαλό του ό δύστυχος—
θα έχω πενήντα ως εξήντα πη-
ρουιές να κάνω! Σαν να λε-
με, πενήντα ως εξήντα πιθα-
νότητες να κάμω να δει τό ρου-
μπίνι αυτός ό τρομερός σύζυ-
γος!

Και ό ταλαίπωρος ό Φλαν-
σέ καιροφυλακτούσε κάθε φο-
ρά που ό γείτονάς του έγυρί-
ζε τό κεφάλι απ' τό άλλο μέ-
ρος, ν' άρπάξει τό πηρούνι, να
τσιμπάη ένα πελώριο κομμά-
τι, να τό βάλι γρήγορα στο
στόμα κι έπειτα να ξανακρυ-
βη νευρικά τό χέρι του κάτω
απ' την πετσέτα. Οι άλλοι
προσεκτικώς κατεβρόχθιζαν
τό φαγητό, τά φρούτα και τά
γλυκίσματα, ενώ ό έρωτευμέ-
νος με την Ζελί έμενε ύπνωτι-
σμένος μπροστά στη σαλάτα
του με τά φουά-γκρά. «Ο σερ-
βιτόρος που δαρέθηκε να τον
βλέπη ν' άργή έτσι, του έπή-
ρε τό πιάτο, ενώ ό Φλανσέ ά-
φησε να του ξεφυγή ένας ά-
ναστεναγμός άνακουσίσεως,
γιατί προαισθάνθηκε ότι θα
σηκώνονταν απ' τό τραπέζι.

«Ενόμιζε πώς είχε σωθί όταν
ξαναβρε κουδέντα για τουα-
λέττες και κοσμήματα. Κι
έκείνο που έπρόκειτο να συμ-
βί, συνέβη.

Με φωνή δυνατή κι άγρια,
που επέλασε τον Φλανσέ, ό
λοχαγός έρώτησε:

—Αλήθεια, σχετικάς με
τις πέτρες, κύριε, φορείτε στο
δεξι χέρι ένα δαχτυλίδι, του
όποιου τό ρουμπίνι μου φάνη-
κε εξαιρετικά ώραίο. Θάβελαι
να τό δω από πιο κοντά.

—Τώρα είμαστε εν τάξει!
Είμαι χαμένος! — έσκέφθηκε
κατατρομαγμένος ό Φλανσέ.
Κάπως δειλά, έτραύλισε:

—Δεν... Δεν μπορώ... να
..να τό βγάλω!

—«Ε, καλά, άς τό δω στο
χέρι σας, διάβολε!

Κι ενώ ό Τρυκώ του έπια-
σε άπότομα τό χέρι, ό Φλαν-
σέ, βλέποντας την κόκκινη άν-
τανάκλασι του ρουμπινιού
στην κόρη του ματιού του, έ-
νόμισε πώς ήταν χυμένο αίμα.
Αυτό ήταν πολύ! Ζαλίστηκε,
άκούμπησε στη ράχη της κα-
ρέκλας κι έλιποθύμησε!

«Όταν συνέλθε, ήταν έαπλω-
μένος στον καναπέ του κατινι-
στηρίου. «Ο Μπουλαντάρ του
έβρεχε τους κροτάφους με κο-
λώνια και τον ρωτούσε:

—Αφού σου πέρασε ή ζά-
λη, μπορώ να πω σ' αυτούς
που θέλουν να καπνίσουν να
περάσουν;

—«Ω, όχι, όχι, έφώναξε ό
Φλανσέ, που τον έξανακρυέυ-
σε ό τρόμος. Μη φωνάζεις κα-
νέναν, και πρό παντός τον
λοχαγό.

—Ποιον λοχαγό;

—Τόν λοχαγό Τρυκώ, τον
άνδρα της Ζελί!

—Δεν είσαι στα καλά σου,
αγαπητέ μου! «Ο Τρυκώ ό δι-

Κουβεντούλες

Μερικοί παραπονούνται ότι οι τα-
ρινές γυναίκες βρίσκονται διαρκώς
σταυς δρόμους, και αποδίδουν αυτό
σε έκλυσι των ήθων, προσδίδουν ότι
οι σύγχρονες γυναίκες δεν αγαπούν
άρετά τό σπίτι τους και τόσο ά-
ποδίδουν χίλιες άβάσιμες κατηγορί-
ες αντί να αποδίδουν την μεταβολή
αυτή στη μόνη πραγματική άφορη
που είνε ή άλλαγή της ζωής.

Σκεφθήτε πώς δεν υπάρχει σχε-
δόν γυναίκα που να μην εργάζεται
τώρα, πώς θέλτε λοιπόν να μη συ-
ναντούμε γυναίκες σταυς δρόμους,
στα ρεστωράν, παντού; Άκόμη και
τό να έχη νοικοκυριό μία γυναίκα
θεωρείται σήμερα πολυτέλεια. Βλέ-
πομε νέα άνδρωνα που εργάζονται
καθένας από την μεριά του για να
μπαρύνουν να τά βγάλουν πέρα στις
ανάγκες που έχει δημιουργήσει ή
ζωή. Δεν έχουν υπέρτερα, τό πολυ-
πολύ μία παραδουλεύτρια με την ή-
μέρα και κάποτε ούτε αυτό καθημε-
ρινώς, γιατί τά έξοδα είναι πολλά. Ά-
ναγκαστικώς, λοιπόν, οι εργαζόμε-
νοι σύζυγοι καταφεύγουν στο έστι-
ατό για να φάγουν, έπειτα τρέ-
χουν για να προσβάσουν κι έτσι με
αγανάκη και τρέξιμα κυλάει ή ζωή.

Νοσταλγεί κανείς την παλιά ή-
ρεμη ζωή που οι γυναίκες έπερι-
ναν ήσυχα-ήσυχα στα σπίτια τους
και δεν είχαν άλλη απασχόλησι από
τό νοικοκυριό τους.

«Η εποχή εκείνη δεν παρουσίαζε
δέξια την σημερινή πρόοδο και έ-
ξελιξι μα άσφαλώς ήταν μία εποχή
ήρεμη και οι άνθρωποι τότε δεν έ-
ζούσαν σαν νευροπάστα.

Τι τά λέμε όμως και τά ξανα-
λέμε; Τό... κακό πιά έγινε. Δεν μπο-
ρούμε να όπισθοχωρήσωμε.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

«Η μόδα

ΤΟ ΦΘΗΝΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Τό έφετεινό καλοκαίρι μάς πα-
ρουσιάζεται πιο άνοστολόιστο παρά
ποτέ. Δεν μπορεί να πιστευθί κανείς
ότι ή μισή άνθρωπότης μνησται και
πνευθί, αν ιδι τά χαράπια χρώματα
που παρουσιάζουν τά διάφορα φηγυ-
ρίνια. Είνε άραγε μία τάσις προς
αντίδρασι; «Όπως και αν έχη τό
πράγμα, τό γεγονός είνε πως θέ-
λομε πολλά έμπριμέ, φανταζί και
τά σκουτενά χρώματα έχουν τελείως
παραγκλισθί.

Κάθε εποχή όμως είνε μαρτυρική

κός μου είνε μπαμπακεμπορός
κι ή γυναίκα του ή Ζοζεφίν τον
περιμένει στο Σιστερόν, στις
Κάτω. Άλτεις. «Όποτε λοιπόν
δεν είσαι καλύτερα;

—«Ω, ναι, έντελώς καλά—
έφώναξε ό Φλανσέ που ξαφνικά
συνήλθε έντελώς κι έπήδησε
όλόθρος. Πέξ να μπούν όλοι...
κι' άκόμη κι' ό Τρυκώ!

«Επειτα, έπωθελούμενος της
φασαρίας, έστριψε με γρόπτο
κι' έτρεξε κατ' ευθείαν στο
σπίτι του. Έκει, προτού άκό-
μη βγάλι και τό καπέλλο του
έπηγε άμέσως στο λουτρό, σα-
πούνισε τό χέρι του κι' έβγα-
λε νευρικά τό δαχτυλίδι.

«Ο Φλανσέ έπέστρεψε τό
ρουμπίνι στην κ. Τρυκώ. Τώρα
δεν κάνει πιά κόρτε σε παν-
τρεμένες.

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

για μερικές γυναίκες που νομίζουν
ότι πρέπει να είνε πλούσιες για ν'
άκολουθήσουν κάθε φορά την μόδα.
Δεν θέλουν να καταλάβουν πως μό-
νον λίγη έπιπόνησι χρειάζεται για
να μη βρίσκονται ποτέ στο περιό-
ριο και συγχρόνως να ξεδύνουν ό-
λγισα.

Μιά διαφορετική μπλούζα, μία
ζώνη, ένα ζαμπόν μπορούσε ν' άλλα-
ζουν ένα ταγίρι ή ένα φόρεμα και
να του δώσουν μίαν έντελώς καινούργι
για όλη.

«Από ένα φόρεμα περσινο που έχη
χάσει την πρώτη όμορφιά του, μπο-
ρούν να διαλέξουν τα πιο καλά κομ-
μάτια, να τά ανακατέψουν με λίγο
νέο ύφασμα και να άποκτήσουν με
αυτό τον τρόπο ένα καινούργιο φό-
ρεμα που κανείς δεν θα καταλάβη
ότι είνε επιδιόρθωσις.

Αυτός τους συνδυασμός θα τους
επιδύκη πάντοτε ή κυρία που θέλει
να είνε καλοβαλμένη και δεν μπορεί
να ξεδύει μεγάλα ποσά.

Τό μενού της εβδομάδος

Δ ε υ τ έ ρ α: Μελιτζάνες, μπάμ,
έλεψι, τυρί. Τό βράδυ: Σαρδέλλες
βαρελίου και σαλάτα άγγουρονο-
μάτες.

Τ ρ ί τ η: Σαρδέλλες στο φούρ-
νο, σαλάτα βήχτας. Τό βράδυ: Φα-
σολάκια γιαχνί, τυρί.

Τ ε τ ρ τ η: Μακαρόνια με σάλ-
τσα, κολοκυθάκια τηγανιτά. Τό βρά-
δυ: Μπάμιες λαδερές.

Π έ μ π τ η: Ντολμάδες με κρέ-
ας—αυγολέμονο, γιαουρτί. Τό βρά-
δυ: Σούπα από τά κόκκαλα του με-
σημεριανού κρέατος, σαλάτα.

Π α ρ α σ κ ε υ ή: Λουκάνικα
Φραγκοσυρτές με πουρέ πατάτα και
χόρτα βραστά. Τό βράδυ: Κολοκυ-
θάκια γιαχνί, τυρί.

Σ ά β β α τ ο ν: Πατακοκεφέ-
δες, άγγουρονομάτα σαλάτα, τυρί.
Τό βράδυ: Πιλάφι, μελιτζάνες σα-
λάτα.

Κ υ ρ ι α κ ή: Μακαρόνια πα-
στίτιο με κιμά. Κολοκυθάκια με
άσπρη σαλάτα. Τό βράδυ: Μιά βρο-
σση σαλάτα και τσίρους ψητούς,
τυρί φέτα ή γιαουρτί.

«Ο καλλωπισμός

«Όσες έχετε την ευτυχία να κά-
μετε την έξοχή σας, μην ξεχνάτε
πως πριν φύγετε πρέπει να καμετε
ένα μπάνιο—χ α μ α μ ι, δηλαδή
άμυλολουτρο, γιατί αυτό έχει την ι-
διότητα να καθορίζει την επιδερμίδα
και να άνοίγη τους πόρους. Είνε
γνωστόν ότι οι άνοιχτοι πόροι συν-
τελούν στο να άναπνήθι τό σώμα,
πράγμα που του είνε απαραίτητο.
Μετά τό άμυλολουτρο έπιβάλλεται έ-
να καλό τρίψιμο με ειδικό γάντι και
αυτό ρυθμίζει την κυκλοφορία του
αίματος.

«Όταν φθάσετε στην έξοχή, αν
πρόκειται περί παραθαλασσίου μέ-
ρους, θα καμετε φυσικά τά μπάνια
σας και την ήλιοθεραπεία σας άφου
έχετε προηγουμένως συμβουλευθί-
όν Ιατρόν σας. Αυτό είνε απαραίτητο,
διότι ύπάρχουν περιπτώσεις που τό
βαλάνισμα λουτρά άπαγορεύονται.

«Όσες κάνετε ήλιοθεραπεία πρέπει
να έχετε δύο κοστούμια του μπανιού
με διαφορετικό ντεκολτέ, δηλαδή
τό ένα θα έχη μύτερο τό άνοιγμα του
λαιμού και τό άλλο στεργυλό, για
να τά φορήτε εναλλάξ κι έτσι να
μαυρίση όλο τό ντεκολτέ σας όμοι-
ομορφα. Έπειτα θα προσέξετε τό
μάτια σας για να μη μαυρίσουν τρι-
γύρω και τά βλέφαρα μόνο μείνουν
άσπρα, πράγμα που είνε πολύ ά-
σχημο. Θα βάζετε τά γυαλιά σας
τό μύρο λίγη ώρα, και θα μένετε με
κλειστά τά μάτια. Τοιουτοτρόπως
μαυρίζουν και τά βλέφαρα και ά-

ποφεύγετε να παρουσιάζεσθε σαν πα-
λήταρος.

«Ερχόμαστε στα χέρια. Δεν θα
πάρτε να τά περιποιησθε, αλλά μη
βερνικώνετε τά νύχια σας σε όλη την
περίοδο του καλοκαιριού, διότι τό
ξεκουράσμα αυτό τά άναανεώνει και
τά φρεσκάρει. Τις νύχτες μόνο χρη-
σιμοποιείτε λίγη γλυκερίνη με λε-
μόνι ή γλυκερόλε ντ' όρντον για να
διατηρήτε την επιδερμίδα των χε-
ριών σας μαλακή και λευκή άφου
είνε γνωστόν πως ό άέρας και ό
ήλιος την ξηραίνουν.

—«Αν κολυμπάτε, μπορείτε να κά-
νετε και δυό και τρία λουτρά την
μέρα, αν όμως όχι, να άρκήσθε σε
μιά βουτιά την ήμέρα.

—Να κοιμάστε νωρίς, να ξυπνάτε
πρωί και να τρώτε πολλά φρούτα
και χορταρικά.

«Άλληλογραφία

Τ ζ ο υ λ ι ά ν α.— Δεν ύ-
πάρχει δυστυχία ριζική θεραπεία,
αλλά ή άφαιρέσις των τριχών με
τσιμπήματα σάς ελευθερώνει κομπο-
σον καιρό απ' αυτή την ένόχλησι
χωρίς να συντελή στην αύξισι των
τριχών.

Φ ο ύ λ α ν τ ε β ί ρ α.— Για
τις πανάδες σας συνιστώ αύτή την
πορεία: Προσπιτέ μπλάν 1,0, Σου-
νιράτ ντε μπισουθ 2,0, Κολκρίμ
20,0.

Κ α λ λ.— «Απαντώ σήμε-
ρα και στο δεύτερο γράμμα σου.

Ζ ε ρ μ π ν α.— Πρέπει να
φορήτε συντίεν από τό πρωί ως την
νύχτα, διότι μόνον αυτό θα συντε-
λέσθι στο να άποφύγετε την χαλάρω-
σιν του στήθους. «Όσο για τό γυ-
λισμα του προσώπου σας συμβου-
λεύω πλύσεις συχνές με νερό και
δάμμα βενζόνης (20 σταγόνες σε 20
δρ. νερό βρασμένο). Τό δαστάει σ'
ένα μπουκάλι και τό χρησιμοποιείτε
2—3 φορές την ήμέρα βρέχοντας ένα
βαμβάκι και τρίβοντας τό πρό-
σωπο.

Κ α ί τ η ν Σ., Σύρον.— Σά
όλα αυτά πείπει τό ζήτημα της
καλής λειτουργίας των έντέρων. Δο-
κιμάστε να παίρνετε κάθε πρωί έ-
νε κουταλάκι του γλυκού π α ρ α-
φ ι ν η ν και αν δεν αισθανθήτε βάρ-
ος τό αύξάνετε σε 3 κουταλάκια.
«Επίσης άλείψετε κάθε βράδυ τους
λεκέδες με αυτή την σκευασία: Πρε-
σιπιτέ μπλάν 1,0, Σου νιράτ ντε
βισουθ 2,0, Κολκρίμ 20,0.

Μετά ένα μήνα, μου γράψτε να
άποτελεσματικά για ν' ιδώ αν ώφε-
ληθήκατε. Γράφετέ μου έλεύθερα ό,τι
θέλετε.

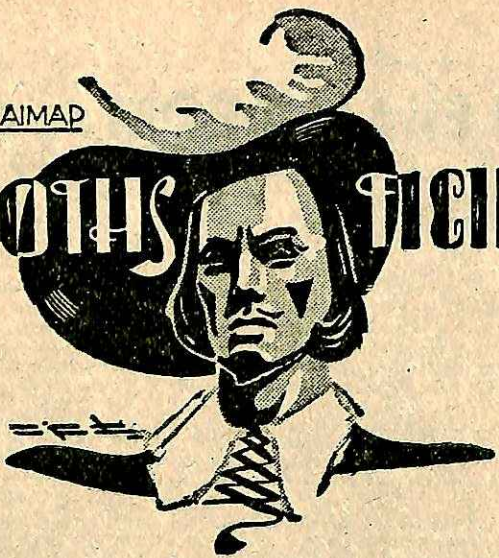
Ρ ί κ—Ρ ά κ.— Ένταύθα.— Τό
ζήτημά σας έφευγει της ιδιότητος
μου, πάντως όμως σαν γυναίκα σας
λέω πως μία σύζυγος που είνε βε-
βαία για την άγάπη του άνδρος της
δεν λογαριάζει αυτά τά μικροπρά-
γματα που δεν έχουν βαθύτερη ση-
μασία. «Όπωςδήποτε πρέπει να εί-
σθε προσεκτικές, διότι τό ζήτημα
της ύγείας είνε άρκετά σοβαρόν.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν.— «Ο ρ φ α-
ν ή ν, Λευκάδα.— Δεν μπορώ να
σας λυπηθώ, καλή μου φίλη, διότι
δεν έπιτρέπεται ν' άπελπίζεσθε για
τόσον έπαισιώδη πράγμα.

Τό σχήμα των ποδιών σας δεν
μπορεί ν' αλλάξη, μα σας δεδαίω
πως δεν είνε κατι που μπορεί να
σας κάμη να μην εύτυχησθε. Παύ-
στε να τό σullenίζεσθε και κανεί
δεν θα τό προσέξη.

ΠΙΡΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

12ον

—Πάρε εκατόν δώδεκα πιάστρες, είπε. Έκατο για το τουφέκι και δώδεκα για την άνησυχία που σου έπρόκალεσα... Θα μείνω εδώ άποψε...

Λίγα λεπτά αργότερα η άγοραπωλησία είχε κλεισθή.

Ο Δάνικαν ωδήγησε κατόπιν τον Μπόθουελ σε ένα πολυτελή κοιτώνα, όπου ο πειρατής έκοιμήθη βαθύτατα.

Στις τέσσερις το πρωί είχε ξυπνήσει και ανέκαθρε στο κρεβάτι του.

Αλλά τότε, μια κραυγή εκπλήξεως έξεφυγε από το στόμα του.

Απέναντί του ήταν καθισμένη η Μαργαρίτα και είχε προσηλωμένα τα μάτια της επάνω του.

—Πώς; Σεις εδώ, Μαργαρίτα; Έκαμε. Τώρα πια δεν εκπλήσσομαι καθόλου, γιατί έκοιμήθηκα τόσο καλά. Ένας άγγελος άγρυπνούσε στον ύπνο μου...

—Ναί, πλοίαρχε, είπε η νέα. Ένας άγγελος άγρυπνούσε στον ύπνο σου, γιατί ο δαίμων του ολέθρου έχει εισχωρήσει μέσα στην ψυχή σου.

—Τι θέλεις να πής, Μαργαρίτα; έρώτησε ο πειρατής.

—Θέλω να πώ, πλοίαρχε, ότι η ένοχος ψυχή σου κάνει φάλαρο τον ύπνο σου. Η συνείδησίς σου εξαντλείται, όταν ο ύπνος θαρρύνει τα βλέφαρά σου και δεν μπορείς να της επιβάλεις σιγή.

—Αυτό σημαίνει ότι έμειλα στον ύπνο μου, δεν είν' έτσι; Έκαμε ο Μπόθουελ.

—Ακριβώς, πλοίαρχε.

—Άκουστε λοιπόν τα λόγια που έπρόφερα;

—Όλα.

—Επικολούθησε μια μικρή σιγή.

Ο Μπόθουελ είχε γίνει κάτωχρος. Άστραπές έβγαίνουν από τα μάτια του.

—Δεν ήλθα να σε παραμονεύσω, πλοίαρχε, είπε η νέα. Εφώναζες τόσο δυνατά, ώστε νόμισα ότι σου είχε συμβή κάποιο ατύχημα.

—Εσηκώθηκα άμέσως από το κρεβάτι μου και έτρεξα εδώ, χωρίς να ξέρω τί έκανα. Ήθελα να φωνάξω τον πατέρα μου, αλλά όταν σε έπλησασα, άντελήφθην ότι έκοιμάσο. Παρέμεινα τότε.

—Τί έλεγα λοιπόν;

—Εμιλούσες πολύ γρήγορα και δεν μπορούσα να αντίληφθώ τα λόγια σου.

—Αλλά έμάνευα όλη την άγωνία και τη φρίκη, που έδοκίμαζες... Οι λέξεις αϊμασμά και χρυσόδες επανήρχοντο συχνά στο στόμα σου...

Ο Μπόθουελ είχε κατεβάσει το κεφάλι του.

—Δεν έκαστάλαβα τίποτε, έπιθύρισε. Ένόμισα ότι έκοιμόμουν πολύ ήσυχα.

—Αλλά εγώ σήκωθώ από τη θέση της.

—Πλοίαρχε, είπε, θα ήθελα να σου ζητήσω μια χάρι...

—Μίλησε. Μαργαρίτα, είπε ο Μπό-

θουελ. Θα κάμω ό,τι δήποτε μου ζητήσης.

—Αλλά η νέα έδίστασε για μερικές στιγμές.

—Όχι, έκαμε έπειτα. Δεν είναι καιρός άκόμη να σου ζητήσω εκείνο που έπιθυμώ. Και έφυγε άνάσφρη σαν πουλί.

Μερικά λεπτά αργότερα, ένεφανίσθη ο Δάνικαν.

—Η ώρα είναι τεσεερισήμισι, είπε. Πρέπει να φύγωμε...

—Εξεκίνησαν σε λίγο.

Οι δύο άνδρες διέσχισαν ένα πυκνό δάσος και κατόπιν ήκολούθησαν ένα μικρό μονοπάτι.

Τέλος, έφθασαν στην τοποθεσία που έκαλείτο Μέγα Βάραθρον.

Ο Μπομπάρ, ο Μιχαήλ Βάσκος, ο ώραιος Λαυρέντιος, ο Φίλιππος ντ' Ορεγκόν και ο Όλωναίος εύρισκοντο εκεί.

Δύο άλλοι πειρατάι είχαν άπομείνει παράμερα.

Οι δύο αυτοί Άδελφοί της Άκτής ήταν ο Λαπάντας και ο Κερντοέκ.

Ο Μπόθουελ έκαμε μια έλαφρή υπόκλιση.

—Κύριοι, είπε. είμαι στις διαταγές σας. Θα μου έπιτρέψετε μόνο να σας παρατηρήσω ότι είμεθα πάρα πολλοί για τον λόγο που έχομε συγκεντρωθή εδώ.

—Πράγματι, απήντησε ο Μπομπάρ.

—Αλλά οι φίλοι μας βρίσκονται εδώ για λόγους έντελώς ξένους προς την έριδά σας, στην όποία δεν πρόκειται, άλλωστε, να έπέμβουν. Στην πραγματικότητα, είμαστε μόνον τέσσερις: Σεις με τον Δάνικαν, το μάρτυρά σας, από το έννι μέρος, και ο Όλωναίος με μένα από το άλλο.

—Επειτα, ο Μπομπάρ παρέσυρε παράμερα τον Δάνικαν για να κανονίσουν τα της μονομαχίας.

Υπάρχουν δύο είδη μονομαχιών, που επικρατούσαν μεταξύ των Άδελφών της Άκτής.

Στις πρώτες, οι δύο αντίπαλοι έτοποθετούντο σε άπόσταση έκατό θημάτων ο ένας από τον άλλο, με τα τουφέκια και έ πυροβολούσαν ταυτόχρονας, όταν έδίδετο το σύνθημα.

Οι μονομαχίες αυτές ήταν πολύ άπλές και έλυναν τις μικρές διαφορές μόνο.

Για τις σοβαρές διαφορές, η διαδικασία ήταν πολύ πολύπλοκη.

Η μονομαχία και εδώ αρχίζει με την ανταλλαγή δύο πυροβολισμών.

Αν οι δύο αντίπαλοι παρέμειναν όρθιοι, ώπλιζοντο και οι δύο με πελέκεις και ώρμούσαν ο ες έναντιον του άλλου.

Η πάλη διαρκούσε μέχρις ότου ο ένας από τους δύο έπεφτε νεκρός.

Η μονομαχία θα διεξήγεται τώρα κατά τον δεύτερο αυτόν τρόπο.

Ο Μπαμπάρ είχε φέρει δυο πελέκεις οι όποιοι παρεδόθησαν στους δύο αντιπάλους.

Απεφασίσθη δέ, όπως οι δύο αντίπαλοι πυροβολήσουν ταυτόχρονας χωρίς σκόπευσι, όταν θα έδίδετο το σύνθημα.

Οι δύο πειρατάι έτοποθετήθησαν σε άπόσταση όγδόντα θημάτων ο ένας από τον άλλον.

Ο Μπόθουελ ήταν ώχρος και είχε σουφρωμένα τα φρύδια.

Ο Όλωναίος ήταν γαλήνιος και έχασο-γελούσε.

Σε μια στιγμή, ο Μπομπάρ, ύψωσε το χέρι.

—Επειτα, το έκαστέδασε με όρμη και έδωκε το παράγγελμα:

—Πύρ!

Οι δύο πυροβολισμοί άντήχησαν ταυτόχρονας.

Η σφαίρα του Όλωναίου είχε συντρίψει το τουφέκι του Μπόθουελ.

Ο Όλωναίος είχε πληγωθή στο στήθος, αλλά τσέρμενε όρθιος.

Η δεύτερα φάσις της μονομαχίας έπρόκειτο ν' αρχίση. Οι δύο αντίπαλοι, άπέθεσαν τότε τα τουφέκια τους, έπήραν τους πελέκεις στα χέρια τους και έπερίμεναν.

—Εμπρός! έφώναξε ο Μπομπάρ.

Ο Μπόθουελ έρρίγησε.

Ένα άπαίσιο χαμόγελο διέστειλε τα χείλη του, άφηκε μια πνιγμένη κραυγή, όμοια προς όρυχηθμό τίγρεως και ώρμησά έναντιον του Όλωναίου.

Η σύγκρουσις ύπήρξε τρομερή.

Οι δύο αντίπαλοι εκυλίσθησαν άμέσως στο έδαφος.

—Αλλά η ύπεροχή του Όλωναίου, παρά τον τραυματισμό του, ήταν καταφανής.

—Ατέφευγε με μεγάλη έπιδεξιότητα τα κτυπήματα του αντιπάλου του και, σε μια στιγμή, έστήριξε το πόδι του επάνω στο στήθος του Μπόθουελ.

—Αναγνώρισε την ήττα σου! έφώναξε. Διαφορετικά θα σε σκοτώσω!

Ο Μπόθουελ δεν απήντησε.

Ο Όλωναίος ύψωσε τότε το τσεκούρι του και ήταν έτοιμος να κατάρχη ένα τρομερό κτύπημα έναντιον του αντιπάλου του, όταν ένοιωσε ένα χέρι να τον συγκρατά από τον ώμο.

—Εγύρισε άμέσως και είδε τότε μια νέα, άκτινοβολούσα ώραιότητα, που έγεμνε επάνω από το κεφάλι του.

—Ήταν η Μαργαρίτα.

Ο Όλωναίος εύγρισε προς το μέρος της εκπληκτός.

—Ενίκησες αυτόν τον άνθρωπο, είπε η Μαργαρίτα με τη μελωδική φωνή της. Χάρισέ του τη ζωή.

Ο νέος έκαμε να διαμαρτυρηθή, αλλά ύπήρχε τόσο τρυφερότης και τόσο ίκεσία στο βλέμμα αυτό, ώστε δεν εύρηκε τη δύναμι ν' άντιταχθή.

—Εγύρισε τότε το βλέμμα του προς τους Άδελφούς της Άκτής που τόν περιεστοίχιζαν, σαν να έζητούσε την γνώμη τους.

Κανείς δεν είπε τίποτε. Παρέμειναν όλοι σιωπηλοί και άπαθείς.

Ο Όλωναίος έζήγησε τη σιωπή τους ως σγκατάθεσι και είπε:

—Θα συμμορφωθώ με την παράκλησίν σου. Ο άνθρωπος αυτός θα ζήσει. Αλλά τη ζωή του την χαρίζω μόνο σε σένα.

—Εύχαριστώ, απήντησεν η νέα. Πές μου το όνομά σου, για να το διατηρήσω στην άνάμνησί μου και να το έπαναλαμβάνω στις προσευχές μου. Εγώ είμαι η Μαργαρίτα, το παιδί του Θεού και η σύντροφος των Άδελφών της Άκτής.

—Εγώ, Μαργαρίτα, λέγομαι Όλωναίος, έκαμε εκείνος με φωνή που έπάλλετο από τη συγκίνηση.

—Επειτα, επέταξε μακρυά το τσεκούρι που έκρατούσε στα χέρια του, και, γυρίζοντας προς τον Άγγλο, είπε:

—Μπόθουελ, μπορείς να σηκωθής. Ένας άγγελος σε άποσπά από την εκδίκησί μου. Ας γίνωμε φίλοι.

—Ποτέ! έφώναξε ο πειρατής με υπόκυφο φωνή, ενώ συγχρόνας, μ' ένα πήδημα, έσηκώετο επάνω.

Νεκρική σιγή επικράτησε επί αρκετά λεπτά μεταξύ των μαρτύρων της περιέργου αυτής σκηνής.

Ο Μπόθουελ εδάγκωνε τα χείλη από τη λύσσα του και έριχνε συγχρόνας άγρια βλέμματα προς το μέρος των πειρατών που τον περιεστοίχιζαν.

Κατά το διάστημα αυτό, η Μαργαρίτα

είχε εξαφανισθή.

Ο Μπόθουελ άπεφάσισε τέλος να λύση τη σιωπή:

—Πρέπει να τελειώνωμε, είπε. Η μονομαχία θα έπαναληφθή.

—Αλλά εκείνη τη στιγμή, ο ώραιος Λαυρέντιος έπροχώρησε προς το μέρος του και, με ήχηρή φωνή, είπε:

—Μπόθουελ, το συμβούλιο των δώδεκα μ' έπεφόρτισε να σου κάμω γνωστή την άπόφασί, που έλαβε παμψηφεί για σένα κατά την χθεσινή νύχτα.

—Το συμβούλιο των δώδεκα! Έκαμε έντρομος ο πειρατής. Τί με θέλει το συμβούλιο;

—Άκουσε και θα μάθης, απήντησε ο Λαυρέντιος. Το Συμβούλιο των δώδεκα έκρινε ότι, έν πλήρη γνώσει σου, κατεπατήσες τους νόμους της φιλοξενίας και έφρόντισες να προσκληθής στο γεύμα του δουκός υτελλά Τόρρε, με το σκοπό να προκαλέσής σε έριδα έναν από τους παρακαθημένους άδελφούς σου. Το Συμβούλιο έκρινε επίσης ότι, χωρίς την παραμικρή άφορμή, προσέβαλες τον Όλωναίο, τον όποιο ούτε και τόν ενγνώριζες. Για τόσο λόγους αυτούς και έπειδή με τις πράξεις σου παρέβης τον όρκο σου σε κηρύττει από βλπτον από του συνδέσμου και σε άποστερεί από όλα τα δικαιώματα και προνόμια που άπελάμβανες ως Άδελφός της Άκτής. Το Συμβούλιο σε διατάσσει συνεπώς να έγκαταλείψης τον Άγιο Δομίγκο, το βραδύτερο έως το μεσημέρι της ημέρας αυτής. Διατάσσει άκόμη να καταβάλής πρόστιμον δέκα πέντε χιλιάδων λιβρών, που θα διανεμηθή στους πτωχοτέρους άδελφούς της Άκτής. Εάν άρνηθής την καταβολή αυτού του προστίμου, το πλοίοιόν σου θα κατσαχεθί και θα πωληθή.

—Είμαι μόνος και άσπλος, απήντησε ο Μπόθουελ, με ένα σαρκαστικό χαμόγελο. Μπορείτε συνεπώς να με κάμετε ό,τι θέλετε. Με το πλοίο μου όμως το πράγμα διαφέρει. Είναι αρκετά στερεό, ταχύτατο και καλά ώπλισμένο. Έχω άκόμη πολυάριθμο πλήρωμα, που μου είναι τελείως άφωτισμένο. Σας προκαλώ, λοιπόν, να το συλλάβετε, εάν μπορείτε.

—Κάνεις λάθος, Μπόθουελ, είπε ο ώραιος Λαυρέντιος. Το πλοίοιόν σου κατελήφθη έξ άπορόπτου και βρίσκεται τώρα στα χέρια μας, υπό την έξουσία ενός των Άδελφών της Άκτής...

—Δαίμονες! έφώναξε ο πειρατής. Επαίξατε καλά το παιχνίδι σας. Αλλά θα εκδικηθώ!

—Μην άνησυχής γι' αυτό, έκαμε άπαθής ο Λαυρέντιος. Θα σε άντιμετωπίσωμε, αν χρειασθί... Αλλά τώρα άπάντησε: θα πλοώσης το πρόστιμο που σου έπεβλήθη;

—Ναί, απήντησε ο Μπόθουελ. Αλλά όρκίζομαι ότι θα εκδικηθώ!

—Ανσλαμβάνω έγώ να σου παράσχω την εύκαιρία! είπε ο Λαπάντας κτυπώντας τον έλαφρά στον ώμο.

—Σύ; έκαμε ο Μπόθουελ, ενώ ένα ρίγος διέτρεξε το σώμα του. Μου το ύπόσχεσαι;

—Σου δίνω το λόγο μου, είπε ψυχρά ο Λαπάντας.

—Τόν κρατώ! έκαμε ο Μπόθουελ, συνοδεύοντας τη φράσι του με μια τρομερή χειρονομία.

Δύο ώρες αργότερα, ο πειρατής είχε έξοφλήσει το χρέος του και άπέπλεε από τον Άγιο Δομίγκο.

Ένα ώραίο πρωί μιας από τις τελευταίες ημέρες του Σεπτεμβρίου, δύο άνδρες, με το όπλο έπ' ώμου και ένα πλήθος από σκυλιά ολόγυρά των, άκολουθούμενοι σε αρκετή άπόσταση από δύο ύπηρέτες, φορτωμένους με σάκκους τροφίμων, εδάδιζαν σε ένα μικρό μονοπάτι, που έπροχωρούσε πλάι σ' έναν από τους παραποτάμους του Άρτιβονίτου.

Ήταν ο Λαπάντας και ο Όλωναίος, που είχαν περάσει τη νύχτα τους στους πρόποδας του Μαύρου Όρους.

Κατά τις τέσσερες το πρωί, είχαν έπα-

λάμβει το δρόμο τους, διέσχισαν το έλος της Ρηκίλλης και, από μια ώρα τώρα, άκολουθούσαν το μικρό αυτό μονοπάτι, που θα τους ώδηγούσε στην πολίχνη Σάν Χουάν υτελλά Μαγουάνα.

Ο μικρός όμιλος άπέχει από την πόλι μόλις περί τις τρεις ή τέσσερις βολές τουφεκίου, έπειδή όμως η πεδιάς του διέσχισαν έκαλύπτετο από δρόχους και πυκνά χόρτα, μπορούσαν να προχωρούν άπαρατήρητοι.

Σε λίγο, ο Λαπάντας έσταμάτησε και, άφου έρριξε ένα έρευνητικό βλέμμα γύρω του, είπε προς τον Όλωναίο:

—Φίλε, έπροχωρήσαμε όσον η πρακτική μας έπιτρέπει να το κάμωμε. Το Σάν Χουάν είναι ισπανικό και θα ήταν τρέλλα να προχωρήσουμε περισσότερο. Αλλά λωστε, να το μέρος που μας ύπέδειξε ο σύντροφός μας. Είναι τα δυο αυτά δένδρα που βλέπεις εκεί...

—Έχεις δίκιο, είπε ο Όλωναίος. Δεν τα είχα προσέξει αυτά τα δένδρα. Η γνώμη σου λοιπόν είναι να κρυφθούμε σαν κου νελία ανάμεσα στους θάμνους, περιμένοντες την έπιστροφή του ανθρώπου που έστείλαμε εμπρός για να έξετασή τα πέρις.

—Ακριβώς. Δεν βλέπω τί άλλο μπορούμε να κάμωμε και μάλιστα με αυτή την άφόρητη ζέστη.

—Επρόχωρησαν έπειτα μέσα στο δάσος και έόθησαν τις σκηνές τους στο πιδ πυκνό μέρος, σε μικρή άπόσταση από το ποτάμι.

Πέντε λεπτά αργότερα, είχαν όλοι άποκοιμηθή έκτός από τα σκυλιά.

Ο Όλωναίος είχε θεατεπυθή τώρα από το τραύμα του, χωρίς τις περιποιήσεις του Λαπάντα και είχε διηγηθή στον περίφημο πειρατή τις έλάχιστες άναμνήσεις που διέσωζε σχετικώς με την καταγωγή του.

Πράγμα παράδοξο! Η άφήγησίς του είχε κάμει τον Λαπάντα να δακρύση.

Ο άγνωστος εκείνος νέος τόν ενδιέφερε τόσο πολύ λοιπόν;

Αυτό τουλάχιστον θα έπρεπε να συμπεράνη κανείς, βλέποντας την πατρική στοργή με την όποία περιέβαλε τόν Όλωναίο.

Θα είχε περάσει αρκετή ώρα τώρα, όταν έβλεπε τον Λαπάντα να έβγαζε από το θόρυβο πυκνών πυροβολισμών που ήρχοντο από παλιή μικρή άπόσταση.

Επινάθηκαν άμέσως επάνω και δεν έβράδυναν ν' άντιληφθούν τί συνέβαινε.

Μια ίαχυρά συμμορία ληστών είχε έπιτεθή έναντιον όμάδος πέντε ή έξη άτόμων, μεταξύ των όποιων εύρίσκοντο και δύο γυναίκες.

Οι δύο φλιμπουστιέροι ώρμησαν άμέσως στον τόπο της συμπλοκής και η συνοδουή τους έπέρασε σ' εκείνους που είχαν ύποσπ τη έπίθεσι να διασκορπίσουν τους έπιδρομείς.

Ο Όλωναίος άνεγνώρισε άμέσως τις δυο γυναίκες. Ήταν η δοκίμασα υτελλά Τόρρε και η κόρη της.

Οι Άδελφοί της Άκτής πους όποιους ο Όλωναίος και ο Λαπάντας είχαν βοηθήσει ν' άπαλλαγούν από τους ληστές ήταν οι περιφανέστεροι από τους άρχηγούς της Ένώσεως.

Ο δούξ υτελλά Τόρρε έπρόκειτο να έπιβασθή μαζί με την οικογένειά του στο «Ρωμάλεο» που ό κ υτ' Ορεγκόν είχε θέσει στη διάθεσί του, για να τόν μεταφέρη στη Βέρα Κρούς.

Ο Ισπανός μεγιστών είχε άκούσει να λέγονται πολλά για τα πλούσια θηράματα, που υπήρχαν μέσα στις σαβάνας του Άγίου Δομίγκου και είχε έκδηλώσει την έπιθυμία να μετάσχη σε ένα μεγάλο κυνήγι ταύρων και άγριοχοίρων, προτού έγκαταλείψη τη νήσο.

Ο κ. υτ' Ορεγκόν, θέλοντας να εύχαριστηση τόν ξένον, του ύποσχεθή να ίκανοποιήση την έπιθυμία του.

Πράγματι δέ, είχε οργανώσει ένα κυνήγι, στο όποιον εκλήθησαν να μετάσχουν ο Μπαμπάρ, ο ώραιος Λαυρέντιος, ο Κερντοέκ και ο Μιχαήλ Βάσκος και πολλοί άλλοι Άδελφοί της Άκτής.

Αλλά, καθώς διέσχισαν το πυκνότερο μέρος του δάσους, ύπέστησαν μια αϊφνιδιαστική έπίθεση από μια συμμορία Ισπανών ληστών.

Άμέσως ώργανώθη η άμυνα και η άρχηγία άνετέθη στον Μπομπάρ.

Ο δούξ υτελλά Τόρρε έπρότεινε να κάμουν γνωστή την παρουσία του στους Ισπανούς, βέβαιος ότι η έπίθεσις θα έσματούσε άμέσως.

—Αλλά ό υτ' Ορεγκόν διεμαρτυρήθη:

—Οι άνθρωποι αυτοί είναι ληστές, είπε και δεν γνωρίζουν κανένα νόμο. Έπί πλέον βρίσκεσθε άκόμη σε γαλλικό έδαφος και έχομε ύποχρέωσι να σας προστατεύσωμε.

—Ετσι, η συμπλοκή άρχισε σκληρή και άδυσώπητη από τα δύο μέρη.

—Αλλά οι Άδελφοί της Άκτής, που είχαν λάβει μέρος στο κυνήγι, είχαν διαιρεθή σε δυο τμήματα και τώρα, γύρω από τόν δούκα υτελλά Τόρρε και τον κ. υτ' Ορεγκόν, δεν άπέμειναν παρά έλόγχιστοι μόνον.

Μερικά λεπτά αργότερα, η πλάστιγς είχε γείρει έμφανώς προς το μέρος των ληστών, που άνήρχοντο σε αρκετάς δεκάδας.

—Αλλά η έμφανισις του Λαπάντα και του Όλωναίου μετέβαλε αϊφνιδιαώς τα πράγματα.

Οι ληστές ένόμισαν ότι έπρόκειτο περί του άποχωρησθέντος τμήματος των Άδελφών της Άκτής και γι' αυτό άρχισαν να ύποχωρούν.

Ο Μπομπάρ έδωκε τότε το σύνθημα της έφόδου και τότε, όλοι οι φλιμπουστιέροι ώρμησαν έναντιον των Ισπανών.

Η ύποχώρησις των τελευταίων μετεβλήθη πολύ γρήγορα σε φυγή.

Γιατί η όμάς των πειρατών που είχε άπομακρυνθή είχε άκούσει τους πυροβολισμούς και έτρεχε και αυτή τώρα στον τόπο της συμπλοκής.

Σε λίγο οι ληστές είχαν βρεθή ανάμεσα σε δυο πυρά και έτρεχαν τώρα για να σωθούν. Αλλά ένας έπιδέξις έλιγμός των φλιμπουστιέρων τους άπέκοψε αϊφνιδιαώς την όδόν της ύποχωρήσεως.

Οι Ισπανοί έπέταξαν τότε κάτω τα δόπια τους, ζητούντες έλεος από τους νικητάς.

Δύο μόνον δεν τούς έμιμήθησαν.

Οι δύο αυτοί άπεχωρίσθησαν από τους άλλους και προσεπάθησαν να διαφύγουν, τρέχοντας ανάμεσα από τους πυκνούς θάμνους.

Ο Λαπάντας συνεκέντρωσε άμέσως μερικούς πειρατές γύρω του και ώρμησε για να τους καταδιώξει.

Οι δύο άνδρες ύποχωρούσαν χωρίς όμως να παύσουν και να μάχονται.

Κάθε τόσο εύγύριζαν προς τα πίσω και άδειάζαν τα όπλα των έναντιον των διωκτών των.

Αλλά, σε μια στιγμή, ο ένας από τους δύο εκτυπήθηκε από μια σφαίρα και εκυλίσθησε κάτω.

Οι πειρατάι έτρεξαν άμέσως κοντά του. Ο Λαπάντας έφθασε τελευταίος από τους άλλους.

Η μορφή του έγινε άμέσως πελιδνή, μόλις άντίκρυσε το πρόσωπο του αϊχμαλώτου του.

—Άδελφοί, είπε, γυρίζοντας προς τους συντρόφους του, άφήστε με μόνο. Εθ' έθω γρήγορα να σας συναντήσω.

Οι πειρατάι άπεμακρύνθησαν σιωπηλοί, για να συνεχίσουν την καταδίωξι του άλλου.

Μόνον ένας άπ' αυτούς, έρώτησε:

—Αν συλλάβωμε τόν άλλον, τί να τόν κάμωμε;

ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΕΥΤΕΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Γερφίονον διά τήν μουσικήν του κινηματογραφικόν έργον, με πρι ταγωνιστάς τόν Ζαν Κιεπουρά και τήν Μάρθα Έγκερβ.— 'Η μήτηρ του Περασώς, ὅν συνέλαβεν ἐκ τοῦ Διόδοτου εἶχε κατορθώσει νά ἐκλεθῇ ὑπό μορφήν χρυσῆς βροχής εἰς τόν χάλκινον θάλαμον μέσα εἰς τόν ὁποῖον τήν εἶχεν ἐγκλείσει ὁ πατήρ της.

2) "Αχαρίς, ἀνιάρως, μόνοντος ἀπότομος, ἀνευ περιφράσεων καί περιστοφῶν (μετοφ. σημασία).

3) Ποσοτικόν ἐπίρρημα, περισσώτερον.— "Εμφανίζεται εἰς τόν οὐρανόν ἰδίως κατά τὸ φθινόπωρον καί τὸν χειμῶνα, καί τώρα ὅμως τὸ θέλουμε σχεδὸν καθημερινῶς.

5) 'Ιεροδίκης παρὰ Τούρκους.— "Ὅργανον χρησιμεύον πρὸς πρόσκλησιν ὑπηρετῶν καὶ ἐπιβολῆν ἡσυχίας ἐν συνεδριάσει.

6) Πᾶσα ἐν τῷ χώρῳ ὑπάρχουσα οὐσία.

7) Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ περιένυμος διὰ τὴν ἐγκληματικὴν του πράξει.— Αἰσθάνομαι λυπῆν διὰ τὰ ξένα ἀγαθὰ, διὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου.

8) Παρ' ἀρχαίοις, ἐργάτης ἢ χωρικός μὴ ἔχωντες ἰδίαν περιουσίαν καὶ ἀποτελούντες τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν τάξιν τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν (ἐνίκος).

9) Ταῖνια διδομένη εἰς τὸ ταχύτερον πλοῖον τοῦ κόσμου.— "Εμπορικός ἢ διοικητικὸς οἶκος (δημοτική).

10) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.

11) 'Η ἔχουσα ἀραίαι τρίχες: ἐπὶ τοποθεσιῶν, ἢ ἐστέρημένην ἐλαστικῆς.— Τὸ μὴ ἔχον, ἀγνόν, ἀπυρηνωτόν.

13) 'Η ἐποχὴ καὶ ἦν σπειρόμενη τὰ σπέρματα.— Προσδοκία, ἀνεμὸν ἀνάσποντος.

14) Σφειρισμός ἀλλοτρίου πράγματος.

15) Ἐπίρρημα: πράγματι, ἀληθῶς.— Κάμνω τι εὐθὺς γράμμου ἢ θυαλόν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) 'Ο ἀνὴρ ἐν εἰς τὴν φιλοσοφίαν σχολὴν τοῦ σαρκατικού "Αντιθέδου.

2) Τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδός.— Καρπὸς ὁ ὁποῖος δὲν θά ἀργήσῃ

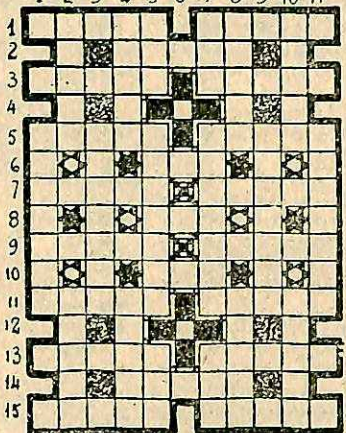

ΠΕΡΑΣΤΙΚΗΝ Ε. Τ

Δὲν μπορῶ, ἀγαπητή μου, νὰ σοῦ πῶ μετὰ πεποιθήσεως οὔτε ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, οὔτε ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ. "Εχω τὴ γνώμην πὼς πρέπει νὰ ἐπιδιώγῃς μὴν ἐξήγησιν καὶ γὰρ νὰ ὑποθέσῃς νὰ διαλευκάνῃς τὸ μυστήριον. Φαίνεται ἐξυπὴν κοπέλλα κι' ἀπ' αὐτὰ πού θά σοῦ πῇ, θά μπορέσῃς νὰ καταλάβῃς ἂν εἴναι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου ἢ ὀχι.

ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΓΙΟΥΡΤΣΙΕΛΗΝ
(Κομοτηνῇ)

"Ελπίζω ἡ ἀπάντησίς μου νὰ σὲ θρῆ ζωντανόν! Ἀφοῦ, ἄλλωστε, θά ἐπιμένεις καὶ τὴν γνώμην μου γιὰ

νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του.

3) Κατεργασμένη δορὰ ζώου (πληθ.).

4) Τόπος παρὰ τὴν θάλασσαν, ἡ δόση ἢ τὰ ὅρη ὅπου μεταβαίνουν οἱ ἀσθενεῖς χάριν τῆς υγείας τῶν ἢ παραθερίζουν ὑγιεῖς χάριν ἀναψυχῆς.

5) Ὑπάρχουν δώδεκα.— Συμφωνία, σύμβασιν, ἰδίᾳ μεταξύ κρατῶν.— Ὡς ἀρσενικόν τὸ ἄλλας, ὡς θηλυκόν ἡ θάλασσα.

7) Τιμητικὸς τίτλος ἀλλὰ καὶ παλαιὸς τῆς Ἑνωμένης Ρωσσίας.— Προσώτερον τῶν Ἀθηνῶν με πολυτελεῖς ἐπαυλεις καὶ ξενοδοχεῖα.— Πρόθεσις.

8) Διαπράττω ἀσέβειαν.— "Ὀνομα ἐνός τῶν ἐπὶ τῶν σφῶν τῆς ἀρχαίας "Ελλάδος ἐκ Μιλήτου.

9) Ροῖνω τι με δρόσον ἢ διὰ ψυχροῦ ὕδατος.

10) Κατορθῶνα ἐν τῷ με δυσκολία, μόλις τὰ καταφέρνω.— Τὸ κατ' ἐξοχὴν ναρκατικόν, λυσίπονον καὶ ὑπνωτικὸν φάρμακον.

11) Ναυπηγεῖον, μέρος πολεμικοῦ λιμένος ἐνθα ὁρμίζουσιν πλοῖα πρὸς συντηρήσιν ἢ ἀνελευκόμενα εἰς τὴν ξηρὴν φυλάσσουσιν ἐντὸς ὑποστεγῶν.

"Αποστολεὺς:

ANNA ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

"Αθήναι.

ν' ἀποφασίσῃς. Τί κουταμάρες εἶν' αὐτές!

Λοιπόν, συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, πὼς εἶνε κρίμα ἕνας νέος εἰκοσι χρόνων, μελαγχολικός, με σγουρὰ μαλλιά καὶ καλὸς τρόπος, νὰ γερματιστῇ τόσο ἀδόξα τῇ ζωῇ του. Μ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ κατακτήσῃ ὅχι μὴ ἀλλὰ πολλὰς καρδιές. Μὴν κάθουαι πιά ν' ἀσχολῆσαι με καὶ πού ἀνέκει σὲ τὸν παρελθόν. Φρόντισε νὰ χτίσῃς παλάτια σὲ καινούργια ὄνειρα. Πάνε ἐκεῖνα, ἐπάληψαν. "Ενεῖς μπορὰ σὺ εὐρύτατο περιθώριον γιὰ νὰ χτίσῃς ὅσα θέλεις...

ΑΝΗΕΡΗΝ ΜΙΚΡΗΝ

"Αν καὶ θάλεω σ' ἐσένα ἕνα ἔξυπνο κορίτσι, ὥστόσο φοβόμην πὼς ἡ ἀπειρία τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ σοῦ δημιουργήσῃ πολὺ γρήγορα ἀπογοητεύσεις. Πρόσεξε, γιὰτὶ ἐνὸς ἀκαλοῦθες ἐνάν πολὺ καλὸν τρόπο γιὰ νὰ κρίνῃς τὰ πράγματα, ὥστόσο παρὰ ἄλλους καὶ μὴ ἀπὸ καὶ ποῦ ἀφελεία, ἡ ὁποία ἀφελεία εἶναι ἀπειρία σου. Ἀπὸ ὅσα ἀκούς, νὰ σκαρτάρῃς τὰ τρία τέταρτα καὶ

εἰδὶκόν του καὶ πολὺτιμον στοιχεῖόν του, τὸ Βιοσὲλ καὶ ἡ ἐπιδερμὶς γίνεται ταχύτατα φέρεται καὶ νεανική.

Τὸ Βιοσὲλ εἶναι ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ ἱατροῦ Κ. ἀθνητοῦ Στέσκαλ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης.

"Η κρέμα Τοκαλόν, χρῶμα ῥόδιον περιέχει τώρα ἀπὸ τὸ στοιχεῖον αὐτό. Ἐφαρμοζομένη καὶ ὡς δρόαδον, πρὶν κοιμηθῇ, τρέφει καὶ ξανανιώνει τὸ δέρμα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκπληξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λουσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. "Ὅλα σὲ νέες βιταμινούχες συνθέσεις, πού ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

ἀληθινά. Δὲν θά θυγῇς ζημιωμένη.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ ΣΙΤΑΝ Ν. Σ.

Φυσικὰ καὶ νὰ τοῦ μιλῆσῃς. Πάντως, ἂν θῇς ὅτι σὲ ἀποφεύγει ἐπιμόνως, εἶνε καλύτερα νὰ κρατήσῃς κι' ἐσὺ τὴ θέσιν σου. Ἀλλωστε, ἂν σὲ ἀγαπᾷ, θά θρῆ τὸν τρόπο νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξῃ.

MIRANTAN E. K.
(Θεσσαλονίκη)

Δύο ἀναγνώστριες, ἡ μία ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ξένη» καὶ ἡ ἄλλη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ραγισμένη καρδιά» ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μαζί σου. Κρατᾷ καὶ τὸν δύο τὴν πραγματικὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ πραγματικὸν ὄνομα, ὥστε ἐὰν δεχέσῃς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ στείλῃς σ' ἐμένα ἐντὸς φακέλλου τὸ γράμμα, ἐσωκλειόντας καὶ τὰ ἀπαραίτητα γράμμα-

τα. Δὲν θά θυγῇς ζημιωμένη.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

Καὶ ἐπεὶ τὸν ἡμέραν χρησιμοποῖτε τὴν κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκοῦ. Διαλύει τὸ μυστήριον στίγματα, σφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους μέσα σὲ μερικὰς ἡμέρας, κάνει ὁσπρον, ἀπαλὸ καὶ δελουδένιον τὸ πρὸς θωπτό, τὸ πρὸ σκοτεινὸ καὶ τὸ πρὸ τραχὺ δέρμα.

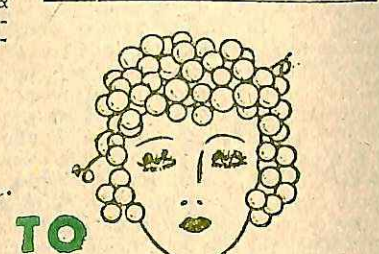
κόσμησιν καὶ θ' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ἀποστολήν. Αὐτὸ, φυσικὰ, γίνεται γιὰ νὰ σὰς ἐντυπωτήσῃ, ἐπ' ὅσον δὲν ξέρω ἐὰν οἱ ἀναγνώστριες αὐτὲς θά ἤθελαν νὰ ἀναφέρω σὲ τοιοῦτο καὶ τὸ πραγματικὸν τοῦς ὄνομα.

Ἡ δεσποινὶς Τζένυ, Κορυζή 52, Συν. Βύρωνος, ἐπιθυμῇ ἀνταλλάξιν ἀλληλογραφίας μετὰ τὴν ἀναγνώστριν «Σκανδαλίαν ἢ Ν. Μ.» ἢ καὶ ἄλλας ἀναγνώστριες.

Δίδω Ἀγ. Νομ.— Τὸ ψευδώνυμον σὰς εἶνε δυσδιάκριτον, γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Κον Γεώργιον Τζαάνον: "Εχω πῇ καὶ ἄλλοτε πὼς μόνο γιὰ ἀλληλογραφίαν μεταξὺ ἀναγνώστριν ἀναλαμβάνω νὰ μεσολαβῶω.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ
ΝΑ ΗΣΥΧΑΙΣΗ....

Encaupis